

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mail-Order Brides for

Christmas

**Jingle Bells &
Wedding Vows**

**Fiona Davenport | Frankie Love | Hope Ford
Kelli Callahan | S.E. Law | Tracy Lorraine**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NOEL İÇİN POSTA SİPARİŞİ GELİNLER

FRANKIE AŞKI UMUT FORD FIONA DAVENPORT S.E. LAW
KELLI CALLAHAN TRACY LORRAINE

İÇİNDEKİLER

[Hakkında](#)

[Önsöz](#)

[Christopher yazan Fiona Davenport](#)

[Bölüm 1](#)

Christopher

[Bölüm 2 Kış](#)

[Bölüm 3](#)

Christopher

[Bölüm 4 Kış](#)

[Bölüm 5](#)

Christopher

[Bölüm 6 Kış](#)

[Bölüm 7](#)

Christopher

[Yazar Hakkında](#)

[Hartley by Frankie Love](#)

[Bölüm 1](#)

Hartley 2.

[Bölüm](#)

Hattie 3.

[Bölüm](#)

Hartley 4.

[Bölüm](#)

Hattie 5.

[Bölüm](#)

Hartley 6.

[Bölüm](#)

Hattie 7.

[Bölüm](#)

Hartley 8.

[Bölüm](#)

Hattie

Bölüm 9

Hartley

Yazar Hakkında

Mason by Hope Ford Bölüm

1

Mia

Mason

Bölüm 2

Mia

Mason

Bölüm 3

Mia

Bölüm 4

Mason

Bölüm 5

Mia

Bölüm 6

Mason

Mia

Bölüm 7

Mason

Mia

Bölüm 8

Mason

Mia

Bölüm 9

Mason

Mia

Nate by Kelli Callahan Bölüm

1

Nate

Bölüm 2

Catriona

Bölüm 3

Nate Bölüm

4 *Catriona*

Bölüm 5

Nate Bölüm

6 *Catriona*

[Bölüm 7](#)
[Nate Bölüm](#)
[8 Catriona](#)
[Bölüm 9](#)
[Nate Bölüm](#)
[10 Catriona](#)
[Bölüm 11](#)
[Nate Bölüm](#)
[12 Catriona](#)
[Yazar Hakkında](#)

[Matt Yazan: S.E.](#)
[Law Bölüm](#)
[1 Jenna](#)
[Bölüm 2](#)
[Jenna](#)
[B ö l ü m 3](#)
[Matt Bölüm](#)
[4 Jenna](#)
[Bölüm 5](#)
[Jenna Bölüm](#)
[6 Jenna](#)
[Bölüm 7](#)
[Matt](#)
[B ö l ü m 8](#)
[Jenna Bölüm](#)
[9 Matt](#)
[Sonsöz](#)
[Yazar Hakkında](#)

[Tracy Lorraine'den Spencer Bölüm](#)
[1](#)
[Gabriella](#)
[Bölüm 2](#)
[Spencer](#)
[Bölüm 3](#)
[Gabriella](#)
[Bölüm 4](#)
[Spencer](#)

[Bölüm 5](#)

Gabriella

[Bölüm 6](#)

Spencer

[Bölüm 7](#)

Gabriella

[Bölüm 8](#)

Gabriella

[Bölüm 9](#)

Spencer

[Yazar Hakkında Sonsöz](#)

Posta-☐ **B**sürmek
*.: 'rder için

Fiona Davenport | Frankie Love | Hope Ford
Kelli Callahan | S.E. Law | Tracy Lorraine

Telif Hakkı © 2020 Frankie Love, Hope Ford, Fiona Davenport, S.E. Law, Tracy Lorraine, Kelli Callahan

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Fotoğrafları Regina Wamba Kapak

Tasarımı Cormar Cover Creations

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

HAKKINDA

NOEL İÇİN POSTA SİPARİŞİ GELİNLER

Ökseotu Kardeşler Kar Vadisi'ni kurtarmaya hazır... bu tamamen yabancılarla evlenmek anlamına gelse bile.

Bu dağ kasabasına gelen altı kadının hepsinin görücü usulü evlenmeyi kabul etmek için çok farklı nedenleri vardır. Ve hiçbiri onları karşılayan altı yakışıklı erkek kardeşten ne anlam çıkaracağını tam olarak bilemez.

Ama şunu biliyorlar: geri dönüş yok.

Noel'deyiz, mucizeler mevsimi... ama aynı zamanda aşık olma mevsimi mi?

Bu tatilde size şimdiye kadar ziyaret ettiğiniz en romantik kasabayı gezdirirken en sevdiğiniz altı aşk yazarına katılın. El ele tutuşabileceğiniz bir buz pateni pisti, ateşin yanında yudumlayabileceğiniz sıcak kakao ve bolca

Altında öpüşebileceğiniz ökseotu. Bu yepyeni hikâyeler koleksiyonu yüksek ateşle dolu... çünkü altı kardeşle açılacak çok sayıda paket var.

PROLOGUE

Neşe Ökseotu

SNOW VALLEY, 1 KASIM

I

Garajda Noel süsleri kutularını karıştırırken kocam Hank arkamdan geliyor ve kolunu belime doluyor. Yanağımı öpüyor ve ben de gülümsüyorum. "Ne oldu?

Bunun için mi?"

"Ne dedin? Otuz beş yıldır evli olabiliriz ama bu sana yakın olmaktan yorulduğum anlamına gelmiyor."

Arkamı döndüm ve büyük bir fiçı dolusu parıltılı ışığı adamıma uzattım. "Kasabadayken hiç dedikodu duydun mu?" Hank bu yılın başlarında nalbur dükkanının dizginlerini küçük oğlumuza devrettiğinden beri günlük haberlerden pek haberimiz olmuyor.

Hank kutuyu açık garaj kapısına taşıırken başını sallıyor ve ikinci kutu için geri geliyor. Her zaman Kasım ayının ilk haftasında Noel ışıklarının yanmasını isterim ve kocam bunun pazarlık konusu olmadığını bilir. Noel'i tüm çocuklarımı sevdiğim gibi seviyorum. Tüm kalbimle.

"Jasper emekli oluyor ve küçük dağ kasabamızı satışa çıkarıyor. Son yüz elli yıldır onun ailesine ait olduğunu düşünürsek, bu çılgınca."

"Jasper emekli oluyor da ne demek?" Jasper bu kasabanın bizim kadar vazgeçilmezi olan yerel bir dul.

"Yetmiş beş yaşına yaklaşıyor. Bu kasabayı satıp torunlarına yakın olmak için Arizona'ya taşınmak istiyor. Adamı bu konuda suçlayamam."

Torunlar. Bu kelimenin beni *çok fazla* rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Altı yetişkin oğlum var ve henüz hiçbiri bırakın baba olmayı, evli bile değil.

"Satarsa Kar Vadisi'nin sahibi kim olacak?" Endişe kalbimin derinliklerine doğru ilerlerken soruyorum. Büyük şirketlerin Amerika'nın ortasındaki küçük kasabaları satın alıp turist tuzaklarına dönüştürdüğünü ve kasabaları özel kılan ruhu kaybetmeye zorladığını duymuştum.

"Titan Corporation'ın satın almak istediği söyleniyor."

Bir elimi yanağıma bastırıyorum. "Böyle bir şey olamaz."

"Şey, sevgilim, olabilir. Birkaç ay içinde gereken parayı başka kim bulabilir?"

"Aylar mı?"

"Görünüşe göre teklif vermek için son tarih 1 Ocak."

"Belki bizim çocuklar satın alabilir?" Garajda volta atarak söylüyorum. "Matt'in bir sürü yatırımı var, Mason'ın da hükümetten aldığı tazminat var. Geri kalan çocukların büyükbabamın güvenine sahip olduğundan bahsetmiyorum bile. Sadece bu bile satın alabilir..."

"Joy," diyor Hank, bir elini omzuma koyarak. "Aklına çılgınca fikirler gelmesin. Çocuklar o parayı istedikleri gibi kullanabilirler. Bir kasaba satın almalarına gerek yok!"

"Ama..." Aklım şimdiden yarışıyor. Oğullarımın da Kar Vadisi'ni en az benim kadar sevdiğini biliyorum. Hank'e son ışık kutusunu uzattım. "Sen bunları hallederken ben de birkaç telefon görüşmesi yapacağım, tamam mı?"

Onu öpüyorum, sonra poposunu okşuyorum ve mutfağıma girerken komşum Louise'i çağırarak içeri giriyorum. On yıldır belediye binasında memur olarak çalışıyor. Taze bir kahve yapıyorum, zencefilli kremamı çıkarıyorum ve dün gece pişirdiğim Noel kurabiyeleri zulasını açıyorum. Benim geleneğim her Cadılar Bayramı'nda üzeri ışıltılı serpmelerle kaplı bir grup şekerli kurabiye pişirmektir.

"Louise, duydun mu?" Ona haberleri anlatmaya başladım ama sözümü kesti. Görünüşe göre bu sabah kafedeymiş ve her şeyi duymuş.

"Bu kasabanın bir şirket tarafından satın alındığını düşünebiliyor musunuz?" diyor dilini şapırdatarak. "Bu bir rezalet."

"Bir planım var." Oğullarımın Kar Vadisi'ni satın almasını sağlayacak planımı anlatmaya başladım. "Peki sen ne düşünüyorsun?" Açıklamayı bitirdiğimde soruyorum.

"Altı küçük şey dışında kulağa mükemmel geliyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Şehrin kanunlarında bir şart var. Şehrin kurucusu tarafından 1870 yılında yazılan bir yasaya göre, satın alan kişinin evli olması gerekiyor. Bu da altı bekar oğlunuzun yılbaşına kadar evlenmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Ama bu imkansız!"

Louise güler. "Seni tanıyorum Joy, bu kelime senin lügatinde pek yer almıyor."

"Ama bunu nasıl başarabilirim?" Dumanları tüten kahve bardağıma bir kurabiye batırarak soruyorum.

"Neden oğullarınızla konuşarak başlamıyorsunuz?"

"Ama yaklaşık bir hafta içinde altı gelin... Kar Vadisi'nde o kadar çok bekar kadın var mı ki?"

"Biliyor musun," diyor Louise yavaşça, "bir yeğenim var, onun en yakın arkadaşının kuzeni Noel İçin Posta ile Gelin Siparişi adlı bir hizmetten yararlanmış. Birkaç hafta içinde ülkenin öbür ucunda hiç tanımadığı bir adamla evlenecek."

"Ne?" Güldüm, bu kavramı kabullenmeye çalışıyordum. Yıllar boyunca yüzlerce western romanı okudum, Vahşi Batı'da posta siparişiyle gelin almanın gerekli olduğu zamanlarda geçen... ama bunun modasının geçtiğini düşündüm.

Belki de değildir.

"Hey, Louise, bana o servisin irtibat numarasını bulabilir misin?"

"Gerçekten mi?" Gülüyor. "Oh Joy, bugün kaputunda gerçekten bir arı var."

Altı kış düğününü düşünerek gülümsüyorum... ve belki de Jasper'ın emekli olmasının bu kasabanın en başından beri ihtiyaç duyduğu şey olduğunu fark ediyorum.

Oğullarım beni sever. Bazılarının dış kabukları diğerlerinden daha sert olsa da, söz konusu ben olduğumda hepsinin merkezi yumuşaktır. Ve her nasılsa, hiçbiri Snow Valley'i satın alma fikrine karşı çıkmıyor. Belki de onları esmer şekerli burbon ve meşhur meyveli kekimle ısıttığım içindir. Ama tüm oğullarımın yemekten sonra beni dinlemeye gelmeleri çok şey ifade ediyor. Her annenin bu kadar şanslı olmadığını biliyorum.

"Büyükbabam parasını iyilik için kullandığımızı görse çok sevinirdi," diyor Mason sunumumdan sonra. Yani, sunumumun bir kısmı. "Evlilik" şartından bahsetmedim. Ya da postayla gelin siparişi servisinin sahibi olan altmışlı yaşlarındaki alıngan kadın Holly Huckleberry ile uzun bir görüşme yaptığım gerçeğinden. Holly tüm oğullarıma gelin siparişi vermemin mükemmel bir erken Noel hediyesi olduğunu kabul etti.

"Hepimiz Snow Valley'de uzun süre kalmayı planladığımıza göre, neden olmasın," diyor Nate. Son birkaç yılını düşününce bunu söylediğini duymak kalbimi ısıtıyor.

Matt elini çenesinde gezdirir. "Bence rakamlar işe yarıyor. Bu hepimiz için daha fazla iğ anlamına gelir, ama yakında Çirkette bir ortak bulabilirim ve

daha fazla zamanım var." Ailenin avukatı ve en büyük oğlu olarak, onun pragmatik yaklaşımını takdir ediyorum.

Spencer, en küçüğüm, bu işte varım diyor. "Gerçi bir marangoz olarak işlere pek bir şey katabileceğimden emin değilim. Ama kasabaya çeki düzen vermeye yardım edebilirim. Burada ki tüm tabelaların ne kadar eski olduğunu gördün mü? Jasper'ın yıllardır Kar Vadisi'ne beş kuruş para yatırdığını sanmıyorum." Oğullarımın en sessiz olanı Christopher sandalyesinde arkasına yaslanmış, uzun bacaklarını önüne uzatmış. Yüz ifadesi dalgın "Benden bir itiraz alamayacaksınız. Bir şirketin buraya gelip ve bana bira fabrikamı ve barımı nasıl işleteceğimi söylemeye çalışıyor."

"Titan Corp'un gelmesini istemediğimize emin miyiz?" Hartley soruyor. "Turistik kasabalar ziyaretçi çeker. Ve buranın biraz daha kadına ihtiyacı var."

Mason güler. "Bunu zaten uygun olan herkesle çıkmış olan adam söylüyor."

Hartley omuz silkiyor. "Çok fazla seçenek yok gibi."

Bardağına biraz daha burbon eklerken sırıtan Hank'e bakıyorum. Atladığımı kısmı biliyor ve bu fikri bu kadar ileri götürdüğüm için deli olduğumu düşünüyor.

"Kadınlardan bahsetmişken..." Hank'in elinden burbon şişesini alıyorum ve çocuklara bardaklarını doldurmalarını söylüyorum. Onları çakırkeyif yapmaya çalışmıyorum ama bir sonraki bölümden bahsederken açık fikirli olmalarını istiyorum. "Bahsetmem gereken bir şey var." Kasaba sahiplerinin evli olmasıyla ilgili arkaik yasayı açıklıyorum - hatta bu öğleden sonra yasayı kendi gözlerimle görmek için Belediye Binası'na gittim.

"Peki o zaman neden bu konuşmayı yapıyoruz?" Mason soruyor. "Hiçbirimiz çıkmıyoruz bile."

"Henüz," diyorum parmağımı kaldırarak.

"Ne demek *henüz*?" Nate sandalyesinde arkasına yaslanarak soruyor.

"Bir şey yapmış olabilirim... bir şey... biraz düşüncesizce." Bir elimi kalbime bastırıyorum, aniden yaptığım şeyin muazzam ağırlığını fark ediyorum.

"Kızarıklık mı?" Matt inliyor. "Anne, ne yaptın sen?" Dudağımı ısırarak Hank'e bakıyorum.

"Devam et Joy," diyor başını sallayarak. "Oğullarına ne yaptığını anlat."

Onlara abartılı bir gülümseme veriyorum. "Hepinize birer gelin sipariş ettim." "Gelin mi?" Spencer gülüyor. "Anne, ben 22 yaşımdayım."

"Baban benimle evlendiğinde yirmi bir yaşındaydı," diye karşılık veriyorum. "Kesinlikle hayır," diye homurdanıyor Christopher. "Bir kadına ihtiyacım yok benim işime de karışıyor."

"*Sipariş* derken... bu tam olarak ne anlama geliyor?" Matt soruyor. Bütün çocuklar durup bana bakıyor ve cevabımı bekliyorlar.

Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Birkaç hafta içinde her biriniz posta yoluyla gelin alacaksınız." Oğullarım bana korku, şaşkınlık ve eğlence karışımı bir duyguyla bakıyorlar. Bunun bir şaka olmadığını anlayacak kadar beni iyi tanıyorlar. "Mutlu Noeller," diyorum onlara. "Bu yıl çok ilginç bir tatil olacakmış gibi bir his var içimde."

FIONA DAVENPORT'TAN CHRISTOPHER

BİRİNCİ BÖLÜM

Christopher

I Bir yudum viski içtim ve bardağı en küçük kardeşim Spencer'ın benim için yaptığı parlak ahşap barın üzerine çarparak indirdim. Restorasyon işlerinin çoğunu ben

Holly Jolly Pub'ı birkaç yıl önce yenilemiştim. Burayı yedi yıl önce satın aldığımdan beri her gün kan ter içinde çalıştım.

Kardeşlerim ve ben, büyüdüğümüz küçük kasaba Snow Valley'i en az annemiz kadar seviyorduk. Burada kalmaya ve hayatımızı burada kurmaya uzun zaman önce karar vermiştik. Barın etrafına baktım, arkasındaki bira fabrikasını hayal ettim ve kasabamı tüm cazibesini ve küçük kasaba hissini ortadan kaldıracak büyük bir şirketten korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum.

Annemin her işe burnunu sokmasına ve saçma sapan planlarına ne kadar kızsam da, bunun içinde bulunduğumuz çıkmazı çözmek için hızlı bir yolu olduğunu ve beni daha da sinirlendirdiğini kabul edebilirdim. Anneme değil ama genel olarak duruma.

Yıllar boyunca bir aile kurmayı pek düşünmemiştim. Sanırım bunun doğal olarak gerçekleşeceğini varsaymışım. Yine de, kasabadan kimseyi dışlamışım ve seyahat ederken ne kadar çok kadınla tanışırsam tanışayım, hiçbirini ikinci kez düşünmemiştim.

Annemle babamın evlilik örneğini yaşadıktan sonra, tek seferlik bir adamdım. Boşanma fikrinden nefret ediyordum; ağızda kötü bir tat bırakan dört harfli bir kelime gibi geliyordu. Ama annemi hayal kırıklığına uğratsa bile sevgisiz bir evlilikte kalamazdım.

Müstakbel eşimi eski sevgilimle aynı yatakta yatırmamın imkânı yoktu, bu yüzden geçici bir mobilya almam gerekecekti.

İç çekerek kendime bir kadeh daha doldurdum ve geri attım. Bu Noel sezonu son derece hızlı bir şekilde yokuş aşağı gitmişti. Çenemi yukarı kaldırdım

Görevli barmen başıyla onayladı ve ofisime geri döndüm.

Masa sandalyeme oturdum ve bir yatak ve ihtiyacım olabilecek diğer her şeyi sipariş etmek için bilgisayarımı açtım. Yatakları incelerken birden aklıma bir düşünce geldi. Ne halt ediyordum ben? Bu kadınla evlenmiş olmam onunla yatmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Sadece kasabanın satın alma işlemi tamamlanana kadar bir yüzük takmasına ihtiyacım vardı.

Eğer evliliğimizi tamamlamamış olsaydık, bu fesih için bir kapı açacaktı.

Öğrendiklerimden cesaret alarak mobilya deposu sekmesini kapattım ve yeni bir tane açtım. "Gelinimle" her şeye doğru bir başlangıç yapmak istiyordum, bu da ona bunun "sadece ismen" bir evlilik olduğunu bildirmek anlamına geliyordu. Yapılacak en adil şey, kadının bunu önceden bilmesini sağlamaktı. Bu şekilde yanlış anlaşılmalara ya da sonsuza dek sürecektir beklentiler olmayacaktı.

Biraz araştırma yaptım, annemin servis hakkında bahsettiği her şeyi hatırladım ve sonunda buldum. Sahibine bir mesaj hazırladım ve gönder tuşuna bastım. Kendimden memnun bir şekilde sandalyemde arkama yaslandım ve ayaklarımı masanın üzerine koyup bileklerimi çaprazladım.

Mükemmel bir plandı.

İKİNCİ BÖLÜM

Kış

S Gökdelenlerin arasına sıkışmış şirin ofis binasına bakarken heyecanla ellerimi birbirine sürttüm. En yakın çocukluk arkadaşım umursamaz davrandığımı düşünüyordu ama ben öyleydim.

Posta ile sipariş edilen bir gelin olarak önümdeki macerayı dört gözle bekliyordum. Whitney, internette ilanı gördüğümde verdiğim fevri karar için okumayı sevdiğim tüm aşk romanlarını suçladı ve küçük de olsa haklı olabilirdi. Umutsuz bir romantik olarak, içgüdülerim bana o gün ilanı görmem gerektiğini söylüyordu. Başvurum kabul edildiğinde, bunun içgüdülerimin doğru olduğunun bir kanıtı olduğunu hissettim.

Son iki haftadır kafası kesilmiş tavuk gibi oradan oraya koşturuyor, büyük taşınmaya hazır olmak için her şeyi düzene sokmaya çalışıyordum. *Mail-Order Brides For Christmas*'ın sahibi Holly Huckleberry beni birkaç kez aramış ve buluşmamız için bir zaman ayarlamaya çalışmıştı. Yaklaşan düğünüm için tüm detayları çoktan hallettiğimizden ve yapacak milyonlarca işim varmış gibi hissettiğimden, onu ertelemeye devam ettim. Ama dün gece, yarın yeni evime gitmek üzere şehirden ayrılacağım için bu sabah ofisine gelmem gerektiği konusunda ısrar etti. Görüşmemizi son dakikaya kadar ertelediğim için çok özür diledim ve ilk iş olarak orada olmayı kabul ettim.

Toplanmamı bitirmek için sabahın erken saatlerine kadar uyumadım. Holly ile randevum dışında programımda olan tek şey müstakbel kocam için bir hediye seçmektir. Christopher hakkında henüz fazla bir şey bilmiyordum ve Noel'e daha koca bir ay vardı ama Kar Vadisi'ne vardığımda alışveriş seçeneklerimin nasıl olacağından emin değildim. Ağacın altına koyacak bir şey bulamama riskini göze almak istemedim.

Onu. Bu birlikte geçireceğimiz ilk tatil sezonumuz olacaktı ve ben her şeyin mükemmel olmasını istiyordum.

Aceleyle ofise girdim ve resepsiyon görevlisine kocaman bir gülümseme fırlattım. Beni doğruca Holly'nin ofisine soktu, o da masasının arkasındaki sandalyeden kalkarak beni karşıladı. "Günaydın Winter. Beni görmeye geldiğin için teşekkürler." "Benim için zevkti." Holly'nin yönlendirdiği koltuğun köşesine çöktüm.

bana doğru. "Telefonlarına cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. İşi bırakıp başka bir eyalete taşındığınızda, yapılacaklar listesi hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor."

"Kesinlikle anlayabiliyorum," diye mırıldandı yanıma otururken. "Listene eklemek zorunda kaldığım için üzgünüm ama Kar Vadisi'ne varmadan önce duyman gereken bazı haberlerim var."

Heyecanımın bir kısmı azaldı ve minderlere yaslandım. "Neden bunun iyi bir haber olmadığı hissine kapılıyorum?"

"Muhtemelen senin mutlu olmayacağın bir şey olduğu içindir." Devam etmeden önce bana sempatik bir gülümseme gönderdi: "Oğulları için tüm düzenlemeleri yapan kişi annesi olmasına rağmen, Christopher evliliğin nasıl gideceği konusunda gelininin de aynı fikirde olduğundan emin olmak için bana e-posta yoluyla ulaştı."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Cevabı için kendimi hazırlayarak sordum. "Christopher bunun sadece ismen bir evlilik olmasını istiyor çünkü

Birkaç ay sonra fesih kararı almak için." diye açıkladı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım, beynim dönerken başımı salladım. Bugün duymayı beklediğim şey hiç de bu değildi ve hayal kırıklığının da ötesindeydim. "Neden biri sadece ismen bir posta siparişi gelin istesin ki? Ve sadece kısa bir süreliğine?"

"Damadınızın neden posta siparişi gelin istediğinin önemli olmadığını söylediğinizi biliyorum. Ama bu küçük kırıksıklıkla birlikte, seni kesinlikle tüm hikaye hakkında bilgilendirmem gerekiyor." Ellerimi avuçlarının arasına aldı ve nazıkçe sıktı, bu işe kaydolurken bu kadar düşüncesiz davranmamış olmayı dilememe neden oldu. "Christopher'ın annesi altı oğlu için de benim aracılığımla gelin ayarladı çünkü memleketlerini kurtarmak istiyor. Kar Vadisi satılıktır ve burayı satın almak isteyen şirket, şirin yerleri turistlerin uğrak yeri haline getirmesiyle tanınmaktadır. Paralarını bir araya getiren çocukların kasabayı satın almak için yeterli paraları vardır, ancak kasabanın kurucusunun yüz elliden fazla yıl önce yazdığı ve bir şekilde hâlâ yürürlükte olan arkaik bir yasa

yıllar önce alıcının evlenmesi gerektiğini söyledi. Christopher annesinin planını kabul etti ama sadece sevdiği kasabayı kurtaracak kadar bir süre için."

Christopher mükemmel bir koca olabilecek bir adama benziyordu. Sadece kahramanca bir şey yapmakla kalmıyordu - ve en başta annesinin planını dinlemeye istekliydi - aynı zamanda ihtiyacı olan düzenlemeyi de riske atmıştı çünkü yapılacak doğru şey buydu. Bu bilgiyi kendine saklayabilir ve ben ortaya çıkıp gerçek bir ilişki beklentisine girdiğimde gafil avlanmama izin verebilirdi. Evlendikten sonra bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. "Sana ulaşmasına sevindim. Kar Vadisi'ne geldiğimde bu garip bir konuşma olabilirdi."

"Evliliğinizin gerçek olmasını beklediğiniz için kararınızı yeniden gözden geçirmek isterseniz bunu anlarım." Holly iç çekti ve elimi okşadı. "Zaman çizelgesi çok dar ama Christopher için farklı bir gelin bulabilirim. Beklentileri onun bir posta siparişi gelinden bekledikleriyle daha iyi örtüşecek birini. Sonra da sana daha uygun bir koca bulmada seve seve yardımcı olurum."

İşin kolayına kaçmak istiyordum ama Holly, Christopher için başka bir gelin bulmakta başarılı olamazsa neler olacağını düşünmeden edemiyordum. "Tüm kasabanın geleceği gerçekten de altı kardeşin yeni yıl başlamadan önce evlenmesine mi bağlı?"

"Kulağa bir filmde çıkmış gibi geldiğini biliyorum ama evet," diye başını sallayarak onayladı. "Çocukların hepsinin birikimleri olmadan satın alma işlemini tamamlamak için yeterli paraları yok. Eğer evliliklerden biri suya düşerse, Kar Vadisi'ni satın alamazlar ve Titan Corporation'a satış gerçekleşir."

İlk -ve tek olması gereken- evliliğimi iptal ettirmek kendim için hayal ettiğim şey değildi. Her şey ne kadar garip olsa da, bavullarımı çoktan hazırlamıştım ve birinin kasabasını kurtarmak için o adamla evlenmesi gerekiyordu. Belki de Whitney'in söylediği kadar düşüncesizdim çünkü ağzımdan şu sözler döküldü: "Christopher'a evlenecek başka birini bulmana gerek yok. Ben sadece ismen onun gelini olacağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Christopher

S Ėimdi Valley'de bir havaalanı vardı, ancak bu özel jetler ve küçük uçaklar içindi. Ziyaretçilerin çoğu biraz daha büyük bir bölgesel havaalanına uçmuş ve şehre arabayla gitmiştir. Ancak, eğer arabaları yoksa ya da

Birini kiraladıktan sonra küçük kasabamıza ulaşmanın bir sonraki en iyi yolu trendi.

İstasyon Snowflake Lane'deydi. Benim oturduğum sokakla aynıydı ama ben şehrin karşı tarafında, Snow Valley Kayak Pistleri'nin ötesindeydim, bu da her iki yöne yarım saatlik bir yolculuk anlamına geliyordu. Holly müstakbel eşim Winter'ın (annem bu isme bayılacaktı) bu plana katılacağına dair bana güvence verdiğinden, bunun çok garip olmayacağını umuyordum. Gerçi... eğer konuşkan biriye... rahatsız edici olacağı kesindi.

Misafir odasını onun için hazırlamıştım ve hatta bir buket bile eklemiştim. Önümüzdeki aylarda benim sessiz, düşünceli kıcımla yaşamak zorunda kalacağı için kötü bir özürdü ama benden daha çok şey anlatıyorlardı.

Trenin gelmesini beklerken peronun hemen dışında durdum ve istasyon binasının tuğla duvarına yaslandım. Hava çok soğuktu ama kar yağarken havanın keskin ve temiz kokusunu seviyordum. Saatime baktım ve trenin yaklaşık on beş dakika geriden geldiğini gördüm. Kaşlarım çatıldı. Eğer karı yenemezlerse, evime dönmek riskli bir yolculuk olacaktı. Çok uzakta değildim ama kar küreme aracı sadece ana yolları temizliyordu. Karlı günlerde kasabaya gitmem gerektiğinde kamyonuma takmak için küçük bir bıçak bulunduruyordum.

Nedense Winter'ı etkilemek için garip bir istek duymuştum, bu yüzden bir aptal gibi onun yerine SUV'umu sürmüştüm. Yine de eve gidebilecektik ama

yavaş ve istikrarlı olacaktı. Bu, arabada gergin bir sessizlikle dolu daha fazla zaman anlamına geliyordu.

Telefonum cebimde titredi ve ekrana bakmak için çıkardım.

Daha gelmedi mi?

Lincoln ve ben çocukluğumuzdan beri çok iyi arkadaşık, her ne kadar birbirimizin zıttı olduğumuz için bunun bir anlamı olmasa da. O dışa dönük, komik ve partinin hayatıydı, ben ise ofisimde çalışmayı ya da evde köpeklerim ve iyi bir kitapla olmayı tercih eden az konuşan bir adamdım.

Ben: Hayır. Tren geç kaldı.

Lincoln: Posta siparişi gelininizi çiftliğe götürmek için atınız ve arabanız hazır mı?

Ben: Yine kız kardeşinin aşk romanlarını mı okuyorsun?

Ona planımdan bahsettiğimden beri hayatımın eski bir Western romantizmine dönüşmesi konusunda şaka yapıyordu.

Beni tanıyorsun. Bayıldım.

Bir kahkaha attım. Lincoln eski bir SAT komandosuydu ve tanıdığım en iri yarı adamlardan biriydi. Aşk ve sonsuza dek mutlu olma fikrine burun kıvrırsa da, kesinlikle romantik biri değildi.

Lincoln: Düğün ne zaman?

Cevabımı yazarken sanki beni gerçekten görebiliyormuş gibi omuz silktim.

Ben: Bu hafta bir ara. İşe ara verdiğimde ve yargıç müsait olduğunda.

Dur bakalım. Yavaşla, Don Juan. Ayaklarını yerden kesecekmişsin gibi geliyor!

Uzakta trenin ışıklarını görmek için başımı kaldırmadan önce gözlerimi devirdim.

Siktir git.

Bunu karına sakla, dostum.

Başımı iki yana sallayıp telefonumu tekrar cebime sokarken ağzımın bir köşesi kalktı. Ellerim neredeyse donmak üzereydi, bu yüzden onları ağır deri montumun polar astarlı ceplerine soktum ve kan dolaşımını sağlamak için parmaklarımı sıkıp açtım.

Sonunda lokomotif geldi, yavaşça dururken frenler gıcırıyor ve tıslıyordu. Duvarı ittim ve yaklaştım.

platform. Kapılar kayarak açıldı ve birkaç kişi bir avuç arabadan indi.

Holly, Winter'ın kısa boylu ve sarı saçlı olduğunu söylemişti. Arabadan inenlere tek tek baktım ama onun tarifine uyan kimseyi göremedim. Bir araba aşağıda bir kız vardı, eğer bu kadar genç olmasaydı bu tanıma uyabilirdi. O kadar sıkı giyinmişti ki yüzünü zar zor görebiliyordum ve sarışın olduğunu sadece kasketinin altından çıkan vahşi saç tellerinden anlıyordum.

Son kişi de trenden indiğinde ağzım açık kaldı ve gelinimden hiçbir iz göremedim. Belki de fikrini değiştirmiştir. *Hay sikeyim.*

"Christopher Mistletoe?"

Benimle konuşan kız görmek için soluma baktım. Ancak şimdi yakınımdaya olduğu için, hayatım boyunca gördüğüm en parlak, en berrak, en inanılmaz mavi gözlerle bana bakan bir kadın olduğunu görebiliyordum. Dünya tersine döndü ve Lincoln'ün *bayılmak* derken bundan mı bahsettiğini merak ettim çünkü kendimi tamamen dengesiz hissediyordum. Aletim aynı tepkiyi vermedi; kaya gibi sağlamdı.

"Ben Winter," dedi dolgun, kırmızı dudaklarında düz, düzgün beyaz dişlerini gösteren güzel bir gülümsemeyle. Burnu sivriydi ve ucu birazcık yukarı kalkıktı; yuvarlak yanakları onu neredeyse melek gibi gösteriyordu.

Şapkasını çıkardı ve beyaz-sarı bukleler dağ gibi etrafa saçıldı. Nefesim ciğerlerime tıkanı ve nihayet biraz hava emebildiğimde hırıldadım. Gözleri telaşlandı ve endişeli bir elini koluma koydu. Avucunun sıcaklığını hissettiğime yemin edebilirdim.

Ağır montum ve uzun kollu kazağım tenimi yakıyordu. "İyi misin?"

Hayır. Hiç de iyi değildim. Dünyam alt üst olmuştu ve ne yapacağımdan emin değildim. Bu yüzden hiçbir şey yapmadım.

"İyi," diye mırıldandım. "Çantalar?"

Winter şaşkın görünüyordu ve mavi gözlerinde yüzen bir parça acı göğsümü ağrıttı. Onu üzmemi istememiştim. Ama ben bunu düzeltemeden o gülümsedi ve birkaç metre ötedeki bagaj arabasını işaret etti.

Eşyalarına doğru ilerlerken elini sıkıca tuttum. Ona kaçma şansı vermek istemedim.

İki küçük bavulu işaret etti, ben de kaşlarımı çatarak ona baktım. "Tüm getirdiğin bu mu?"

"Diğer her şeyi depoya koydum. Sadece burada kalacağım süreye yetecek kadarını yanıma almamın en kolay olacağını düşündüm."

Homurdandım ve iki çantayı da tek elimle kavradım. "Geri kalan eşyalarını yarın göndeririz."

Kekeledi, ama aracıma doğru ilerlerken onu görmezden geldim, anahtarları çıkardım ve kilidi açmak için düğmeye bastım. Yolcu tarafındaki kapıya ulaştığımda kapıyı açtım ve ancak o zaman elini bıraktım. Çantalarını yere bıraktım ve belinden kavrayarak onu koltuğa kaldırdım. Lanet olsun, ufacıktı ve neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Kemiklerine biraz et koymam gerekecekti. Kardeşlerim ve ben hep iri bebeklerdik ve Winter'ın Ökseotu çocuklarını taşıyabilecek kadar güçlü olduğundan emin olmak istiyordum.

Emniyet kemerini kavradım ve yerine oturtmadan önce ona doladım. Geri çekilirken dudaklarına derin bir öpücük kondurmayı düşündüm ama ilk öpücüğümüzün karı koca ilan edildiğimiz zaman olmasını istediğime karar verdim. Bu düşünce zihinsel olarak başımı sallamama neden oldu. Belki de am olan bendim, Lincoln değil.

Kapıyı kapattım ve Winter'ın bavullarını aldım. SUV'nin etrafında dolanırken, sürücü tarafına doğru yürümeyi tamamlamadan önce onları arkaya atmak için durakladım. Arabayı çalıştırdım ve kaloriferi sonuna kadar açtım çünkü Winter tüm katlarının altında titriyor gibi görünüyordu. Yine de sürmek için bir hamle yapmadım. Bir süre orada oturdum, normal nefes almaya ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken bir sonraki adımlarımı düşündüm.

Aslında bu bir soru değildi, ama hiçbir zaman düşüncesiz bir tip olmadım, bu yüzden durup aklımda oluşan çılgın planı düşünmek mantıklı geldi. Winter'ın kendini tanıtmayı ve şapkasını çıkarması arasında bir yerde, onun benim olduğuna karar vermiştim. Bundan sonra yapılacak tek bir şey vardı. Onu alıkoyacaktım. Bir mesaj attım ve telefonumu, cevap geldiğinde duyacağımı bildiğim bir bardak tutucusuna yerleştirdim.

SUV'u geri vitese taktım ve park yerinden geri geri çıkarak bizi yola çıkarmak için park yerinde gezindim.

"Senin evine mi gidiyoruz?" Winter usulca sordu. Sesi saf ve tatlıydı ve doğrudan sıkıme bir şehvet atışı gönderdi. Yakında, çok yakında, bu sesin tutkuyla ve ismimi haykırırken nasıl çıktığını öğrenecektim.

"Önce ayak işleri," diye homurdandım. *Kahretsin. Çok hoş bir konuşmacısın, değil mi Christopher?*

Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Önce bir arkadaşımızı göreceğiz. O zaman seni eve götürüyorum."

"Oh, tamam." Bana güzel bir gülümseme verdiğini görmek için ona baktım ve cevap olarak ağzım biraz yukarı kıvrıldı.

Telefonum çaldı ve onu almak ve beklediğim şey olup olmadığını görmek için acelelemlerle neredeyse yoldan çıkıyordum.

Yargıç: On beş dakika içinde burada olun yoksa kapıyı kilitleyeceğim ve kasabanın geri kalanı gibi yarına kadar beklemek zorunda kalacaksınız.

Yüzümde bir sırıtış belirdi ve bir soluk sesi duydum, bu da başımı Winter'a doğru çevirmeme neden oldu. Ama üzgün görünmüyordu. Onun yerine bana hayranlık dolu bir bakışla bakıyordu.

"Ne?" Ben sordum.

Winter'ın yanakları pembeleşti ve kucağında katlanmış olan ellerine baktı. "Bir şey yok."

"Bu evliliğe bu şekilde başlamayalım," diye nazikçe önerdim.

Göz ucuyla başını kaldırdığını gördüm ve ona baktığımda yine bana bakıyordu.

"Ne şekilde?"

"Benden bir şey saklama, ben de senden saklamayacağım. Bazı şeyler hakkında konuşmalıyız."

Winter kıkırdadı, ben de ona kaşlarımı çattım. Ama yargıcın evine varmıştık, bu yüzden ona tüm dikkatimi vermek için dönmeden önce garaj yoluna girip arabayı park edene kadar bekledim.

"Özür dilerim, sadece pek konuşkan birine benzemiyorsunuz."

"Değilim," diye dürüstçe cevap verdim. "Senin dışında. Seninle konuşmak istiyorum."

Gülümsedi ve bu içimi ısıttı. "Tamam. Bence bu harika bir plan." Biraz daha kızardı ama bakışlarını benden ayırmadan ekledi: "Gülümsediğinde çok güzel oluyorsun."

Onun bu açıklaması karşısında kaşlarım havaya kalktı. Daha önce hiç kimse beni güzel olarak tanımlamamıştı. Zaten kadınlardan da pek iltifat almazdım çünkü flört edecek zamanım yoktu. Yine de kimsenin övgüsü umurumda değildi. Sadece Winter'ınki.

"Sen de öylesin." Mavi gözleri parladı ve ben rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım. Bu işi hemen şimdi halletmemiz gerekiyordu. Ağzımı ona götürmeden önce yüzüğümü parmağına takmaya kararlıydım. Dudaklarının ve amının tadına bakmak için ağzım sulanıyordu. Eğer onun lezzetli kokusu

şimdiye kadar tattığım en çökmüş şey olacaktı.

Ayrıca, planımın geri kalanına devam edebilmek için onunla evlenmem gerekiyordu. Oğlumu taşıyana kadar onu her gün, bütün gün becermek.

Tekrar yer değiştirdim, acı verici bir sertlikle ve homurdandım, "Gidelim."

Bana garip bir bakış attı, muhtemelen ruh halimin değişmesinden dolayı kafası karışmıştı, ama daha sonra taşaklarım onun içindeyken anlayacaktı.

Arabadan atladım ve koşarak onun yanına gittim. Kapısını açtığımda kemerini çözmüştü, ben de yere inmesine yardım ettim ve bu sırada vücudumun her santiminden aşağı kaymasını sağladım.

Evin ön kapısı açıldı ve yargıç bizi içeri buyur etti. "Bu soğukta içeri girin. Bu saatte ayakta olmak için çok yaşıyım," diye homurdandı. Kolumu Winter'ın beline dolayarak eve doğru ilerlerken kıkırdadım. Yargıç her zaman yaşlanmaktan şikâyet ederdi ama annemle babamdan daha gençti.

Eve girdikten sonra paltolarımızı alıp alamayacağını sordu ve Winter kendi paltolarını çıkardığında neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu.

Winter tıpkı Holly'nin söylediği gibi ufak tefekti ama çöpçatan Winter'ın kıvrımlı bir bomba olduğu gerçeğini söylemeyi unutmuştu. "Siktir," diye nefes aldım.

"Kendine hakim ol evlat," diye çıkıştı Yargıç. "Onu sürükleyip götürmeden önce evlenmeniz için bana beş dakika verin."

Winter kıkırdadı. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum çünkü-" "O zaman devam edelim," diye mırıldandım, sözünü kestim.

Winter şaşkınlıkla bana baktı ama ben sadece elini tuttum ve yargıcı oturma odasına kadar takip ederken onu da yanıma çektim.

Beş dakika sonra evlenmiştik. Yargıç o kısma geldiğinde onu öpmeyi düşündüm ama kontrolümü kaybetmemek için kendime güvenmiyordum. Bu yüzden alnına basit bir öpücük kondurdum ve Winter'ı cipe sürüklemeyi önce yargıca teşekkür ettim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kış

Christopher gerçek bir eş istemeyen bir adamın davranmasını beklediğim gibi davranmıyordu. Arkadaş canlısı ama mesafeli olacağını düşünmüştüm. Onun yerine, biraz huysuzdu ve sanki

Bana yaklaştı. Ayrıca rahat edemeyeceğim kadar yakışıklıydı. Parmaklarım siyah saçlarında gezinmek için can atıyordu. Sanki kahverengi gözlerine saatlerce bakabilirmişim gibi hissediyordum ve kalçası -uzun ve kaslı vücudunun geri kalanıyla birlikte- kadınsı fantezilerimi yıllarca besleyebilirdi.

Ellerimi ondan uzak tutmak ve kalbimin yumuşamasını engellemek zor olacaktı ama zaten evli olduğumuz için artık geri adım atamazdım. Yine de kendimi onun kemiklerini zıplatmaktan nasıl alıkoyacağımı bulmam gerekecekti. Hâkim gelini öpebileceğini açıkladığında dudaklarının alnıma değdirdiği o iffetli fırça, benim ona duyduğum çekimin aynısını onun bana duymadığını açıkça göstermişti.

Yeni kocama olan ilgimin tek taraflı olduğunu bilmek, Snow Valley'den geçerken kendimi garip hissetmeme neden oldu. Küçük şehir merkezindeki sokaklarda sıralanan büyüleyici vitrinlerle hayal ettiğimden daha da şirin bir yerdi. Bir ağaç çiftliğinin önünden geçerken, "Noel ağacınız asıldı mı, yoksa bunu yapmak için büyük güne kadar beklemeyi mi seviyorsunuz?" diye sordum.

"Evet, annem bu yıl benim için halletti." Boğazını temizledi ve yanaklarına kırmızı bir renk geldi. "Tatil sezonu söz konusu olduğunda biraz abartıyor. Geçen hafta bir gece ben barda çalışırken babamla birlikte ağacın bakımını üstlendiler çünkü annem babamı bu işi çok uzun zamandır ertelediğime ikna etmişti. Ama evin dışındaki ışıkları ben yaptım. İkisinin de yapması gereken son şey iki kat yükseğe merdivenle çıkmak."

Bu iri yarı, huysuz adamın, annesinin Noel için evini süslemesine izin verdiği için biraz utanması çok hoşuma gitti. Onu bu kadar önemsemesi çok tatlıydı. Bir zamanlar duyduğum bir flört tavsiyesi aklıma geldi: Bir erkeğin size nasıl davranacağını annesine nasıl davrandığına bakarak değerlendirin. Christopher'ın ileride şanslı bir kadına inanılmaz bir koca olacağından hiç şüphem yoktu... evliliğimizi iptal ettirdikten sonra. Onunla tanıştıktan sonra daha da hayal kırıklığına uğramış hissederek, kasaba Titan Şirketi'nden kurtulduktan sonra Kar Vadisi'ni ve Christopher'ı geride bıraktığım için derin bir iç çektim.

"Süslemeleri beğenmediysen değiştirebiliriz," diye teklif etti ve uzanıp kalçamı okşadıktan sonra SUV karla kaplı yolda hafifçe kayarken elini hızla direksiyona geri koydu.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve başımı salladım. "Eminim harika olacaklar."

Ben pencereden dışarı bakarken aracın içindeki hava kesifti, sessizlik etrafımızda dönüyordu. Bir kayak pistinin yanından geçerken, pisti görebilmek için boynumu büküm. Christopher fark etmiş olmalı ki, "Kayak yapıyor musun?" diye sordu.

"Hiç fırsatım olmadı ama hep çok eğlenceli göründüğünü düşünmüşümdür." Bakışlarım dağdan aşağı doğru hızla inen karanlık bir figürün izini takip etti. "Bahse girerim yağın karla birlikte koşullar mükemmeldir." "Uzun zamandır kayak yapmadım ama istersen seni bir ara götürebilirim."

teklif etti.

Christopher'la birlikte uzun zamandır denemek istediğim bir şeyi yaparak vakit geçirmek kulağa mükemmel geliyordu; kayak yapmayı öğretmek için muhtemelen ellerini üzerime koyması gerekeceği kısmı hariç. "Endişelenme. Eminim takviminiz zaten doludur. Sen başka şeylerle meşgulken ben de ders falan alabilirim."

"Hayır."

Tek kelimelik yanıtına başka bir şey eklemeyince başım döndü. Ona bakarak, "Pardon?" diye sordum.

"Ben senin kocanım. Sana kayak yapmayı öğretecek biri varsa o da benim," diye ısrar etti, direksiyonu öyle sert kavırıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Kar Vadisi'nde bulunduğum süre boyunca benimle pek bir şey yapmayacağı izlenimini edinmişken bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordum. "Ama neden?"

"Bütün eğitimciler erkek," diye homurdandı, direksiyonu çevirip bir araba yoluna girdi.

İki katlı tuğla evin çatısında parıldayan beyaz salkım ışıklar o kadar güzeldi ki ağlamak istedim. Kendimi bir şekilde evli bulmuştum. Mükemmel bir kasabada yaşayan ve mükemmel bir eve sahip olan mükemmel bir adamla -sadece ismen-. Hayat bazen gerçekten adil değildi. Hayalini kurduğum her şeyi bana veriyor ama sadece birkaç ay elimde tutmama izin veriyordu.

Christopher garajın önüne park edip yolcu kapısını evin önüne giden kaldırımına aynı hizaya getirirken, "Henüz çıkma," diye emretti.

Karda kaymayayım diye yürüme yolunu temizlemek istediğini düşündüm. Ne kadar düşünceli olduğunu düşünerek iç geçirdim, eve doğru yürümesini ve kapıyı açmasını izledim. Bir kürek kapmak yerine, cipin benim tarafıma doğru geri döndü. Sonra yolcu kapısını açtı ve emniyet kemerimi çözmek için eğildi.

"Teşekkür ederim-" Ellerini popomun ve kalçalarımın altından geçirip beni cipten çıkardığında fısıltım bir çığlığa dönüştü. Tutunmak için kollarımı boynuna dolayarak, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Aracın kapısını tekmeleyerek kapattı ve eve doğru yürümeye başladı. "Gelinimi eşikten geçiriyorum."

"Ama bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandım, beni neredeyse hiç ağırlığım yokmuş gibi taşımasına rağmen sıkıca tutunuyordum. "Ben senin gerçek gelinin değilken ve sadece kasabanı kurtaracak kadar uzun süre burada kalacakken evlilik geleneklerini onurlandırmak aptalca görünüyor."

Ön kapı arkamızdan çarparak kapanırken bana olan tutumu sıkılaştı. Hareketlerinin ardındaki mantığı açıklamadı. Bunun yerine, merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı doğru tepinirken sessiz kaldı. Evin büyük bir kısmının neye benzediğini anlayamadım ama geçerken bir yatak odasında güzel çiçeklerle dolu bir vazo gördüm. Christopher evinde çiçek bulunduran biri gibi görünmediği için bunu biraz garip buldum ama ana yatak odası olması gereken yere girip beni neredeyse kral boy yatağın şiltesine fırlatmadan önce ona bunu sorma şansım olmadı.

"Ne yapıyorsun sen?" Yumuşak yüzeyde zıplayarak nefes nefese kaldım.

"Evliliğimizi tamamlamaya hazırlanıyoruz," diye gürledi ve beni takip edip vücudumu kendi vücuduyla kaplarken beni şok etti,

Karlı botlar ve hepsi.

Kafa karışıklığından ve onun bu kadar yakınımda olmasından dolayı başım dönüyordu. Evliliğimizin sadece ismen olması konusunda ısrar eden o olduğundan, az önce söylediklerini yanlış duyup duymadığımı merak ettim. "Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz?"

"Onun yerine sana göstermeme ne dersin?" diye fısıldadığında dudakları benimkilere o kadar yakındı ki neredeyse dokunacaklardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Christopher

M

Ağzım Winter'inkine yapıştı ve sonunda dünyamın düzene girdiğini hissettim. Evimizde, yatağımızda benim karımdı ve onu her anlamda kendime ait kılacaktım.

kelime.

Tadı baharatlı elma ve tarçın gibiydi ve her yerde aynı lezzetle karşılaşp karşılaşmayacağımı merak ediyordum. Bunu öğreneceğime adım gibi emindim. Kadifemsi dili geçici olarak benimkine dokundu ve ağırlığımı ona daha fazla verip sertliğimi kalçalarının tepesine sürttüğümde inledim.

Vücudu benimkinin altında yumuşacıktı ama aramızda çok fazla giysi vardı. Belinden tutarak ayağa kalkarken onu da kendimle birlikte çektim, sonra kucağıma oturtup üstüme çıkmasını sağladım. Öpüşmemize ara vermeden ceketimin fermuarını açtım, silkindim ve yere attım. Botlarımı çıkarırken onunkiler de hemen peşimden geldi. Botlarının topuklarını kavrayıp çekerek çıkardığımda uzun kollarım için minnettardım.

Kelimeler kesinlikle benim güçlü yanım değildi - anlatmaktansa göstermeyi tercih ederdim. Bu yüzden, Winter'ın sorular soracağından emin olduğum için ağızlarımızı ayırmaktan çekiniyordum. Bana geri dönülmez bir şekilde bağlanana kadar cevaplamak istemediğim sorular. Pantolonunu indirip sikimi serbest bırakmayı ve onu hemen orada becermeyi şiddetle arzuluyordum.

Ama karım bundan çok daha fazlasını hak ediyordu. Ve ben onu sonuna kadar becerirken çıplak teninin benimkine sürtünmesini hissetmek istiyordum. Dudaklarımı ayırdım. Ve olabildiğince hızlı bir şekilde gömleğimi başımın üzerinden geçirip fırlattım, sonra da aynısını onunkine yaptım.

Güzel yüzüne endişeyle baktım, sonra gözlerindeki çığ açılıktan büyük bir memnuniyet duydum. Hâlâ biraz kafası karışık görünüyordu ama benim

İçgüdülerim bana bunun deneyim eksikliğinden kaynaklandığını söyledi ve bu beni inanılmaz derecede mutlu etti.

"Bakire misin, şekerim?" Nazikçe sordum.

Yanaklarında güzel bir kızarıklık belirdi ve başını salladı.

Ne olursa olsun Winter'ı istiyordum ama onun amına girecek tek erkeğin ben olduğumu bilmek, lanet bir mağara adamı gibi göğsümü yumruklamama neden oluyordu.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve arabada gülümsediğim zamanki gibi bana bakarken gözleri büyüdü. Sersemlemiş halinden faydalandım ve dudaklarımı bir kez daha onunkilere indirdim. Ağzım onu yutarken, ellerim yanlarından yukarı doğru süzüldü ve sütyeninin mandalını açtığım sırtına doğru ilerledi.

Tüm katlarının arasından bile Winter'ın kıvrımlı olduğunu anlayabiliyordum. Ama sütyeni düşüp göğüsleri serbest kaldığında, her bir dolgun, yuvarlak küreyi avuçladığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Ellerimi doldurmaktan fazlasını yapıyorlardı ve göğsünü öne doğru bastırırken sert meme uçları avuçlarıma sürünüyordu. Küçük bir inilti kaçtı ve öpüşmemizi kesip başımı eğerek göğüslerini kaldırdım, böylece sert bir tepe noktasını ağızıma alabildim.

Winter'ın nefesi kesildi ve titredi. Kalçaları sıkıştı ve ellerini saçlarıma doladı. Bir süre ısırdım ve emdim, sonra diğer tarafa da aynı ilgiyi göstermek için yer değiştirdim. Aletim kotumun fermuarını yırtmak için elinden geleni yapıyordu, özellikle de yaklaşmak için kalçalarını sallarken karımın amından gelen sıcaklıkla. Hızını artırmaya çalıştı ama ben ellerimi aşağı indirerek kalçalarını sabitledim ve meme ucunun bir patlamayla inmesine izin verdim.

"Bu şekilde değil, şekerim. Seni ilk kez boşalırken gördüğümde, yatağımızın kenarında yarı giyinik otururken beni kuru kuru becermeyeceksin."

İnledi ve eğilip göğüslerini göğsüme sürterken elleri saçlarımı çekiştirdi. "Siktir," diye homurdandım. Kısa sürede onu yatağın ortasına sırt üstü yatırdım. Çoraplarını çıkardım, sonra pantolonunun fermuarını açtım ve külotuyla birlikte bacaklarından aşağı çekip çıkardım, yerde başka bir yığın halinde bıraktım. Önümdeki manzara karşısında hızlı bir nefes aldım. O kadar muhteşemdi ki nefesimi kesmişti.

Bir parmağımın ucunu hafifçe yarığında gezdirdim, henüz kıvrımlarının arasına dalmamaya dikkat ediyordum. "Aç," diye emrettim. "Bana o güzel amını göster, şekerim."

Winter biraz emin görünmüyordu ama klitorisinin etrafında döndüğümde inledi ve bacaklarını açarak onu tamamen ortaya çıkardı. Onunla parlıyordu

Tahrik olmuştum ve beklentiyle dudaklarımı yaladım.

Giysilerimin geri kalanını çıkarmak için acele ederek yatağa tırmandım ve bacaklarının arasına karnımın üzerine yerleştim. Sadece seksinin görüntüsü bile geçici bir rahatlama arayışıyla sertleşmemi yatağa sürtmemi sağladı. Ama eğilip kokusunu içime çektiğimde, ucumdan ön sperm sızdı.

Uzun süre dayanamayacağımı bildiğim için kollarımı bacaklarının üzerine koyarak açık kalmalarını sağladım, sonra başparmaklarımı kullanarak am dudaklarını geriye çektim. "Sikeyim. Bunun benim olduğuna inanamıyorum." Kalçasının iç kısmını dikkatini çekecek kadar sert bir şekilde ısırdım. Dirseklerinin üzerine kalktı ve gözleri yoğun bakışlarıyla buluşmak için uçtu. "Sadece benim. Anlaşıldı mı Winter?"

Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama ben onu aşağıdan yukarıya doğru yaladım. "Evet," diye tısladı. İfademin onaylanması mı yoksa bir zevk iniltisi mi olduğundan emin değildim ama ikisini de kabul etmeyi seçtim.

"Bir şey kullanıyor musun Winter?" Hayır demesi için dua ederek homurdandım. Ne olursa olsun, bu gece karımı çiftleştirecektim.

Nefes nefese kaldı ve doğrulup oturdu. "Hayır! Sen-"

"Hayır," diye homurdandım. Sonra onu tekrar yalayarak dikkatini dağıttım. Dilimin her vuruşunda fışkıran taze meyve sularını yaladım, sonra kanalına sapladım. "Oh, kahretsin, şekerim," diye inledim onu çıkardığımda. "Amin çok sıkı. Sikimin etrafına sarıldığını hissetmek için sabırsızlanıyorum. Sahip olduğum her şey için beni sağacak ve tamamen benim boşalmamla dolana kadar seni dolduracak." Dilimi birkaç kez daha içeri soktum, yaladım ve her geri çekildiğimde klitorisinin etrafında döndüm. "Boşalmana ihtiyacım var şekerim," diye inledim. "Daha fazla dayanamayacağım ve tohumlarımın hiçbirini rahminin dışında boşa harcamayacağım."

Winter'ın bebeğimizi taşıyacağını düşünmek bile beni çileden çıkarmaya yetiyordu ama biraz daha dayanabilmek için tüm gücümü topladım. Islak deliğine bir parmağımı soktum, sığdırmak için mücadele ettim. Birkaç denemeden sonra nihayet içeri girdi, sonra ikinci bir parmak sokmaya çalıştım. O kadar sıkıydı ki; onu germek istedim, böylece benim büyük, uzun sikimi alabilecekti.

"Christopher," diye sızlandı kalçalarını oynatırken. Adımı böyle söylediğini duymak çok sıcaktı. Çabalarımı iki katına çıkardım ve ikinci parmak tamamen içeri girdiğinde, klitorisini sertçe emdim ve parmaklarımı yakında aletimin yapacağı gibi içeri ve dışarı ittim. Onları kıvırdım ve orgazmı devralırken adımı haykırarak patladı.

Daha doruk noktasından inmeye başlamadan, vücuduna sürünerek girdim ve aç bir öpücükle ağzını aldım. Dilimde kendi tadını alabileceğini bilmek dayanabileceğimden daha fazlaydı. Zirveden inerken amındaki kaslar çok daha gevşek olacağından, şişmiş, nabız gibi atan başımı cennetin girişiyle aynı hizaya getirdim.

Yavaşça içeri ittim, sonra geri çektim, her seferinde biraz daha ileri gittim. Neyse ki o kadar ıslaktı ki daha kolay girmeme yardımcı oldu. Sonunda masumiyetinin ince bariyerine çarptım ve durakladım. Onu incitmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Yine de bu işi bitirmek daha iyiydi, böylece acıyı başka bir doruk noktasının coşkusuyla yok edebilirdim.

"Özür dilerim, şekerim. Şimdi derin bir nefes al," diye mırıldandım dudaklarına karşı. Söyleneni yaptı ve ben de kalçalarımı ileri doğru iterek sikimi kökten uca kılıfına soktum. "Siktir!" Duvarları beni bütünüyle yutarken bağırdım. O kadar sıcak ve sıkıydı ki, mutluluktan neredeyse kendimden geçerken görüşümde siyah noktalar dans ediyordu.

Winter inledi ve ben de telaşla ona baktım. "İyi misin?"

Gözleri akmayan yaşlarla doluydu ama başını salladı. Yanaklarını, burnunu, gözlerini, sonra dudaklarını öptüm, vücudu bedenime uyum sağlayana kadar kıpırdamadan durdum.

"Şimdi daha iyi," diye fısıldadı bir dakika sonra. "Kendimi gerçekten dolu ve gergin hissediyorum ama acı çoğunlukla geçti."

Şükürler olsun. Kırılma noktamda sallanıyordum. "Bacaklarını bana dola, şekerim."

İsteğimi yerine getirdikten sonra, tembelce girip çıkmaya başlarken meme uçlarından birini emmek için başımı eğdim. Winter inledi ve bacakları etrafımda kenetlendi, ben de onun işaretlerini takip ederek hızımı artırdım. Hızlı ve sert bir tempoyla içine girdiğimde ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve tenlerimiz terden parlıyordu.

"O kadar mükemmelsin ki," diye homurdandım. "Çok sıkı. Siktir, evet." Elleri saçlarımin tellerini yakaladı ve tam doğru noktaya vurduğumdan emin olmak için kalçalarımin açısını değiştirdiğimde haykırdı. "Daha ister misin, şekerim?"

"Daha hızlı," diye nefes aldı. "Daha sert. Evet! Evet! Evet!"

Kendimi içeri girip çıkana, tenlerimiz birbirine çarpına ve yatak duvara doğru sallanana kadar ittiğimde bağırdı.

İçimde bir şey koptu ve tüm kontrolümü kaybettim. Sevişmek yerine çiğ, hayvani bir sikiş dönüştü. Ve bu hayvan eşini çiftleştirmekten başka bir şey istemiyordu. Taşaklarım ağırlaşmıştı ve aletim o kadar kalındı ki acı veriyordu. Doruk noktamın yüzeye çıktığını hissettim, bu yüzden bir elimi aramıza soktum ve Winter'ın klitorisini sıkıştırdım, başını geriye atmasına ve başka bir orgazm devralırken çığlık atmasına neden oldum.

Kukusu o kadar sert sıkılmıştı ki beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına çekti. "Winter! Siktir, evet!" Aletim onun içinde patlarken kükredim.

Klitorisiyle biraz daha oynadım ve boşalırken itmeye devam ettim, onu son bir zirveye doğru çalıştırdım. "Bir tane daha, şekerim," diye talep ettim. "Seni doldururken boşalmanı istiyorum. Rahmin daha fazlasını içine alacaktır." Winter üçüncü kez doruğa ulaştığında ben de bir kez daha onu takip ettim. Birlikte boşaldık, vücudu şaftımdan fişkırıp sonsuz sıcak tohum püskürmelerine açıldı.

Sonunda boşaldığımda ve Winter altımda bitkin ve gevşek bir şekilde yatarken, onu da yanıma alarak sırt üstü döndüm. Göğsümün üzerine yayılırken içinde kaldım, nefes alıp vermesi düzleşirken göz kapakları ağırlaştı.

"Çok konuşuyorsun," diye mırıldandı.

Kıkırdadım ve elimi sırtının pürüzsüz, ipeksi teninde bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Sana söylemişim. Konuşmak istediğim tek kişi sensin."

Sevimli bir şekilde esnedi, sonra burnunu göğsümdeki saçlara sürttü ve tekrar yanağına yerleşti. "Bunu korumasız yapmamalıydık," diye mırıldandı aniden, sesi endişeli geliyordu. "Ve şimdi fesih alamıyoruz. Neden-"

"Uyu şekerim," diye ısrar ederek sözünü kestim. "Yarın konuşuruz." Ellerimi kıkırına koyup sıktım, bu da hızla sertleşen sikimi daha da derinliklerine itti. *Kahretsin*. Bakire amının dinlenmeye ihtiyacı vardı. Muhtemelen sikimi içinde tutmamalıydım ama dışarı kaymasını da istemiyordum.

Kamışım ve içimdeki mağara adamı onun hassasiyetini umursamıyordu. Hareket edemez hale gelene ve hamile kalana kadar onu tekrar tekrar becermek istiyorlardı. Kendimle sert bir konuşma yaptım ve sonunda uykuya daldım. Ne yazık ki, uykulu halimde sikim beynimi ele geçirdi ve Winter'ı gece boyunca iki kez daha aldım.

ALTINCI BÖLÜM

Kış

T Soğuk dağ havası beni etkilemiş olmalı çünkü bir bebek gibi uyudum. Sonra tekrar, sadece seks yapmak olabilirdi -tekrar tekrar- bir insandan çok şey götürür. Ya da belki de Çünkü Christopher'ın dün gece beni defalarca boşaltmasından sonra vücudum olası bir hamilelik için hazırlanıyordu. Bu sabah bir şekilde konuşmaktan kaçınmayı başardığı çok önemli bir konu ve daha önce geçici olacağı konusunda ısrarcı olduğu bir evliliği neden tamamlamak istediği idi.

Bunun yerine, ağrıyan bedenimi onun rahat yatağından çıkarmayı başardıktan kısa bir süre sonra kendimi Christopher'ın kamyonetinde buldum. Ve beni bir kez daha duşa soktukten sonra.

Önce bana etrafı göstermek için arabayla kasabayı gezdirdi. Starlight Avenue ve Frost Road gibi sokak tabelalarının ve Snow Valley Tattoo ve Santa's Workshop Toy Store adlı mağazaların önünden geçerken, adımın beni Snow Valley için mükemmel bir seçim yaptığını düşünmeden edemedim. Mistletoe & Sons ve ardından Mistletoe Hardware'i gördükten sonra Christopher'a döndüm ve "Ailenin adını taşıyan onca şey varken, sen ve kardeşlerinin paranızı birleştirip kasabayı satın almanız gerçekten mantıklı." dedim.

Kamyonu Garland Lokantası'nın önündeki bir noktaya çekerken, "Snow Valley'de yüz yıldan fazla bir süredir bir Ökseotu var," diye açıkladı. Dün gece olanlar hakkında onunla konuşma umudum, beni içeri götürdüğünde yok oldu. Lokanta kesinlikle evliliğimiz hakkında konuşmak için ideal bir yer değildi çünkü içeri girdiğimiz andan itibaren herkes bize bakıyordu. Christopher siparişini homurdanarak söylemekten ve yemeğimiz gelene kadar parmaklarımla oynamaktan başka bir şey yapmadı.

Zamanımı tatil süslemelerini inceleyerek ve yabancılara utangaç gülümsemeler göstererek geçirdim. Neyse ki diğer müşterilerin çoğu kadındı çünkü ne zaman bir erkeğe gülümsememi yöneltsem Christopher bana daha da yaklaşıyordu. Yemeğimiz bittiğinde neredeyse onun kucağına oturmuştum.

Garson hesabı bırakırken sonunda cesaretini toplayıp "İkiniz çok samimi görünüyorsunuz" dedi.

"Tabii ki, rahat görünüyoruz." Christopher tabağını masanın ortasına doğru itti ve kolunu omzuma attı. "Winter benim karım. Daha dün evlendik."

Bir anlık sessizlikten sonra kalabalık tebriklerini sundu ve ardından söylentilerin doğru olması gerektiğine dair fısıltılı konuşmalar başladı. Christopher cüzdanından birkaç banknot çıkarıp masaya bırakırken konuşmalardan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Kabinden çıktıktan sonra etrafımızdaki herkesi görmezden geldi ve elini bana uzattı. Başımı sallayarak ve nefesimin altında kalabalık olduğu için ne kadar şanslı olduğunu mırıldanarak beni kabinden çıkarmasına izin verdim.

Birkaç dakika sonra Ana Cadde'ye döndüğümüzde konuyu nasıl açmak istediğimi düşünüyordum. Ama sonra evine doğru gitmek yerine Holly Jolly Pub'ın önüne park ederek beni şaşırttı. "Bir şeyler içmek için biraz erken, değil mi?"

"Buraya içki içmeye gelmedik." Kıkırdadı ve başını salladı, gülümsediğinde ne kadar yakışıklı olduğunu görünce karnımda kelebekler uçuştı. "Buranın sahibi benim."

"Oh." O kamyonetten inerken ben huşu içinde barın önüne baktım. Başarılı bir iş sahibi olmak büyük bir başarıydı. Kocam hakkında öğrendiğim her yeni şey onu benim için çok daha çekici kılıyordu. Ve benim için kapıları açmakta ısrar etmesine de kolayca alışabilirdim. Elini tuttum ve o kalın parmakların bir gece önce bana yaptığı bazı şeyleri hatırlayınca kızarak, "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Beni ayağa kaldırmadan önce kaldırımın yanındaki küçük bir kar tümseğinin üzerinden kaldırdığında küçük bir gıcırtı çıkardım. Elini belime koyarak beni bara doğru götürdü. Kapalı tabelası asılmıştı ama itince kapı açıldı. Barın arkasındaki adam limon dilimlemeyi bıraktı ve biz içeri girince başını kaldırıp baktı. "Hey, patron."

"Merhaba Joe." Christopher çenesini ona doğru salladı ve barmenin bakışları bana yöneldiğinde kolunu sırtıma doladı. "Bu benim karım, Winter."

"Karın mı?" Joe yankılandı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne zaman oldu bu?"

"Dün Winter kasabaya geldiğinde," diye yanıtladı Christopher, kolunu bırakıp parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Huh." Joe'nun kaşları kalktı ve sonra omuz silktilti. "Eğer herhangi birimize evleneceğini söyleseydin, bugün gelmene gerek kalmaması için programda değişiklik yapabilirdik. Eminim Steven senin için Gündönümü Birası partisini kontrol etmekte bir sakınca görmezdi. Neredeyse açılmaya hazır olduğunu biliyorum ama eminim senin için bunu halledebilirdi."

Christopher'a bakarak, "Gündönümü Birası mı?" diye yineledim.

Geniş omuzlarını silkerek, "Holly Jolly Bira Fabrikası da benim," diye cevap verdi.

Joe başparmağını omzunun üzerinden sallayarak, "Arkamızdaki binada," diye açıkladı. "Aynı anda dört çeşit bira üretmeye yetecek kadar tankı ve bir ton fiçı ve fiçısıyla orada oldukça iyi bir düzeni var. Hatta elma şarabı bile yapıyor, eğer senin için daha uygunsa."

Yaşımı göz önünde bulundurursak, içki konusunda pek deneyimim yoktu. "Ne istediğimden emin değilim."

"Eminim hoşunuza gidecek bir şeyler bulabiliriz," diyerek bir yığın shot bardağını indirdi ve üst üste dizdi. "Kocanız tarifleriyle birkaç ödülün fazlasını kazandı."

"Eve döndüğümüzde deneyebileceği bir sürü şeyim var." Christopher beni arka tarafa götürmek için elimden tuttu. "Bir saatten az bir süre sonra açılışa hazır olman için her şeyi düzene sokman gerekiyor."

Joe sert emir karşısında gülümsedi ve başını salladı. "Elbette, patron."

Mutfağa doğru yürüdük ve Christopher yemek hazırlayan iki adama beni karısı olarak tanıttı. Dinlenme odasında bir garsonun yanından geçerken yine aynı şeyi yaptı. Steven'ı bira fabrikasında çalışırken bulduk ve bizi evliliğimiz için tebrik ettikten sonra tanklara göz kulak olmayı teklif etti.

Bardağı taşıran son damla ise bira fabrikasından ayrılıp bara dönerken şehir merkezinin arka kapısından çıkan bir grup yaşlı beyefendinin yanından geçmemiz oldu. Christopher'a selam verdiler ve o da onlara günaydın dileyip "Bu benim karım Winter" diye eklediğinde gülümsediler.

Sonunda, sadece herkese karısı olduğumu söylerken konuşkan görünen bu sessiz adama karşı sabrım tükendi. Adamlar kulak kesildikten sonra ellerimi kalçalarımın altına koydum ve ona ters ters baktım. "Neden herkesin önünde bana karım demekle ısrar ediyorsun? Bir erkek olarak

Kişisel meselelerinizi kendinize saklamak isteyeceğinizi düşünüyorum. Özellikle de şimdi evliliğimiz hakkında gevezelik etmeye devam edersen daha sonra feshimiz hakkında daha fazla soru alacaksın. Çalışanlarına bizim hakkımızda açıklama yapman gerekebileceğini anlıyorum" -elimi büyük bir daire şeklinde salladım- "ama şimdi sokakta rastgele insanlara evli olduğumuzu söylüyorsun."

"Dün gecedен sonra fesih olamaz, şekerim." Sadece dokuz kelimeyle aklımı başımdan almayı başardı. Her nasılsa, o işaret edene kadar bu önemli küçük gerçeği görmezden gelmeyi başarmıştım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Christopher

W

Inter'in çenesi düştü ve mavi gözlerini hızla kırpıştırarak bana baktı. "Ama... um..." Durdu ve kafasındaki örümcek ağlarını temizlemek istercesine başını salladı. "Biz gidiyoruz

boşanmak mı?"

Daha önce hiç yaşamadığım bir öfke seli kapladı içimi. "Kesinlikle olmaz!" Neredeyse bağıracaktım. Öfkem Winter'a yönelik değildi; onu kaybetme düşüncesi beni çılgına çevirmişti.

Winter'ın bakışları etrafımızda dolaştı ve yanakları pembeleşti. Etrafta kimse olmadığı için rengi soldu ve şaşkın gözlerini bana çevirdi. "Bunun geçici olduğunu söylemiştin."

Dolgun melek yanaklarını avuçlarımla arasına aldım ve kendimi onun berrak, mavi gözlerinde kaybettim. "Sadece seni bıraktıktan sonra trene binip şehir dışına çıktım. Seninle evlendim, seninle seviştim ve çocuğumu içine koymak için elimden geleni yapıyorum. Fesih olmayacak. Boşanma olmayacak."

Winter'ın parlak gözlerinde umutlu bir parıltı belirdi ve kırmızı dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama yine de tereddütlü görünüyordu. "Evli kalmak istiyor musun?"

"İstemiyorum, şekerim. Gitmiyorsun. Evli kalıyoruz. Bu pazarlığa açık değil."

"I-"

Winter'ın söylemek üzere olduğu şey, barın kapısının açılıp ikimizi de şaşırtmasıyla kesildi. Lincoln dışarı çıktı ve bizi gördüğünde yüzünde boktan bir sırıtış belirdi.

"Bölüyor muyum?"

"Hayır."

"Evet."

Winter ve ben aynı anda konuştuk. Kibar olmaya çalıştığını biliyordum ama Winter ve annem dışında kimseye karşı kibar olmak umurumda değildi. Ellerimi yüzünden çektim ve kolumu beline dolayarak onu sahiplenici bir şekilde yanıma çektim.

Lincoln omuz silkti ve omzunu kapı pervazına yaslayarak yakın zamanda gitmeyeceğini belli etti. "Dün gece evlendiğiniz tüm kasabada konuşuluyor."

Bunu duyduğuma sevinerek homurdandım.

"Eminim bunu duyduğumda yaşadığım şoku anlayabilirsiniz. Bu hafta içinde bir düğün davetiyesi beklediğimi hatırlıyor gibiyim," diye alay etti Lincoln, kahverengi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Düğünü ne kadar çabuk yaptığınızı düşününce, kızaran gelininizle tanışmaya geldim, Don Juan."

Winter kaşlarını çattı ve şaşkınlıkla bana baktı. Buzdan en iyi arkadaşım ters bir bakış attım ve Winter'ın alnından öpmek için eğildim. "O sadece bir pislik gibi davranıyor, şekerim."

Lincoln'ün kaşları bu sevgi gösterisi karşısında havaya kalktı ama gülümsemesi daha da genişledi. Biraz daha büyüseydi yüzünü ikiye ayıracaktı. Yine de belli ki güzel yüzüne değer veriyordu çünkü alay ettiğini doğruladı. "Sadece bizim oğlana takılıyorum tatlım," diye homurdandım, o da kıs kıs güldü. "Sessiz, huysuz kıcı hiç de kibar değil. En son ne zaman biriyle çıktığını hatırlamıyorum. O yüzden zaman zaman aptallık ederse ona karşı nazik ol. Öğrenmesi gereken çok şey var."

"Tanrı aşkına," diye homurdandım.

Winter yüzünü yanıma gömdü ve kıkırdadı.

"Ben Lincoln," diye kendini tanıttı arkadaşım. "Christopher ve ben birlikte büyüdük. Ben bu en iyi arkadaşlığın 'en iyi' parçasıyım."

"Memnun oldum," dedi karım yine tatlı bir kahkaha atarak. "Ben Winter Gr-"

"Ökseotu," diye düzelttim huysuzca. "Kış Ökseotu."

Winter bana baktı ve yanakları güzelce kızarıp gözleri mutlulukla parlayınca gülümsedim.

Lincoln Winter'a göz kırparak, "Belki de şu posta yoluyla gelin olayını denemeliyim," diye düşündü. Ters ters baktım ve onu daha sıkı kavradım. "Kendine kesinlikle iyi bir tane bulmuşsun."

"Neden gidip kontrol etmiyorsun?" Kuru bir şekilde önerdim. "Şimdi."

Lincoln güldü ve Winter kızardı, beni yanımdan dürttü. Ona göz kırptım ve o da yanımda eridi. "Bir ipucu alabilirim." Lincoln kapıdan uzaklaştı ve dimdik ayağa kalktı. "Umarım kocan Noel ağacı ışıklandırmasında seninle daha fazla konuşmama izin verir. Sence o zamana kadar Neandertal tavrını aşmış olur mu?"

Bunun asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim için homurdandım. Bir gün bunun onun başına geldiğini görmek eğlenceli olurdu.

Winter kalçasını şakacı bir şekilde bana çarparken, "Eminim o zamana kadar birkaç terbiye öğrenmiş olur," diye takıldı.

Lincoln kıs kıs güldü, sonra da Winter'a şapka taklidi yaptı. "Bir dahaki sefere kadar, tatlım." Son kelimeyi muzip bir sırıtışla söyledi. Başımı salladım ve ona tehditkâr bir bakışla karşılık verdim. Kıçına tekmeyi yemeye çok yaklaşılmıştı ama tatlı, nazik karımın önünde şiddet içeren bir şey yapmaktan kaçındım.

Lincoln bara geri döndü ve ağır kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verdi.

"İyi birine benziyor," diye kıkırdadı Winter. "Tam bir ahmak," diye mırıldandım.

Kolumu kıvrarak önünü benimkiyle aynı hizaya getirdim ve diğer kolumla çemberi kapattım. Lincoln asla ama asla bir kadını kaçırmazdı ama yine de sinirlenmişim ve kendimi sahiplenmiş hissediyordum. Winter'ın ağzını derin bir öpücükle kavradım ve ikimize de onun kime ait olduğunu hatırlattım.

Sonunda onu havaya kaldırdığımda, yüzündeki şaşkın ifadeye sııttım. Bunu ona yapabilmeyi seviyordum - ona hissettirdiklerim dışında herkesi ve her şeyi unutturabilmeyi. O da bunu bana yeterince sık yapıyordu.

Winter'ın tutkuyla parlayan gözleri açılmaya başladı ve derin bir nefes alarak yüzümü inceledi. "Neden?"

"Neden?" Papağan gibi tekrarlardım. Bana Lincoln'ün neden bir ahmak olduğunu düşündüğümü mü soruyordu? Az önce onu öptükten sonra mı? Eğer durum buysa, işimi doğru yapmıyordum demektir.

Boğazını temizledi ve bir an için gözlerini kaçırdı, ama gözleri kararlılıkla benimkilerle buluşmak için geri geldi. Tatlı karımın cesaretini sergilediğini ve takdire şayan bir omurgaya sahip olduğunu gösterdiğini görmek çok seksiydi.

"Neden ben? Neden evli kalmak istiyorsun? Ve ne zaman benim için bu kararı keyfi olarak verdin?"

Gülümsedim ve o da başını sallayarak göğsüme bastırdı ve beni itmeye çalıştı. Bir santim bile kıpırdamadım. "Oh hayır, güzel, megawatt gülümsemenizle dikkatimi dağıtmaya çalışmayın bayım."

Kahretsin, çok tatlıydı. "Bana bakan o muhteşem mavi gözleri gördüğüm anda senin benim olduğunu anladım. Benim olanı saklar ve korurum. Bu da hiçbir yere gitmeyeceğin anlamına geliyor. Kalacaksın. Ben seni tutuyorum. Evlenmek bana bunun olmasını sağlamak için başka bir yol verdi. Seni hamile bırakmak da buna yardımcı oluyor, ama gerçek şu ki, seni bebeğimizle birlikte görmek istiyorum. Bu fikir bana çok seksi geliyor ve seni tekrar burada duvara yaslayıp şansımızı arttırmak istiyorum."

Winter ben konuşur konuşmaz çırpınmayı bıraktı ve ağzı yavaşça küçük, sevimli bir *O* harfi oluşturdu.

Tam bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince yanaklarım biraz kızardı. Çok mu şey söylemişim?

"Gerçekten sadece benimle konuşuyorsun, değil mi?" diye sordu aniden. Güldüm ve ona sıkıca sarıldım. "Dediğim gibi..."

Winter kıkırdadı ama yüz ifadesindeki bir şey bana doğru gelmiyordu. "Söylediklerimden memnun değil misin?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, gözleri şaşkınlıkla doldu. "Ne? Söylediğin tatlı şeylerden herhangi biri beni neden üzsün ki?"

Omuz silktim. Kadınlar hakkında ne biliyordum ki?

Dudaklarından bir iç çekiş döküldü ve başını göğsüme yasladı, kulağı tam kalbimin üzerindeydi. "Yarın uyandığında kendini sevmediğin birine bağladığın için pişman olup olmayacağını merak ediyorum."

Lanet olsun. Gerçekten beceriksiz bir aptalmışım.

Tek parmağımla Winter'ın çenesini kaldırdım, böylece gözlerimiz buluştu. "Şekerim, benim olduğunu bildiğimi söylediğimde, demek istediğim... söylemem gereken şey, ilk andan itibaren seni sevdiğimi biliyordum."

Winter'ın nefesi kesildi ve başını göğsüme bastırırken onu usulca öptüm. "Senin için atıyor, Winter. Dokunuşunu hissettiğinde coşuyor, yakınında olduğunda heyecanla çarpıyor ve şu anda korkudan donmuş durumda."

Gözleri cam gibi olmuştu ve burnunu çekti, sonra sözlerimin sonunu da anlayınca kaşlarını çatı. "Korku mu? Korkacak neyiniz var?"

Yavaş ve derin nefes alarak kendimi Winter'a tamamen açtım ve kalbimi ezmemesi için dua ettim. "Korkarım sen aynı şekilde hissetmiyorsun."

Geniş mavi gözleri şok içinde bana baktı, sonra kollarını bana doladı ve dudaklarını dudaklarımın üzerine dıktı. Öpücük beklenmedikti ve birkaç adım geriye sendeledikten sonra dönerek tuğla duvara yaslandım. Daha ileri gidemeden geri çekildi ve güneşi sönük gösterecek kadar parlak bir şekilde gülümsedi. "Ben de seni seviyorum!"

"şükürler olsun," diye mırıldandım, ağzını başka bir büyüleyici öpücükle almadan önce, ikimizin de kıyafetlerini yırtmama ve aşkımızı amına boşalmamla mühürlememe saniyeler kalmıştı. Beynimde açıkta olduğumuzu ve karımı benden başka kimsenin çıplak görmemesi gerektiğini fark edecek kadar kan kalmıştı.

Sabırsızlıkla hırlayarak ağzımı kapattım ve Winter'ı kaldırıp omzuma attım. Sonra bir görev için arka kapıdan içeri daldım.

Winter güldü ve gömleğimin arkasından çekıştirdi. "Nereye gidiyoruz, deli adam?"

"Karımın seksi vücudundan yararlanabileceğim ve fırında büyüyen bir topuzum olduğundan emin olabileceğim bir yer."

Winter'a bunları anlatırken barı geçtim ve Joe'nun gür kaşları saç çizgisinde kayboldu. Sonra gülmeye başladı ve başını salladı. "Siz çocuklar tıpkı babanız gibisiniz."

Haklıydı. Doğru kadını bulduğumda, o daha ne olduğunu anlamadan onu kendime aşık etmiştim. Tabii ki annemle babam çılgın bir plan yüzünden tanışmamışlardı. Yine de... annemin çılgın planı başıma gelen en iyi şey oldu.

YAZAR HAKKINDA

Elle Christensen ve Rochelle Paige ikilisi Fiona Davenport takma adıyla bir araya gelerek size alfa erkeklerle dolu seksi, anlık aşk hikâyeleri sunuyor. Eğer hızlı ve kirli bir okuma istiyorsanız sonsuza dek mutlu olma garantisiyle, o zaman Fiona Davenport'a bir şans verin!

Haber bültenimize kaydolun ve başka hiçbir yerde bulamayacağınız [The Virgin's Guardian](#)'ın ÜCRETSİZ bir kopyasını alın!

Ya da yazdıklarımıza göz atmak için Facebook'[taki Fiona's Smutaholics](#)'te bize katılın.

FRANKIE LOVE'DAN HARTLEY

BİRİNCİ BÖLÜM

Hartley

I Annem biz çocukları oturtup haberi vereli bir ay oldu. Bize eş olmamızı emretti. *Karılar*.

Ben, 26 yaşındaki Hartley, evlenecek miyim?

İmkansız.

Buraya bir gelinin geleceği fikrini aklıma yerleştirmeye çalışıyorum. Benim için. Daha önce hiç ciddi bir ilişkisi olmamış bir adam için. Kim olursa olsun, onun için üzülüyorum.

Her şeyden vazgeçmeyi düşünüyorum - kasabayı satın almak ve bir yabancıyla evlenmek - ama konuyu kardeşlerime açtığımda bana "Kapa *çeneni Hartley*" der gibi bakıyorlar.

Kimse annemize karşı gelmek istemez, özellikle de Noel'de. Eğer tüm kardeşlerim bunu kabul ediyorsa, nasıl olur da ben dışarıda kalan tek adam olabilirim? Önümüzdeki elli yıl boyunca her aile toplantısında nasıl hissedeceğimi hayal edebiliyor musunuz? Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Hepsini yüzüstü bırakmışım gibi.

Yıllar boyunca anneme çok acı çektirdiğimi biliyorum, bu yüzden tekneyi sallayıp bunu herkes için mahvetmek istemiyorum. Özellikle de babam sevgili hırdavat dükkanını sadece bir yıl önce bana devrettiğinden beri. Dükkan devraldığım da bu kadar insan canlısı olmam gerektiğini bilmiyordum. Bir şeyler inşa etmeyi ve tamir etmeyi severim - yıllarca dağlarda kereste deposu için kereste taşıdım. Bütün günlerimi ekipten biriyle homurdanmanın ötesinde konuşmadan geçirebilirdim. Gecelerimi kulübemde yalnız geçirirdim.

Sonra babam emekli olmak istedi ve kereste deposu kapandı - ve bu yeterince iyi bir geçiş gibi görünüyordu.

İşlerin düştüğü ortaya çıktı. Hem de çok. Ve bunun babam burada olmadığı için olduğunu biliyorum. Ökseotu olabilirim ama müşterilerin görmek istediği kişi olmadığım kesin.

Ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, bana gıcık olan bir işte çalışmaya devam ediyorum. Çünkü yapmak isteyeceğim son şey, tüm hayatlarını beni kollayarak geçirmiş insanları kızdırmak.

Yine de evlenmek büyük bir olay.

Yine de bir yabancıyla sevişme fikri ilgimi çekmedi desem yalan olur. Yatağında bir kadın, tatlı ve çıplak bir beden benimkine sımsıkı sarılmıştı.

Bazı kardeşlerimin eşleri zaten şehirde. Onlarla tanıştığımndan değil. Hepimiz bu konuda kendi işimize bakma konusunda bir anlaşma yaptık - eğer bize gönderilen kadınlar iyi bir eşleşme olursa, o zaman harika. Ama beklenti yok.

Ya da belki de kendime söylediğim şey budur. Gerçek şu ki bazı kardeşlerim benden daha iyi erkekler. En azından ilişkilerde daha iyiler.

Kasabanın dışındaki küçük havaalanına gitmek üzere dükkânı kapatırken annem Mistletoe Hırdavat'a uğruyor. Ön kapıyı kilitliyorum, soğukta duruyorum, havadaki kış soğuğu ve etrafımızda dönen dağ ayazının ısırığı. Öğleden beri kar yağıyor ve kaşlarımı çatarak benimle buluşmak için uçan kadını düşünüyorum. Uçuşunun iyi geçmesini umuyorum.

Annemin gözlerinde bir şeylerin peşinde olduğunu söyleyen o bakış var. Kışlık bir paltoya sarınmış, boynunda kırmızı ve yeşil ekoseli bir atkı var. Küpeleri küçük çelenkler şeklinde ve tırnaklarını Noel ağacı gibi yaptırmış. Çok mutlu görünüyor ve bunun sadece Noel'e 25 gün kaldığı için olmadığını biliyorum.

"Ne oldu anne?" İyi bir evlat olmak için elimden geleni yaparak soruyorum. Kim bilir, belki de karımla tanışmadan önce öğrenebileceğim bir bilgelik incisi vardır.

"Hartley," dedi kolumu okşayarak. "Sadece uğrayıp seni sevdiğimi söylemek istedim. Ne olursa olsun, hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Homurdanıyorum. "Bu bir güven oyu mu yoksa berbat bir evlilik olabileceği için başsağlığı mı diliyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Tatlım, demek istediğim ne olursa olsun baban ve ben senin yanında olacağız. Bizi hayal kırıklığına uğratacağın için endişelenme."

Kendi annemin bana olan inançsızlığından dolayı biraz incindiğimi itiraf etmeliyim. Belki de herkesi haklı çıkarmak için çok uzun yıllar harcadım.

"Bak, seni mutlu etmek istiyorum. Zaten oğulların da bu yüzden bunu yapmıyor mu?"

Annem dudaklarını birbirine bastırır. "Sana baskı yaptıysam özür dilerim." "Bunun için biraz geç," diyorum biraz fazla gergin bir şekilde.

"Seni üzdüğüm için nefret ediyorum Hartley. Bunu asla yapmamalıydım. Ama Mason ve Nate öyle görünüyor ki-"

Sözünü kestim. "Onların evliliklerini bilmek istemiyorum anne. Karşılaştırmaya başlamak istemiyorum. Beş erkek kardeşle, hayatım boyunca yaptığım tek şey bu."

Annem iç geçiriyor, sokağın karşısına bakıyor. En iyi arkadaşı ve komşusu Louise'in lokantanın dışında ona el salladığını görüyorum.

"Git anne, ben iyiyim," diyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. "Dışarısı buz gibi ve buluşmam gereken bir karım var."

"Yüzük sende mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evde ve Papaz Monroe birkaç saat içinde bizimle orada buluşacak. Bu da gerçekten gitmem gerektiği anlamına geliyor. Özellikle de bu gece gerçek bir kar yağışı olacak gibi görüldüğü için."

"Unutma," diyor elimi sıkarak, "Holly Huckleberry'ye senin hakkında her şeyi anlattım ve sana mükemmel kızı gönderecek. Bunu biliyorum. Sadece kendini ifade ettiğinden emin ol, Hartley. Nasıl olabileceğini biliyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

Annem ellerini kalbine götürür. "Duygularını paylaşma eğiliminde değilsin Hartley. Ve bu yabancınn seninle iletişim kurması gerekecek."

"Anlaşıldı," diyorum, her zamankinden daha fazla başımın üstünde hissederek.

"Seni seviyorum," diyor giderken. Annem caddenin karşısına geçiyor ve ben de *mükemmel kızımın* nasıl biri olabileceğini merak ederek kamyonetime doğru ilerliyorum.

Kasabada yaşayan ve bana her zaman zorluk çıkaran Jo-Anne, ben kamyonuma ulaşmadan kaldırımda yanımdan geçiyor. Simsiyah saçlarını savuruyor ve dudaklarını büzüyor. "Piyasadan çekileceğini duydum."

"Doğru duymuşsun."

Jo-Anne gözlerini devirir. "Bütün Mistletoe kardeşlerin aynı ay içinde evlenmesine imkan yok. Özellikle de sen."

"Bu seni ilgilendirmez, Jo-Anne." Bu kızın her zaman benimle bir tartışma arayışında olduğunu bildiğim için nefes veriyorum. Hala benimle tartışmak istediği gerçeğini

onu ikinci randevuya götürmeyeceğimi söyledim. Gerçek şu ki, o benim tipim değil.

"Dylan yıkıldı. Onu yıllarca oyaladığının farkındasın, değil mi?"

İnledim. Dylan bardan eve asla götürmemem gereken bir başka kız. Bu kasaba çok küçük ve herkes her şeyi hatırlıyor.

"Onunla evleneceğini sanıyordu." Jo-Anne omuz silkiyor. "Gerçi Laura Hill'in de aynı şeyi düşündüğünü duydum."

"Benim sorunum değil," diyorum ona. "Ve o kızlara onlarla asla evlenmeyeceğimi söyleyebilirsin."

Jo-Anne başını sallıyor. "Bu iş asla yürümez. Sen evlenecek tipte biri değilsin Hartley, değilsin işte. Olumsuz bir şey olmadığı sürece kendini asla ifade etmiyorsun." Alay ediyor. "Beni asıl kızdıran şey, birlikte büyüdüğün kızların hiçbirinin yeterince iyi olmadığını düşünmen ama yine de tamamen yabancı biriyle evlenmen."

"Evet, aynen öyle yapıyorum," diyorum, kararım konusunda tüm ay boyunca olduğumdan daha kararlı hissederek. Annem bu işi yürütebileceğimi düşünmüyor gibi görünüyor. Evlilik için uygun olduğuma inanmayan kasabadaki tüm bekâr kadınları kızdırdım.

Boş ver onu. Her kızın evlenmeyi hayal ettiği türden bir adam olmayabilirim ama bu işi yürütmeyi planladığımdan eminim. Ve tamamen yabancı birine aşık olmanın mümkün olduğuna inandığım için değil - kaybetmekten gerçekten nefret ettiğim için.

İKİNCİ BÖLÜM

Hattie

W

Küçük bir kızken, çiftlik evinin tavan arasına gider ve oradaki büyük aynanın önünde dururdum. Büyükannemin vintage duvağını başıma yerleştirir, mırıldanırdım.

"Düğün Marşı "nı söyleyip gözlerimi kapatıyorum, damadı öpüyormuş gibi yapıyorum.

Büyükbabamın bir köşeye sıkıştırdığı eski plak çaları açar, iğneyi kaldırır ve Frank Sinatra'nın en sevilen şarkılarını pikaba yerleştirirdim. Gıcırdayan döşeme tahtalarının etrafında dönerdim, ışık küçük tavan arası penceresinden süzülürken toza tutunurdu. Ayaklarım annemin eskiden giydiği elbiselerin kumaşına takılırdı. O öldükten sonra paketlenmiş olanlara. Annemle babamın düğün günü olan 1 Aralık 1998'e adanmış büyük, kalın albümü çıkarırdım.

Parmaklarım yüzlerini, annemle babamı, yüzüklerini değiştirirkenki gülümsemelerini, birbirlerine pasta yedirirkenki ağız dolusu kahkahalarını izlerdi. Dedemin annemle dans ettiği fotoğrafı çok severdim, baba-kız dansı her zaman gözyaşlarımı ısırmama neden olurdu. Bir gün tüm o diğer şeylere sahip olacağımı düşündüm - duvak ve buket, büyük beyaz elbise ve ışıltılı yüzük, pasta ve müzik - ama küçük bir kızken bile buna asla sahip olamayacağımı biliyordum. Babamla bir dans.

Ve uzun bir süre, büyükbabamın düğün günümde beni etrafında döndüreceği fikriyle teselli buldum. Bana çok güzel göründüğümü, benimle gurur duyduğunu ve dünyadaki tüm mutluluğu hak ettiğimi söylüyordu.

Ama artık büyükbabam ve büyükannem de yok, tıpkı annem ve babam gibi... ve tüm o küçük kız umutları ve hayalleri de yok oldu.

Bavullarımı hazırlamayı bitirdim, yanıma sadece gerekli eşyalarımı aldım.
- Aile yadigarlarının çoğunun geride bırakılması gerektiğini bilmek. Banka

Her şeyi ele geçirdim ve son birkaç aydır burada, evde kalmama izin verilmesi, elde edebileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlası. Büyükbabam altı ay önce felç geçirip vefat ettikten sonra, büyükannem ve ben aile mülkünü elimizde tutmak için elimizden geleni yaptık. Ancak faturalara bakar bakmaz büyükannemin yıllardır gerçeği benden sakladığını fark ettim. İflas etmişlerdi. Büyükbabamın vefatından birkaç ay sonra kalbi kırılarak öldü ve tüm dünya etrafımda yıkılmış gibi hissettim.

Şimdi elimde birkaç bavul ve Snow Valley'e tek gidişlik bir bilet var. Her zaman iyimser biri olmuş olsam da, bildiğim tek hayata veda ederken fazla neşe taşımak zor.

Dışarıda bir taksi korna çalıyor ve ben ön kapıya doğru yürüyorum, kapıyı açıp sert kış gününe bakıyorum ve şoföre sesleniyorum. "İki dakikaya ihtiyacım var, lütfen."

Sonra içeri dönüp ailemin düğün albümünü ve büyükannemin duvağını alıyorum ve fermuarı kapatmadan önce onları nazikçe bavula yerleştiriyorum. Banka her şeye sahip olduğuna inanıyor olabilir ama bu anıları alamazlar. Elimde kalan tek şey onlar.

Taksiye bindiğimde, havadaki soğuğa rağmen camı açıyorum. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımla savaşıyorum.

Bugünün hayatımın en mutlu günü olması gerekiyordu... ancak şu anda aynı zamanda en hüzünlü günü.

Yine de elimden gelenin en iyisini yapmalıyım. Hüngür hüngür ağladıktan sonra gözlerimi silip derin nefesler alıyorum ve kendime sevdiğim insanları kaybetmiş olmamın hayatımın sona erdiği anlamına gelmediğini hatırlatıyorum. Ben buradayım, hayattayım. Benden önce yaşamış olan ailemin bana bakıp cesur, güçlü olduğumu ve dünyaya kendimin en iyi versiyonunu verdiğimi görmelerini istiyorum.

Noel İçin Posta Siparişi Gelinleri'ni yöneten Holly Huckleberry beni kiminle eşleştirdiyse, evlenmeye hazır bir eş bekliyor. İpin ucunda olan, düştüğünde onu yakalayacak kimsesi olmayan bir kadın değil. Çiftlikten yürek parçalayıcı koşullar altında ayrılmış olabilirim, ancak Holly'nin web sitesini bulmak gerçekten de dua ettiğim kurtarıcı lütuf gibi geldi. Tamamen yabancı biriyle evlenmenin getirdiği sınırlar beni ele geçirmeye başladığında bu duyguya tutunabilirim.

Havaalanına gidişimiz hızlı oldu ve çantalarımı sorunsuz bir şekilde teslim ettim. Kalkış sorunsuz ve küçük yolcu uçağında uçarken türbülans yok. Kendi sıramda tek başıma oturuyorum ve en sevdiğim romantik komediyi izlemem için serbest bırakılıyorum.

Umarım günün geri kalanı da bu kadar iyi geçer.

Uçak indiğinde pudramı çıkarıp yanaklarıma pudra sürüyorum ve yumuşak gül rengi bir ruj sürüyorum. Umarım kocam güzel olduğumu düşünüyordur. Hatta seksi. Beyaz bir külot ve beyaz bir sütyen giyiyorum... ve umarım bu gece evliliğimizi tamamlarız.

Bakire olabilirim ama erkeğimle yatağa girmek istiyorum. Tanrı biliyor ya, müstakbel kocamın hayalini kurarken pilli erkek arkadaşımı kullanarak yatağında yeterince yalnız gece geçirdim.

Evet, ben yirmi iki yaşında çok azgın biriyim ve bu işi yapmaya fazlasıyla hazırım. Ve eğer damat seksiyse, beni ıslatır ve çıldırtırsa... o zaman daha da iyi olur.

Kendi kendime gülümsüyorum, sinirlerim geçti.

Ve büyükbabamın evden çıkmadan önce bana söylediği sözleri hatırlıyorum: *Nazik kalp, sert akıl, cesur ruh.*

Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bugün 1 Aralık. Annemle babamın evlendiği gün. Onlardan önce de büyükannem ve büyükbabam.

Küçük kızımın hayallerindeki geleneksel düğünü yapamayabilirim ama bu geleneği sürdüreceğim. Ve bunun anlamı çok büyük. Holly ona gelebileceğim tek tarihin bu olduğunu söylediğimde anladı. Ve hiçbir şey bunu mahvedemez.

Uçak indi ve pilot el sallamak için kokpitten çıktı. Snow Valley'nin bildiğim ve sevdiğim o küçük kasaba hissine sahip olabileceğine dair içimde iyi bir his var.

"Dikkatli olun küçük hanım," der pilot. "Paltonun fermuarını çekmek isteyebilirsin. Son bir saattir lapa lapa kar yağıyor."

Başımı sallayarak kışlık parkamın fermuarını çekiyorum ve uçaktan inip yolcular için tekerlekli merdivene doğru adım atıyorum.

Pilot abartmıyordu. Dışarıda kar fırtınası var ve insanları zar zor seçebiliyorum.

Düğünümle ilgili olumlu hislerim azalmaya başladı... çünkü bu kadar kar asla iyi bir şey anlamına gelemmez.

Ve şu anda tek istediğim iyi bir şey var - tam da bu günde kabul ediyorum demek.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hartley

TŞehirden ayrıldığım anda kar sert bir şekilde yağmaya başladı. Ama pilotun bu telaşın üstesinden nasıl geleceğini bildiğine güveniyorum - öyle olmasaydı Snow Valley'e girip çıkamazdınız

Havanın hızlı bir şekilde değişmesiyle başa çıkabilecek kapasitede. Bu yüzden gelinimin emin ellerde olduğuna güveniyorum... yine de bu durum beni bir an önce kulübeme gitmeye heveslendiriyor çünkü evim olmayan bir yerde mahsur kalmak istemiyorum.

Kamyonetimden indiğimde uçağın yeni indiğini görüyorum ve piste doğru ilerlerken ellerimi ceplerime sokuyorum. Uçak küçük, sekiz yolcu alıyor ve merdivenlerden sadece dört kişinin indiği düşünülürse dolu görünmüyor. Yaşlı bir çift, genç bir çocuk ve sonra... o.

Üzerinde çam yeşili bir parka var ve uzun kıvılcık saçları etrafında dalgalanıyor. Bir Noel kartının kişileştirilmiş hali. Gözleri ışıltılı, kar omuzlarına düşüyor ve o da bu manzaraya hayret ederek yukarı bakıyor.

Uçaktan aprona inerken alt dudağını ısırtıyor ve etrafına bakınıyor. Muhtemelen benim için. Sevimli ve kıvrımlı, tahminimce benim 1.90'uma karşılık 1.90. Ona bir kez baktığımda tek yapmak istediğim kollarımı ona dolamak ve kimsenin şekerli kurabiyemden bir ısırık almadığından emin olmak.

Benimkini.

Kahretsin, bir kadını daha önce hiç böyle, bana ait bir şey olarak düşünmemiştim.

Elimi sakalımın üzerinde gezdiriyor, bu kadar değerli bir kargoyla ne yapacağımı merak ediyorum.

İleriye doğru bir adım atıyorum, botlarım zaten 15 santime yaklaşan karda izler bırakıyor. Beni fark etti ve gözleri büyüdü - şaşkınlık

Onlarda yazılı. Gördüklerini beğenmedi mi diye merak ederek geriliyorum. Başka bir şey mi bekliyordu? Farklı bir adam.

Bana hiç nazik denmedi. Duygularım hakkında hiç konuşmadım. Bir kıza çiçek almadım ya da ertesi gün onu geri aramadım. Evlilik için uygun değilim ama işte buradayım, müstakbel gelinime doğru yürüyorum.

Hiç bu kadar boyumdan büyük işlere kalkışmamıştım.

"Benim için mi geldin?" diye soruyor. "Beni Holly Huckleberry gönderdi ve-" Sözünü kestim. "Evet, posta siparişi gelinimi almaya geldim."

Derin bir nefes alıyor, omuzlarını kaldırıyor, sonra nefes verirken omuzlarının düşmesine izin veriyor ve beni içine çekiyor. "Vay canına. Hiç beklemiyordum..."

Kaşlarımı çattım.

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır, demek istediğim... Yani, sen çok yakışıklısın." Gülüyor, başını sallıyor. "Kendimi tanıtmadan önce bunu gerçekten söyledim mi?"

"Ben Hartley Mistletoe," diyorum ona.

"Ben de Hattie. Aslında Henrietta, ama herkes bana Hattie der."

Hattie. Sevimli bir isim ve ona çok yakışıyor. "Soğuktan kurtulmalıyız," diyorum. "Valiziniz var mı?"

"Ah, doğru. Tabii ki." Sırıttıyor, şen şakrak kişiliği benimkinin tam tersi. "Evet, iki bavul. Şurada, kırmızı ve yeşil ekoseli olanlar."

Annemin de bunları seçeceğini düşünerek sırtıttıyorum. Yine de hafif bir bavul hazırlamıştı, hakkını vermeliyim. Her iki çantayı da bagaj arabasından kaldırıyorum ve ona kamyonetimin sondaki orman yeşili olan olduğunu söylüyorum.

"Çok fazla kar yağıyor," diyor. "Güney Oregon'da böyle değildi."

"Oradan mı geliyorsun?"

Başını sallıyor. "Evet, hiçliğin ortasında küçük bir çiftlikte doğdum ve büyüdüm."

Bence bu onun için iyiye işaret. Snow Valley bir metropol değil. En yakın Starbucks arabayla iki saat uzaklıkta.

Bavulları kamyonetin kasasına yerleştiriyorum ve görgü kurallarını hatırlayarak yanına gidip kapısını açıyorum. "Teşekkürler," diyor sıcak bir şekilde gülümseyerek. İyi ruh halini görmezden gelmek zor. Ve bu evlilikten beklentilerinin ne olduğunu merak ediyorum. Kamyonun diğer tarafındaki koltuğuma tırmanırken, bunu hiç istemediğimi düşünürsek, onları nasıl karşılayabileceğimi merak ediyorum.

Kemerini bağlarken "Buradan uzakta mı yaşıyorsun?" diye soruyor. Motoru çalıştırdığımda radyo bangır bangır çalıyor. "Oh, Frank Sinatra, 'The Christmas Waltz'," diyor iç çekerek. "Bunun bir işaret olduğunu hissediyorum. İyi bir işaret."

"Öyle mi? İşaretlere inanır mısın?" Başka neye inandığını merak ederek havaalanının otoparkından çıkıyorum.

"Sanırım öyle. Yeni tanıştığımı biliyorum ama burada olmamın bir nedeni varmış gibi hissediyorum. Umudumu yitirmişken Holly'yi buldum. Ve bu beni düşündürüyor... belki de işler yoluna girecek."

Sesi yumuşak, tatlı ve o kadar büyük bir özlemle dolu ki bunu mahvetmekten çok korkuyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim - sanki yanımdaki kişinin dikkatle ele alınması gerekiyormuş gibi.

"Lanet olsun," diyorum silecekleri çalıştırarak. Bu kar şimdi kovalar halinde yağıyor.

"Ne?" Hattie sorar, sesinde endişe vardır.

"Yok bir şey," diyorum. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Ev," diye tekrarlıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için radyoyu açtım ve mahsur kalmamayı umdum. Kardan bahsetmiyorum. Onu ve beni kastediyorum.

Söz konusu kadınlar olduğunda işleri mahvetme konusunda bir geçmişim var... ve bu kızın Jo-Anne, Laura ya da Kar Vadisi'nde karşılaştığım diğer kadınlar gibi olmadığını şimdiden söyleyebilirim.

Hayır. O özel biri. Ve sorun şu ki, onun için doğru adam olduğumdan emin değilim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hattie

F İlk izlenim mi? Hartley az konuşan bir adam. Çok yakışıklı ama vücut dilini nasıl okuyacağımı bilmiyorum. Kaşlarını çatmayı, küfretmeyi ve tek kelimelik cevaplar vermeyi seviyor.

Ama arabamın kapısını açtı. Dikkatli sürdü. Valizimi taşıdı. Ve şimdi, Kar Vadisi'nin dağlarında yer alan bir kulübenin önüne park ettiğimizde, cesaretimi toplamaya çalışıyorum. *Nazik bir kalp, sert bir zihin, cesur bir ruh.* Bunu yapabilirim. Hartley'nin kim olduğunu bulabilirim.

Bavullarımı bırakıyor ve doğruca köşedeki odun sobasına doğru yürüyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ona doğru adım atarak sordum. O sadece homurdanarak karşılık veriyor.

"Hayır, ben hallederim."

"Tamam," diyorum, kısa tonunu kişisel algılamamaya çalışarak etrafıma bakıyorum. Ateşe çıra ve birkaç kütük ekliyor. Odaklanmış, güçlü ve dağdan oyulmuş bir adam gibi görünüyor. Ateş tutuşuyor ve sobanın kapağını kapatıyor.

Kolundaki saate bakarak, "Çabucak ısınır," diyor. "Papaz bir saatten biraz az bir süre içinde burada olur. O karda havaalanından dönmek beklediğimden uzun sürdü."

"Oh, gerçekten mi?" Gülümsüyorum. Bugün 1 Aralık. Her şey planlandığı gibi gidiyor. "Mükemmel."

"Aç mısın?"

"Çok," diye itiraf ediyorum, onu mutfağa kadar takip ediyorum. Kulübe sıcacık ve Hartley'nin bana evi gezdirmeyi teklif etmesini dileyerek her şeyi anlamaya çalışıyorum. Burnumu sokmak ya da can sıkıcı olmak istemiyorum ama aynı zamanda *kabul ettiğimi* söylemeden önce onun hakkında biraz daha fazla şey bilmek istiyorum.

"Chili?" Dolaptan birkaç kutu çıkardı.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. Yüzlerce kilometre uçmuşum ve o beni konserve biberle karşılıyor. Açık fikirli olmaya çalışarak yutkunuyorum. "Sorun değil," diyorum. "Pek aşçı değil misin?"

"Hayır." Konserveleri tencereye dolduruyor ve sırtı bana dönük bir şekilde ocağı yakıyor.

Bir daire çiziyorum, her şeyden endişeleniyorum. Az önce büyük bir hata mı yaptım? Beni burada istemiyormuş gibi davranıyor.

"Etrafa bakmamın sakıncası var mı?" Ben sorarım.

"Al bakalım," diyor, bana doğru bakmadan.

Olumlu düşünmeye kararlı bir şekilde evini kurcalamaya ve kişiliği hakkında ipuçları bulmaya karar verdim. Oturma odasında çerçeveli aile fotoğraflarını fark ettim. Bir tanesinde, Noel ağacının önünde, yaşlı bir çift ve beş adamla birlikte ışıklar içinde. Kardeşleri mi? Bir diğerinde ise, üzerinde *Mistletoe Hardware* yazan bir dükkânın önünde, tıpkı kendisine benzeyen bir adamla birlikte iş önlüğü giymiş. Şöminenin yanında ahşap işleme bıçakları ve yontma tahtalarıyla dolu deri bir kutu var. Büyükbabamı düşünerek gülümsüyorum. Büyükbabam nakış işlerken ve ben kitap okurken o akşamları şöminenin yanında oturur ve kaşık yontardı.

Mobilyalar erkeksi ve ahşap. Ancak Noel ağacı ya da tatilin sadece 25 gün uzakta olduğuna dair herhangi bir belirti yok. Küçük koridorda yürüyorum ve nehir taşı duşu ve modern mat siyah armatürleri olan bir banyo buluyorum. Ecza dolabında sakal yağı ve organik diş macunu var. Sıra dışı bir şey yok. Temiz, düzenli, minimal.

Yatak odası da aynı şekilde. Beni gerçekten burada isteyip istemediğini merak ederken, dolabın yarısının boşaltılmış olduğunu ve iki şifonyerden birinin çekmecelerinin tamamen boş olduğunu görünce rahatlıyorum. Hartley ile içeri girmeyi hayal ederek yatağa bakıyorum. Her ne kadar çekingen biri olsa da, bu gece bu yatakta ona katılma fikri beni heyecanlandırmadı desem yalan olur. O kadar çekici ki... yakışıklı ve güçlü, gerçek bir erkeğin erkeği... ve onun nasırlı ellerinin çıplak bedenimde olmasının nasıl hissettireceğini sadece hayal edebiliyorum. Bu düşünceyle amım ıslanıyor ve daha fazla heyecanlanmadan kendimi yatak odasından çıkmaya zorluyorum.

Birkaç karton kutu dışında çoğunlukla boş olan bir oda daha var ve oturma odasının üzerinde küçük bir masa ve rahat sandalyelerin bulunduğu bir çatı katına çıkan bir merdiven var. Kulübesiyle ilgili hiçbir şey tehlike sinyali vermiyor,

ve bunun için rahatladım. Yine de kim olduğunu bilmek istiyorum. Beni neden burada istediğini. Onun hayatına nasıl uyum sağlayabileceğimi bilmek istiyorum.

Yine de ocaktaki biberin kokusunu alınca, katkıda bulunabileceğim tek bir yol olduğunu anladım: ev yemekleri. Hayatımda hiç konserve yemek yediğimi sanmıyorum.

Mutfağa döndüğümde yemek kaselere konmuş oluyor ve bana bira ya da şarap isteyip istemediğimi soruyor. "İkisini de istemem, teşekkürler" diyorum.

"Sakıncası var mı?" Elindeki birayı işaret ediyor.

"Hayır," diyorum. "Hiç umurumda değil. Sadece açlıktan ölüyorum ve yemekten önce bir şey içersem pişman olacağım bir şey yapabileceğimi biliyorum."

Kıkırdıyor, karşımdaki masaya oturuyor ve kaşığını eline alıyor. "Şimdiden pişmanlık duymuş olabileceğini düşündüm. Buraya bana geldiğin için falan."

"Bundan pişman değilim. En azından henüz değil," diyorum gülümseyerek. O gülmüyor. Sadece gergin mi? "Yine de seni tanımak isterim. Neden bir gelin sipariş ettiniz?"

Omuz silkiyor, birasından bir yudum alıyor. "Sana sipariş veren ben değildim. Annemdi."

"Annen mi?" Kaşlarımı çatıyorum, bunu sindirmeye çalışıyorum. "Yani beni istemedin mi?"

Acı biberden bir ısırık daha alıyor. "Sadece sen değildin. Altı gelin sipariş etti."

Gözlerim irileşti, sesimde panik vardı. "Sana altı eş mi sipariş etti? Diğerleri de mi var?"

Gülüyor. "Hayır, her oğlu için bir gelin sipariş etti. Benim beş kardeşim var."

"Oh, onları aile fotoğrafında gördüm. Noel ağacında."

Başını sallıyor. "Evet, annem kasabayı kurtarmamızı istiyor ve aklına çılgınca bir fikir geldi." Annesinin oğullarının Kar Vadisi'ni kurtarması için yaptığı planı, her kardeşin nasıl bir eşe ihtiyacı olduğunu anlatmaya devam ediyor.

"Ve hepiniz bunu kabul ettiniz?"

Omuz silkiyor. "Başka ne seçeneğimiz vardı ki?"

Yutkunuyorum, aniden çok aç değilim. Beni istemedi. Beni istemedi. Ben onun üzerine itildim. Gözlerim yaşla doluyor.

"Ağlama," diyor inleyerek. "Lanet olsun. Bak, ailemi kızdıramazdım. Bu kişisel bir şey değil. Ayrıca..." başını sallıyor. "Sen benim için fazla iyisin, Hattie. Şimdiden söyleyebilirim. Sen bir Noel kartı gibisin."

"Bu da ne demek oluyor?" Başımı sallayarak soruyorum.

"Dışarıdan güzel bir resimsin, için ise tatlı sözlerle dolu. Noel'de postayla sadece iyi şeyler gelir. Ve sen bunun yaşayan kanıtısın."

"Madem bu kadar mükemmel bir paketim, neden sesin bu kadar mağlup geliyor?"

Elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Ben evlilik için uygun değilim. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Ben cevap veremeden telefonu çalıyor. Açıyor, karşı taraftan gelen bilgiyi alırken kaşlarını çatıyor. "Anlaşıldı," diyor. "Yarın tekrar görüşürüz."

Telefonu kapatıyor ve omuz silkiyor. "Papaz Monroe kulübeye gelemiyor. Kar onu engelledi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Bugün 1 Aralık. Bugün evlenmek benim tek ve biricik Noel dileğimdi. Ama az önce beni hiç istemediğini söyleyen adama bunu nasıl açıklayabilirim?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hartley

W

Şimdi gerçekten yaptım.

Müstakbel gelinim, her şeyi açıkça yanlış söylediğim için gözyaşları içinde oturuyor.

Dürüstlüğün en iyi politika olduğunu düşündüm - ve sözlerim doğrudu. Onun için yeterince iyi değilim. Kulübemde dolaşp her şeye şefkatle dokunan, sanki önemliymiş gibi her şeyi içine alan bu sevgili. Sanki ben önemliymişim gibi. Konserve biber için öpüşmedi ya da içki içtiğim için beni yargılamadı. Kulübe ısındığında paltosunu çıkardı ve tüm kıvrımlara sahipti, ancak bir şefkat katmanıyla kaplıydı - krem rengi bir kazak, bir dizi inci. Kışını saran koyu kırmızı kadife pantolon. Onunla ilgili her şey yumuşak. Bu da benim nasırlı kalbimin onun gibi bir kadına daha az uygun görünmesine neden oluyor.

Ama şimdi ağlıyor ve konu kadınların duyguları olduğunda bir şeyleri düzeltme konusunda deneyimim yok. Kasabadaki kızlara göre, onlara pek de özenli davranmamışım.

"Sanırım benim acımasızca dürüst yaklaşımım sizi üzdü?"

Gözlerini siliyor, burnunu çekiyor. "Buraya geldiğimden beri bana en çok bunu söyledin."

Nasıl cevap vereceğimi düşünerek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Ben konuşmadan o konuşmaya devam ediyor. "Ama sorun dürüstlük değil. Beni istememiş olman, değerli bir iş yapabileceğim gerçeği. Kendimi senin için vazgeçilmez kılabiliyim Hartley. Yapabileceğimi biliyorum."

"O zaman neden bu kadar üzgünsün?"

Omuzları titriyor ve ellerinin içine doğru hıçkırmaya başlıyor. Bu tamamen yeni bir durum ve tereddüt ediyorum - ama sadece bir anlığına. Annemin bu akşam nalbur dükkanının önünde söylediği sözleri hatırlıyorum:

Sen

Duygularını paylaşma eğilimindesin Hartley. Ve bu yabancı senin iletişim kurmana ihtiyaç duyacak.

Sandalyemden kalktım ve onunkini de dışarı çektim. Ellerini tutuyorum. Lanet bir erkek olmaya çalışıyorum. İhtiyacı olan adam. Çünkü ben yepyeni bir bölgede olabilirim, ama bu küçük şey de öyle. Yeni bir yerde, tanımadığı bir adamla birlikte ve etrafında benden başka güvenebileceği kimse yok.

"Hey, sorun yok," diyorum ona. "Ben seni tutarım." Onu oturma odasına götürüyorum ve kanepeye oturtuyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Konuşmak ister misin?" Gözyaşlarının arasından gülümsüyor ve ben de ona bir mendil uzatıyorum. "Annem ve babam yaklaşık kırk yıldır evliler. Babamı izledim

Annem üzgün olduğunda onunla ilgilenir. Ona ağlayabileceği bir omuz ve dinleyebileceği bir kulak verir. Ben de aynısını senin için yapmak istiyorum. Şimdi."

"Kırk yıl mı?" Gözlerini siliyor ve dizlerini altına doğru bükerek koltuğa geri oturuyor. "Büyükbabam ve büyükmam altmış yıl evli kalmışlar."

"Öyle miydiler?"

Başını sallıyor. "Bu yıl vefat ettiler. Beni onlar büyüttü ve ben hep onlarla yaşadım. Çiftlik evlerini tutamadım ve fazla seçeneğim yoktu. Kendimi çok yalnız hissettim... işte bu yüzden... şey, işte bu yüzden buradayım Hartley. Noel'i bir motelde tek başıma geçirmek istemedim... Bir aile istedim."

Sözleri içimde bir özlem sarsıntısı yarattı. Masada oturmuş ona bir eş bile istemediğimi söylüyordum ve o burada içini döküyor, bana onun son umudu olduğumu söylüyor.

"Biliyor musun, sana buraya neden getirildiğini söylediğimde biraz aptalca davrandım. Çünkü sadece kendimi düşünmüştüm. Bir kadını hiç tanımadığı bir adamla tanışmaya ve evlenmeye iten şeyin ne olabileceğini değil. Bunun genellikle mutlu koşullar altında gerçekleşmediğini tahmin ediyorum."

Elimi tutarak nefes veriyor. "Ama bu şansa sahip olduğum için mutluydum," diyor. "Ve daha önce işaretlerden bahsettiğimi biliyorum, ama Holly bana buraya geleceğimi ve 1 Aralık'ta seninle evleneceğimi söylediğinde, bunu başka bir işaret olarak gördüm."

"Nasıl yani?"

Bana parlak gözlerle ve açık bir kalple bakıyor. "Benim ailem - Ben bebekken ölmüşler ama 1 Aralık'ta evlenmişler, büyükbabam ve büyükmam da otuz yıl kadar önce evlenmişler. Bu yüzden kader gibi hissettim. Sanki gerçekten karanlık bir dönemden çıkış yolu sizmişsiniz gibi."

Telefonu kapattığımda neden bu kadar çok ağladığını anladığımda göğsüm sıkışıyor. "Bugün özellikle benimle evlenmek istedin. Öyle değil mi?"

Başını sallıyor, yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Bunun kader gibi hissettirmesini istedim. Seninle bu şekilde evlenmek, mükemmel bir düğün için pek çok hayalimden vazgeçmek anlamına geliyordu... ama belki, sadece belki, her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Benimle tanışacağını ve beni isteyeceğini. Sadece annenin çılgın bir fikri olmayacağını. Ama belki de senin hayallerini gerçekleştiren çılgın bir fikir olabilirdim."

"Siktir Hattie," diyorum, onu kendime çekerek. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum." Onu göğsüme çekip çenesini yukarı kaldırıyorum. Çok güzeldi ve hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünüyordu. Sikim seğirmeden duramıyor çünkü tek istediğim o.

"Ciddi misin?" diye soruyor, sözleri fısıltı halinde. "Ciddiyim."

Gülümsüyor. "Ben de öyle."

"Bu *"evet "lerle* sanki yeni evlenmişiz gibi görünüyor," diyorum yan bir gülümsemeyle.

"Kes şunu," diye gülüyor duygularının arasından. "Senin huysuz bir dağ adamı olduğumu sanıyordum. Şimdi de kalkıp tatlı mı davranıyorsun?"

"Seni mutlu etmek istiyorum," diyorum ona. "Bunu hak ediyorsun."

"Peki sen neyi hak ediyorsun Hartley?" diye soruyor. Hayatım boyunca hiç karşılaşmadığım bir soru.

"Senin gibi bir kadını hak etmediğime adım gibi eminim."

Dudaklarını yalıyor, kucağıma tırmanıyor ve kollarını boynuma doluyor. Buraya o kadar iyi uyuyor ki. Çok doğru.

Aramızdaki hava değişiyor, sıcaklık yükseliyor, ona olan ihtiyacım artıyor. Onun da bunu hissettiğini biliyorum ve tam burada, bu anda benimle olduğunu bilmemi sağlamak için en küçük iniltileri çıkarıyor.

"Ama ya yaptysan?" diye soruyor. "Ya ikimiz de başımıza geleni hak ediyorsak?" "O zaman düğün gecemizi boşa harcamazdım," diyorum ona.

Onu kanepeden kaldırıp yatağıma götürürken, "Buna böyle mi diyorduk?" diye soruyor.

"Evet," diyorum ona. "Ve şu anda seni eşikten geçiriyorum."

ALTINCI BÖLÜM

Hattie

Itiraf etmeliyim ki Hartley ile aramdaki bağı bu kadar hızlı değişmesini beklemiyordum... ama şimdi onun yatak odasındayız, eli kalçalarımda ve gözlerimiz kilitli... Bize bir şans vermek istiyorum. İstiyorum ki

Bunun işe yaraması için.

Kulağa çılgınca gelse de, bu adamla yeni tanıştığımı düşünürsek, sanırım o da bu işin yürümesini istiyor.

"Acelem yok," diyor başparmağı yanağıma değerken. "İstediğin zaman durabiliriz."

"Durmak istemiyorum," diyorum ona. "Sonuna kadar gitmek istiyorum. Seninle birlikte."

Sonra eğildi ve beni öptü. Hayatım boyunca unutamayacağım bir öpücük... çünkü o beni öptüğünde bunu hissediyorum. İliklerime kadar, hayatımı bu şekilde hissetmeyi hayal ederek geçirdikten sonra sonsuza dek değiştim, öpücük.

Benim de onu hararetle ve ihtiyaçla öpmemi sağlayan bir öpücük. Eli boynumun dibini tutup beni biraz daha yaklaştırırken tüm bedenim ısınıyor. Dudaklarımız ayrılıyor ve dili benimkine kayıyor ve ben en küçük iniltiyi çıkarıyorum - ama yine de bir inilti. "*Evet, lütfen*" diyen bir inleme. *Durma* diyor. *Daha fazla* diyen bir inilti.

Çıkardığım sesi anlıyor çünkü kazağımı eteklerinden tutup kaldırıyor ve vücudumdan çıkarıyor. Sütyenim bembeyaz, külotum da öyle. Pantolonumu aşağı itiyorum, beni görmesini istiyorum. Her şeyimi. Kendimi yeni tanıştığım bu adama veriyorum ve kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Siktir," diye inliyor.

"Bana bundan daha fazlasını vermelisin," diyorum ona. "Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım." Bana yarım bir gülümseme verdi, sağ yanağında bir gamze vardı ve ben

Yemin ederim ki gözyaşlarına karşı savaşıyor. "Ne?" Ne kadar güvensiz görüldüğümü bilerek soruyorum.

"Siktir, Hattie. Çok masum, çok iyisin. Kapımın önünde bir bakire ve bunu daha önce de söyledim ama yine söyleyeceğim. İstemiyorum-"

Elimi ağzına bastırıyorum. "Dur. Ben de mükemmel değilim. Hiç kimseyle çıkmadım ama bunun nedeni hayatımı kendimi mümkün olan en küçük çemberde güvende tutarak geçirmiş olmam. Sevmeyi ve kaybetmeyi istemedim. İncinmek istemedim. Ama tahmin et ne oldu Hartley? Yine de incindim. Hala kaybettim. Güvenli oynamaktan bıktım. Balıklama dalmak istiyorum. Sen kötü bir çocuk olabilirsin, hislerini kelimelere dökmeyi bilmeyen bir adam olabilirsin, ama ne olmuş yani? Yarışmayı bagajınla kazanamazsın. Seni seven bir annen ve onun için en az senin kadar deli olan kardeşlerin var. Anneni seven bir baban var. Bildiğim kadarıyla tam bir pislik olabilirsin ama bir ailen var. Ve bize bir şans vermek istiyorsun - ve benim tek istediğim bu. Noel için tek istediğim bu."

Beni kendine çekti. Aleti karnımda sertleşiyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Bu konuşmanın üstüne nasıl çıkabilirim ki?"

Gülüyorum, savunmasızlığım ve bu adamın bundan korkmadığı gerçeği karşısında nefesim kesiliyor. O burada, bana sarılıyor. Bana bir hazineymişim gibi bakıyor.

"Tüm Noel dileklerini gerçekleştirmek istiyorum, Hattie. Sana bir Ökseotu yapmak istiyorum. Daha iyi bir adam olmak istiyorum. Senin erkeğin. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama sana yemin ederim Cookie, deneyeceğim."

Beni tekrar öperken gözlerimi kapatıyorum, bu sefer daha derin bir yoğunlukla, neredeyse beni tüketen çiğ bir ihtiyaçla. Hızla soyunuyor, beni yatağa götürüyor, sırtüstü yatırıyor ve bana bakıyor. Sütyenimin bağlarını çözüyor ve kendimi açıkta hissediyorum, ama aynı zamanda... bir şekilde, zevkle, güzel.

Göğsümü avuçlayıp nazikçe öpüyor. "Sen mükemmelsin," diye fısıldıyor. "Çok mükemmelsin."

Külotumu indirirken "Bir sürü kusurum var," diyorum, beni içine alırken inliyorum.

"Kızıl saçlarına bak." Eğilip dizlerimi açıyor. "Amin çok olgunlaşmış."

Yutkunuyorum. "Çok ıslağım... senin için."

"Anlıyorum," diyor, eğilip dilini üzerimde gezdirerek. "Ve tatlı. Çok tatlı."

Üzerime sıcak hava üflerken, amımı açıp beni aşağı yukarı yalarken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Parmak eklemlerimi ısıtırıyorum çünkü zevk o kadar

hemen, çok lezzetli.

"Oh, Tanrım," diye ağlıyorum. "Tanrım, Hartley... bu... oh..."

Sırıtarak bana bakıyor. "Gelinimin amının yalanmasından hoşlandığını bilmek güzel."

O tekrar aşığı inip bir parmak, sonra bir tane daha eklerken, ben daha fazlası için yalvarana kadar arzuyla dolu küçük bir kahkaha atıyorum. Beni parmaklarken dizlerim bükölüyor, amım onun için açılıyor, ıslak ve sulu ve ikimiz de buna bayılıyor gibiyiz.

"Benim için damlıyorsun, Hattie." "Bu iyi mi?" Nefes nefese kaldım.

"Cehennem gibi sıcak. Ama bir parmak daha ekleyeceğim, neden biliyor musun?"

"Neden?" İnliyorum.

"Karım fişkırabilecek mi görmek istiyorum."

Beni güzel ve derin bir şekilde parmaklarken gözlerimi kapatıyorum, beni açıyor ve beni onun yapıyor. Elinden fişkırarak suyumun sesi beni çok azdırıyor ve onun için daha çok boşalmak istiyorum. Sorusuna cevap vermek. Vücudum sadece onun için yaratılmış gibi fişkırmak istiyorum.

O kadar yoğun ki, orgazm beni sarıyor ve haykırmaktan fazlasını yapıyorum - benden gelen sesler vahşı ve çaresiz. İlkel ve tutkulu.

"Tanrım," diye çığılık atıyorum, klitorisimi emerken bacaklarım yüzünü sarıyor, sertçe yalarken sakalı beni gıdıklıyor ve vücudumda dalgalanan arzu karıncalanmaları gönderiyor.

Bacaklarımı indirip üzerime eğilerek beni dudaklarımdan sertçe öperken nefesimi tutuyorum.

"Sen ilahisin," dedi bana. "Çok ilahi."

Odaklanmaya çalışırken nefesim daralıyor. Bu geceyle ilgili her şey altüst oldu, ama bir şekilde çok doğru hissettiriyor.

Ama bu coşku hissinin gece boyunca sürüp sürmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Hartley

B Hattie ile yatakta olmak mükemmel bir yastığın yanında olmak gibi. Yumuşak, çok güzel kokan, bana doğru sokulmuş gibi hissettiren.

Ve bu abartı değil. Hattie bir şekilde evim gibi hissettiriyor. mümkün olduğunu fark etmemiştim. Daha yeni tanıştık ve pek de iyi bir başlangıç yapmadık. Sonra gözyaşlarına boğuldu... Şu anda da boğuluyor ama bu sadece onun sulu salınımı.

Lanet olsun, o nasıl boşalacağını biliyor ve ben de ona istediğini nasıl vereceğimi biliyorum gibi görünüyor.

"Ne oldu?" Yeşil gözlerinin içine bakarak soruyorum.

"Seninleyken kendimi çok iyi hissediyorum. Sence uzun sürecek mi? Bu his?"

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Ne yani, şimdiden diğer ayakkabının düşmesini mi bekliyorsun?"

"Belki de az önce bana yaptığın şeyden dolayı biraz bunalmış hissediyorum. Bu kadar iyi hissetmeyi beklemiyordum."

Kıkırdıyorum. "Ve henüz iyi şeylere gelmedik bile." Elini tutup onu sikime doğru yönlendirdiğimde zevkle inliyor. "Hoşuna gitti mi?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor. "Çok pürüzsüzsün ama çok kalınsın, çok sert..."

"Senin için çok zor," diyorum ona, sikimi tatlı deliğine hafifçe sokmaya başlarken onu tekrar öpüyorum. "Orası benim ait olduğum yer."

"Durma," diye yalvarıyor. "Lütfen durma."

Onu dolduruyorum ve güzel ve derinlere inerken inliyor. Onu zaten güzelce yağlamıştım, sikim için güzel ve sulu, ve memnunum. Çok sıkı olduğu için, teklif ettiğim şeyi alabilmek için güzel ve iyi bir şekilde yayılması gerekiyordu.

Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. Bugünün erken saatlerinde, bu gece burada, böyle, onunla birlikte olacağımı asla hayal edemezdim. Karım olmak için yabancı bir yere gelen bir kadın.

Yine de eş kelimesi artık kulağa o kadar da korkunç gelmiyor. Kulağa doğru geliyor.

Yumuşak ve nazık bir ritimle birlikte hareket ediyoruz, nefesi sığlaşıyor, gözleri dalgalanıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını sallıyor, gözlerimin içine bakıyor. "Gerçekten çok mutluyum," diye mırıldanıyor. "Güzel," diyorum ona. "Ben de öyle." Onu içime alırken sikim ağrıyor, içini dolduruyorum.

masumiyet ve ona sıkıca tutunmak.

"Oh, Hart," diye inliyor, derinden. Kollarını boynuma sıkıca sarıyor ve tekrar boşalırken nefesi kesiliyor, bana karşı orgazm oluyor, daracık amı geriliyor. Ben de çok yaklaşmıştım ve onun sıcaklığı sikimi sardığında, daha fazla tutamıyorum. Onun tatlı deliğinin içine boşalıyorum, boşalırken inliyorum.

Bu anın zamanda asılı kalmasını, tekrar tekrar dönebileceğimiz bir şey olmasını istiyorum. Ama her şey gelip geçici - yapabileceğimiz en iyi şey anı ezberlemek ve sıkı sıkıya tutunmak.

Yanıma dönüyorum ve o da bana bakıyor. Parmaklarını sakalımda gezdiriyor, yüzünde uykulu bir gülümseme var. "Bu... inanılmazdı," diye iç geçiriyor. "Sen inanılmazsın."

"Sadece huysuz bir dağ adamı değil mi?" Gülümsüyor. "Belki o da olabilir."

Gülüyorum, onu kollarımla sarıyorum. "Daha nazık olacağıma söz veriyorum," diyorum ona. "Ve belki senin tatlılığın, müşterilere karşı nasıl daha az pislik olabileceğimi anlamama yardımcı olabilir."

"Müşteriler mi?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Evet, bu yıl babamın dükkanını devraldım. Ökseotu Hırdavat."

"Daha önce ne yapıyordun?" Çarşafı yukarı çekerek ikimizi de örtüyor.

"Ormanda çalışıyordum, ağaç kesiyordum."

"Tehlikeli bir iş," diyor.

"Ve izole edici de. Hiçbir zaman insanlardan hoşlanmadım, bu yüzden bana uygun." "Yani tahminimce hırdavat dükkânı seni tahmin etmediniz mi?" diye soruyor.

"Aynen öyle. Satışlar düştü - bunu yeni eşime itiraf etmemem gerektiğini biliyorum. Ama gerçek bu. Ve biliyorum ki bunun nedeni babamın sahip olduğu dostça tavırlara sahip olmamam."

"Neyse ki ben insanlarla iyi anlaşılan biriyim," diyor. "Belki de altın biletiniz ben olurum."

"Donanımı biliyor musun?"

Gülümsüyor. "Yeterince biliyorum."

"Öyle mi? Oregon'da ne tür bir iş yapıyordun?"

Parmaklarını göğsümde gezdiriyor. "Büyükbabam vefat edene kadar onun sağ koluydum."

"Ne yapıyorsun?"

"O bir tesisatçıydı." Sırıttıyor. "Biliyorum, tuvalet kurabilen bir gelin adayınız var. Seksi, değil mi?"

Başımı sallıyorum, bir elimi göğüslerinde gezdiriyorum. "Cehennem gibi sıcak."

"Gerçekten mi?" Gülüyor. "Hiç seksli olduğunu düşünmemiştim."

Sadece kullanışlı." "Peki o öldükten sonra... sonra ne yaptın?"

"Büyükanneimin kırık bir kalpten ölmesine sadece birkaç ay vardı. Ona baktım ve büyükanneimle büyükbabamın çok tatlı olmalarına rağmen iş konusunda pek de bilgili olmadıklarını fark ettim. Hiçbir fikrim yoktu. Büyükbabamın da yoktu. Büyükanneim muhasebeden sorumluydu. Mali açıdan işlerin ne kadar kötü olduğunu dedemden ve benden sakladı. Bizi korumaya çalışıyordu. Ama bilseydim başka bir iş bulur, farklı şekillerde yardım ederdim. Ama öğrendiğimde artık çok geçti. İkisi de öldüğünde, büyüdüğüm çiftliği kaybettim. İflas etmişlerdi."

"İşte bu yüzden buradasınız," diyorum yavaşça.

"Aynen öyle. İşte bu yüzden birbirimize karşı dürüst olmamızı istiyorum Hartley. Sır istemiyorum. Karanlıkta kalmak istemiyorum."

"Eğer sizi endişelendiren buysa, hırdavat dükkânı iflasın eşiğinde değil. Öyle bir şey yok."

"Güzel," diyor yumuşak bir sesle. "Ama işler kötüye giderse bana söyleyebilirsin, tamam mı?"

"Gerçekten benimle çalışmak istiyor musun?" Ona sordum.

Başını salladı, üstüme yuvarlandı. Sanki yıllardır sevgiliymişiz gibi üzerimde çok tatlı görünüyor. Kıçını sıkıyorum ve onu derinden öpüyorum.

"Seninle çalışmak istiyorum," diyor. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Benim kocam."

"Yarın," diye söz veriyorum. "O zaman gidebiliriz. Ama şimdi." Sikim seğiriyor ve karnına doğru sertleştiğini hissediyor. "Sana tekrar ihtiyacım var, karıcığım. Ve sana şimdi ihtiyacım var."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hattie

T o kar fırtınası var yerleşti tarafından Sabah, ve
Neyse ki Hartley'nin kamyonu dağdan aşağı inebilecek
kapasitede.

"Çok güzel," diyorum, Kar Vadisi'ni seyrederken.
pastoral küçük kasabaya girin. "Ailenin burayı dev bir şirketten korumak
istemesine şaşmamalı." Hartley bir kahve standının önünden geçiyor ve
siparişimi soruyor. "Bir naneli mocha, ekstra shot ile, lütfen."

Ancak pencereye yanaştığında inliyor. "Tammy'nin Salı günleri çalıştığını
sanıyordum."

Barista kaşlarını çatar. "Bunu gerçekten yaptığina inanamıyorum.
Havaalanındaki Keri dün gece seni gördüğünü söyledi ama ben inanmadım.
Yani, her şey çok saçma."

"Yapamaz mıyız?" Hartley gerilerek, "Olmaz mı?" der. İki kızılıklı kekle
birlikte siparişleri yerleştiriyor. Barista bana kaşlarını çatıyor ve ben de onu bu
kadar kızdıracak ne yaptığımı anlamaya çalışarak kendime bakıyorum.

"Lütfen yapma Jo-Anne," diyor Hartley, bahşiş kavanozuna beş dolarlık
bir banknot tikiştirirken. "Uslu dur. Lütfen."

Jo-Anne sırtarak bize kahvaltımızı uzatıyor. "Onun adı ne?"

Hartley iç geçiriyor. "Hattie. Hattie Mistletoe."

Bu Jo-Anne'i daha da üzdü. "İyi şanslar Hattie. Bu adam biraz eğlenmek
için iyidir, ama etrafta takılma eğiliminde değildir."

Hartley uzaklaşıyor ve ben ne söylemem gerektiğini düşünerek dudağımı ısırıyorum.
Belli ki az önce orada olanları ele almamız gerekiyor.

Hartley, radyoyu açıyor. Daha fazla Noel şarkısı, ama ruh hali şenlikli
hissettirmiyor. Gergin hissettiriyor.

Kamyonetini sokağa park etti ve kontağı kapattı. Bana dönerek boğazını temizledi. "Arayan Jo-Anne'di."

"O kadarını anladım," diyorum ellerimi to-go bardağının etrafına sararak. "Peki o senin için kim?"

"Buralı bir kız."

"Peki bu yerel kızın seninle... benimle neden böyle bir sorunu var?"

"O ve ben... Bir keresinde çıkmıştık."

"Bir kez mi?" Dudaklarımı yaladım. "Bu tek randevuluk bir tavır gibi görünmüyordu."

"Daha fazlasını istedi. Bunu unutmama izin vermeyecek."

"Sorun değil," diyorum, kemerimi çözerek. "Flört geçmişini bilmeme gerek yok. Artık sadece benimle ilgilendiğin sürece detaylara ihtiyacım yok." Hartley derin bir oh çekmiş gibi bir ses çıkarır. "Teşekkür ederim."

Kamyondan iniyor ve beni dışarı çıkarmak için yanıma doğru yürüyor. Onun muazzam rahatlığı kulağımda uyarı çanları çalıyor. Jo-Anne, *bu adam etrafta dolaşmaz* derken ne demek istemişti?

Hırdavat dükkanının içinde Hartley'nin bana sunduğu önlüğü alıyorum ve bana etrafı gezdirirken onunla birlikte yürüyorum. Düzenli sıralar ve stoklanmış arka oda. Vitrinde bir Noel ağacı ve yanında sahte karla süslenmiş bir kızak var.

"Süslediniz mi?"

Kıkırdıyor. "Bunu annem yaptı."

"Daha mantıklı. Senin evinde bir ağaç bile yoktu."

Omuz silkiyor. "Daha önce hiç almadım." Kasayı açıyor ve ön kapıdaki tabelayı *Açık*'a çeviriyor. "Bu akşam işten sonra bir tane almak ister misin? Ağaçlık alanda durabiliriz."

"Bunu yapar mısın?"

Bana seksi bir sırıtış attı. "Belki ağacı kestikten sonra ateşin yanında dinlenebiliriz."

Onunla bir şeyler yapma düşüncesiyle ısınarak gülümsüyorum. "Ve rahatla derken, gerçekten-" Ama yaramaz sözlerim bir çiftin mağazaya girmesiyle kesildi, adam ampul arıyordu.

Hartley uzaklaşırken kaşlarını kaldırarak bana gülümsüyor. Az önce içeri giren kadın bana döndü. "Bu gülümseyen Hartley Mistletoe mu? Neden, hiç. Bütün oğlanlar arasında en ukala ve en az arkadaş canlısı olan o." Başını sallayarak dilini şaklattı. "Bu değişikliği sevdim."

Gülümsüyorum, neden iyi bir ruh hali içinde olduğuna dair herhangi bir ayrıntı vermiyorum, kasabadaki herkesin kim olduğumu ve neden burada çalıştığımı yakında anlayacağını düşünüyorum.

Ancak kadın daha fazla burnunu sokamıyor çünkü dükkan hızla kaya tuzu ve araba yolları için kürek, evleri için Noel ışıkları ve kar yığınlarını indirmek için kızak arayan çocuklarla doluyor.

Çoğunlukla kimse çok fazla sivri soru sormuyor, ancak bazı insanların Joy Mistletoe'nun ne yaptığını bildiği ve bir keşif görevi için nalbur dükkanına uğradıkları açık. Sorularını yanıtlamak ve gülümsemek için elimden geleni yapıyorum, her şeyi doğal karşılıyorum. Arada bir Hartley'nin küçük bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum, sanki burada olduğuma inanamıyormuş gibi.

Tüm kalbimi sıcacık bir duyguyla dolduruyor. Çünkü istediğim şey buydu - yeniden bir yere ait olabileceğimi hissetmek.

Hartley bize öğle yemeği için çorba almak üzere caddenin karşısındaki kafeye gitmeyi teklif ettiğinde, ona tek başıma idare edebileceğimi söylüyorum. Kıkırdıyor ve yanağımı öpüyor. "Dürüst olmak gerekirse, burada benim yaptığımdan çok daha iyisini yapıyorsun."

O gittikten sonra, bir çift kadın dükkâna girip beni baştan aşağı süzerken ben de ön tezgâhı ve fener vitrinini silmekle meşgul oluyorum. Birkaç yaş büyük görünüyorlar, belki Hartley'nin yaşındalar ve kollarını kavuşturmuş bana doğru yürüyorlar.

"Demek Hartley'nin son fethi sensin?" diye soruyor siyah saçlı bir kadın.

"Affedersiniz?" Kendimi onun tavrına alıştırmaya çalışırken gülümsemem gerginleşiyor.

"Hartley kasabadaki her kadınla bir kez çıkmıştır," diyor sarışın. "Yani eğer dün gece onunla yattıysan, burada uzun süre kalacağına inanmak için hiçbir neden yok."

Siyah saçlı kız omuz silkiyor. "Kim bilir, muhtemelen annesinin planı işe yarayana kadar seni yanında tutacak ve sonra da geldiğin yere geri gönderecek."

"Özür dilerim, siz kimsiniz?"

Kadınlar kıkırdar. "Ben Dylan, bu da Keri. Hartley'nin evlilik için uygun olduğunu düşünüyorsanız, bir daha düşünün."

"Biliyor musun... sesin... biraz acı geliyor," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Acı mı?" Dylan alay ediyor. "Hayır. Sadece sana dostça bir tavsiye vermeye çalışıyoruz."

"Kesinlikle," diye vurgulayarak ekliyor Keri. "İyi davranıyoruz."

"Kibarlığın bu mu?" Gözlerimi devirip kasaya doğru yürüyorum. "Eğer durum buysa, kıskanç biri gibi konuştuğunu söylemek zorunda kaldığım için gerçekten üzgünüm."

Sözlerim beklediğim soğukluğu gönderdi. Hartley elinde bir torba yiyeceklerle görüldüğü sırada topuklarının üzerinde ön kapıya doğru dönüyorlar. Kadınlar onun yanından geçerken, benim hakkımda ne düşündüklerini tam olarak ona bildirdiler.

Dylan, "Posta siparişi geliniz gerçek bir iş parçası," diyor. "O yüzden sana iyi şanslar."

Ayrırlılar, kapıdaki ziller arkalarından şingırdar.

Duygularımı bastırıyorum, aynı anda pek çok şey hissediyorum.

Utanç, öfke, korku.

Ve bunun işe yaramasını istesem de... Hartley'nin bunu isteyip istemediğini sorgulamamak mümkün değil.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hartley

"W

Bu da neydi böyle?" Yemeği tezgâhın üzerine koyarak sordum.

"Bu oldu hakkında ve gerçek sen kazanıldı
oldukça ve

itibar," diyor Hattie başını sallayarak. "Onları
dinleme. Onlar sadece acımasızlar." "Ben de
öyle dedim," diyor bana.

"Bunu sen mi söyledin?" Şaşkınlıkla başımı salladım.

"Bak, seni savunmak istedim. Sen benim kocamsın - en azından papazı
atlatır atlatmaz kocam olacaksın. Ama hayatımı diğer insanları bana bağlı
olduğuna ikna ederek geçirmek istemiyorum. Senin evlilik için uygun
olmadığını düşünüyorlar... Öyle misin?"

Elimi sakalımın üzerinde gezdiriyorum. "Dylan ve Keri'ye güvenemezsin.
Onların da itibarları var, biliyorsun."

"Ama ben onların itibarını değil, sizinkini önemsiyorum. *Bizimkini*.
Aptal yerine konmak istemiyorum."

O konuşmaya devam ederken açlıktan yemek torbasını açıp çorbayı
çıkarıyorum.

"Ayrıntılara ihtiyacım olmadığını söylediğimi biliyorum ama hâlâ bekâr
hayatı yaşamak istiyorsan bana şimdi söyle. Zamanımı boşa harcama ve
kalbimi kırma."

"Peki sonra nereye gideceksin?" Seçeneklerini bildiğim için ona
soruyorum. Ama bunun yanlış bir şey olduğunu hemen anladım.

Gözyaşları parlak yeşil gözlerine doluyor, yanaklarından aşağı süzülüyor.
"O zaman beni gerçekten istemiyorsun, değil mi? Bana acıyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim." İnleyerek, hemen hemen öyle dediğimi fark
ettim. "Gerçek bu, gidecek hiçbir yeriniz yok. Ama ş a n s ı m ı z a , sen zaten

tam da ait olduğun yere."

"Ben buraya, birlikte olduğun ve hayal kırıklığına uğrattığın bir dizi kadının yanına mı aitim? Sıradakinin ben olmadığımı nasıl güvenilebilirim?"

Ona doğru bir adım atıyorum, ellerimle sevimli yanaklarını avuçluyorum. "O kızları ikinci bir randevu için hiç aramadım çünkü istemiyordum. Hangisini tercih ederdin, bir sürü uzun süreli ilişkim olmasını mı, yoksa onlarla daha fazla zaman geçirecek kadar ilgilenmemiş olmamı mı? Tanıştığımızda bakire olmayabilirim ama kalbim asla başka birine ait olmadı. Şimdiye kadar."

Önünde diz çöküp elmas yüzüğü çıkardım. "Evlen benimle, Hattie. Benim Bayan Mistletoe'm ol. Karım ol. Çünkü seni bir gündür tanıyorum ama bir ömür boyu sevmek istiyorum."

Gözleri mutlak bir şokla açılır. "Emin misin?"

Başımı sallayıp elini tutuyorum. "Keşke seninle 1 Aralık'ta evlenebilseydim, küçük kız dileklerini gerçekleştirebilseydim ama Hattie, o günü her zaman hayatımın en güzel günü olarak hatırlayacağım. Çünkü o gün seninle tanıştığım gündü."

Yüzüğü parmağına takarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Oh Hartley, seninle evlenmek istiyorum."

"Daha önce evlilik için uygun olma dığımı biliyordum ama bunun tek nedeni eşimle tanışmamış olmamdı."

Ayağa kalkıp ona sarılıyorum ve mükemmel pembe dudaklarını öpüyorum. "Tanrım, harikası."

Sevinçle karışık bir iç çekişle karışık bir kahkaha atıyor. "O zaman sen benimsin, değil mi? Yalnız benim?"

"Sonsuza kadar."

"O zaman şu Pastor Monroe'yu bulup anlaşmayı imzalayabilir miyiz?"

"Senden bir adım öndeyim, Cookie." Ona ceketini giymesini söyledim ve sonra elini tuttum. Onu caddeden aşağı, ailemin yerel kilisenin papazıyla birlikte beklediği kasabanın merkezindeki çardağa sürüklüyorum.

Annem ve babam kulaktan kulağa sırtıyor, Hattie'nin yüzünde ise şok ifadesi var. Çardak Noel ışıklarıyla aydınlatılmış, her taraf ağaçlarla süslenmiş ve uzakta buz pateni pisti, etrafında dönerken gülen çocuklarla dolu.

"Evlenmeye hazır mısınız?" Ona sordum.

Başını sallıyor, gözleri yaşıyor. "Önce ailenle tanışabilir miyim?"

Elini elime alarak onu annem ve babamla tanıştırdım. "Ve bu da Hattie. Gelinim."

"Ah, Hattie," diyor annem, onu kucağına çekerek. "Seninle tanışmanın ne kadar güzel olduğunu bilemezsin."

Hattie annemle babama gülümsüyor. "Kendimi en şanslı kız gibi hissediyorum."

"Güzel," dedi babam. "Çünkü Hartley biraz eşek gibi davranabilir, kusura bakmayın Papaz ama çok yumuşaktır. Her zaman annesini aramayı unutmaz ve her hafta Pazar yemeğine gelir. Bunları yapıyorsa o kadar da kötü olamaz."

"Tamam, bu kadar yeter," diyorum kıkırdayarak.

"Benim için fark etmez. Ailenin bana senin hakkında her şeyi anlatması hoşuma gidiyor. Ne de olsa seni çok az tanıyorum."

Annem Hattie'ye gülümser. "Ben de seni pek tanımıyorum. Bunu değiştirmemiz gerekecek. En kısa zamanda Noel listene ihtiyacım var!"

"Anne, bu yıl Noel'lerimizi kendimiz kutlayacağız diye anlaşmıştık hani?"

Annem gülüyor. "Biliyorum, ama bu yeni kızımı alamayacağım anlamına gelmiyor- küçük bir şey."

"Altı yeni gelininiz olduğunu duydum," diyor Hattie. "Hepsiyle tanıştın mı?"

"Henüz değil," diyor annem gözleri parlayarak. "Ama yılbaşı gecesi evimde olsanız iyi olur - siz oğlanlar ve kızlarınız, unutmayın."

Papaz Monroe boğazını temizliyor ve biz de ona dönüyoruz. Hattie'nin ellerini ellerime alıyorum. Bu onun ailemle ilk tanışması olabilir ama bu an onlarla ilgili değil. Bizimle ilgili.

"Hattie, Hartley," dedi. "Bugün hayatlarınızı birleştirmek için bir araya geldik."

Hattie ellerimi sıkıyor, ben de onunkileri sıkıyorum. Bilinmeyen bir bölgeye balıklama dalıyorum ama bu işte yalnız değilim. Yanımda o var.

Ve evet, korkutucu - ama aynı zamanda gerçekten inanılmaz.

Papaz töreni okuyor, yüzükleri ve yeminleri değiştiriyoruz. Ve söz verme zamanı geldiğinde, tereddüt etmedim. Bu kız benim.

"Hartley, Hattie'yi yasal karın olarak kabul ediyor musun?"

"Ediyorum."

"Ve sen, Hattie, Hartley'i yasal kocan olarak kabul ediyor musun?" Bana baktı. "Kabul ediyorum."

"O halde sizi karı koca ilan ediyorum. Hartley, gelinini öpebilirsin."

Papaz bir parmağını kaldırarak üstümüzü işaret etti.

Karımı yakınımaya çekip ökseotunun altında öperken gülüyorum.

**Hartley ve Hattie'den biraz daha mı istiyorsunuz?
Sonsözlerini indirin ve beş yıl sonra nerede olduklarını görün!**

<https://bookhip.com/PFJSNJ>

YAZAR HAKKINDA

Frankie Love kötü çocuklar ve dağ adamları hakkında pis-tatlı hikâyeler yazıyor.

Kendi sakallı yakışıklısına saçma bir şekilde aşık olan otuzlarında bir anne olarak, ilk görüşte aşka ve sonsuza dek mutlu olmaya inanıyor.

Ayrıca hızlı bir sevişmenin gücüne de inanıyor.

Ücretsiz bir kitap için Frankie Love'ın Posta Listesine katılın ... ayrıca yeni bir sürümü asla kaçırmayın:

<https://frankielove.net/newsletter/>

MASON BY HOPE FORD

BİRİNCİ BÖLÜM

MIA

Last Noel'i ailem olmadan geçirdiğim ilk Noel'di ve kendime bir sonraki Noel'e kadar tatilleri birlikte geçirebileceğim birini bulacağıma dair söz verdim. Son zamanlarda ne istediğimden emin olamadığım bir ruh hali içindeydim.

yapmam gerektiğini ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Noel'e az bir zaman kala hayatıma bir göz attım ve ailemi kaybettiğimden beri ne kadar yalnız bir yaşam sürdürdüğümü görmenin üzüntüsünü yaşıyorum. Bir şeyler yapmanın zamanı geldi. Köklü bir şeyler.

Her gün aynı şeyi yapmaya devam edemem. Kalkıyorum, yerel Piggly Wiggly'de kasiyer olarak işe gidiyorum, eve geliyorum, televizyon izliyorum ve kalkıp her şeyi tekrar yapmak için yatıyorum.

Elbette, muhtemelen birkaç içki içmemeliydim. Özellikle de içki içme yaşının altında olduğum ve içki almak için sahte kimlik kullanmak zorunda kaldığım için. Ve muhtemelen söz konusu içkileri içtikten sonra hayatım için böylesine büyük bir karar vermemeliydim. Ama artık geri dönmek için çok geç. Evrakları imzaladım. Tabii ki, muhtemelen bundan kurtulabilirim. İmzalarken alkollü olduğumu falan söyleyebilirim. Ama istemiyorum. Düşündükçe daha da emin oluyorum. Ayrıca, ailem için işe yaradı. Benim için neden işe yaramasın?

Elbette o zamanlar farklı bir zaman ve koşullar vardı. Annem ve babam daha tanışmadan birbirlerine söz vermişlerdi. Aileleri birleşmek istedi. Babamın ailesi annemin ailesinin topraklarına katılmak istemiş. O zamanlar yetmişli yıllardı, yani böyle şeyler yaygın değildi. Görücü usulü evlilikler geçmişte kalmıştı, ya da en azından ben öyle düşünüyordum, annem ve babam da öyle düşünüyordu. Annem bana ailesini reddedeceğini ve onlara hayır diyeceğini, evlenmenin bir seçenek olmadığını, başka bir yol bulmaları gerektiğini söyledi. Ama babamı görür görmez bu işi yapacağını anlamış. Babam da aynı şekilde hissediyordu. İkisi de bana bunun ilk görüşte aşk olduğunu söylemişti. Neredeyse yirmi altı yıl evli kaldılar ve ikisini de aynı anda kaybetmek yıkıcı olsa da, kalbimde bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Onların aşkı

çağlar boyunca. İkisi de diğeri olmadan olmak istemezdi. Onlar bir bütünün iki yarısı gibiydiler ve evlendikleri andan itibaren bir geceden fazla ayrı kalmadılar. Eğer biri araba kazasından sağ kurtulsaydı, bu onlar için katlanılamayacak kadar ağır olurdu. İşte şimdi bu dünyada yalnızım. Şarap imalathaneleri benim adıma ama orada çalışmıyorum. Kazadan beri kendimi oraya gitmeye ikna edemedim. Şaraphane ailem için başka bir bebek gibiydi. Orayı çok severlerdi ve orada yarattıkları her şey harikaydı. Aylık telif ödemem otomatik olarak hesabıma yatırılıyor ama ona dokunmuyorum.

Sandalyemin yanında yerde duran bavullarıma bakıyorum. Her yerde insanlar var, gelenler ve gidenler, herkes bir yere yetişmek için acele ediyor. Her bir insanın ne yaptığını, hayat hikâyelerini hayal etmeyi seviyorum. Yolun karşısındaki adam merakla bana bakmaya devam ediyor ve acaba o da benim için aynı şeyi merak ediyor mu diye düşünüyorum. Kendi kendime gülüyorum. Müstakbel kocamla tanışmaya giden postayla sipariş edilmiş bir gelin olduğumu tahmin etmesine imkan yok.

Gün ışığında ve ayıldığımda, pişmanlığın yerleşmesini bekliyorum. Mail Order Brides for Christmas adlı evlilik eşleştirme sitesine internet üzerinden üye oldum. Holly Huckleberry'nin Skype üzerinden röportaj yapmak için araması kesinlikle ilginçti, çünkü bir posta siparişi gelini olmanın tüm ayrıntılarını öğrendim. Ama beni bu fikre ikna eden şey Joy Mistletoe ile konuşmak oldu. Kendisi müstakbel eşimin annesi. Herhangi bir evrak imzalamadan önce benimle konuşmak istedi. Joy sıcak ve heyecanlıydı. Bana kendi annemi o kadar çok hatırlatıyordu ki muhtemelen ona istediği her şeyi vaat edebilirdim. Bana oğlu ve ailesi için mükemmel bir uyum sağlayacağımı söyledi.

Söylediği her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ve bana kendi işlerinin sahibi olan altı oğlu olduğunu ve hepsinin de kendilerini zaman sıkıntısı içinde bulan özel çocuklar olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Mason isminden bahsettiğini biliyorum ve tam olarak neden evlenmesi gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum ama akşamdan kalma olmam ve çok fazla alkol beynimin yıpranmasına neden oldu.

Telefonuma tekrar bakıyorum ve evlilik eşleştirme sitesi için yapılan tüm yorumları okuyorum. Yasal görünüyor. Lanet olsun, umarım öyledir. Arkadaşıma internette biriyle tanıştığımı söyledim. Ona daha tanışmadığım biriyle evleneceğimi söyleseydim, beni vazgeçirmeye çalışacağını biliyordum. Ve ben bunu istemedim.

Başka biri olsa muhtemelen şu anda endişelenir, bunun doğru bir şey olup olmadığını merak ederdi. Ama ben değil. Bu sabah uyandığımda kendimi yenilenmiş ve en ufak bir endişe duymadan hissettim. Biraz vicdan azabı ya da pişmanlık duymayı bekliyordum, ama her şey hakkında içime bir dinginlik geldiğini hissettim. Yalnız hayatımı geride bırakıp ailemle çevrili yeni bir hayata başlamanın kaderin bir cilvesi olduğunu hissediyorum.

Hoparlörlerden uçağa binme çağrısını duyduğumda çantamı kaptığım gibi koridorda yürümeye başlıyorum. Karşımda oturan adam ayağa kalkıyor ve önünden geçmem için bana el sallıyor. Ona kolayca gülümsüyorum ve uçağa binmeden önce görevliye biniş kartımı gösteriyorum. Bana ayrılan koltuğa yerleşirken, *"Bu tıpkı bir peri masalı gibi olacak"* diye düşünüyorum.

MASON

Önümdeki evraklara bakıyorum, hepsini okuyorum. Bunu sorgulamamalıyım bile. Evlilik öncesi anlaşma, ailemizin son yirmi yıldır avukatı olan Bay Davis tarafından hazırlanmıştı. Güvenilir ve işini bilen biridir. Üzerinde tüm genel bilgiler var ve boşandığımızda her birimizin kendimize ait olanı yanımızda götüreceğimiz maddesini de içeriyor. Bu anlaşmalı evlilikten gerçek bir şey çıkabileceğini düşünecek kadar saf olamayacak kadar çok eski sevgilinin ismini sayısız müvekkilimin üzerine dövme yaptım.

Bütün bunları annemin ayarladığına hâlâ inanmıyorum. Titan Şirketi'nin kasabayı satın almak için geldiğini öğrenir öğrenmez, bunu durdurmanın bir yolunu aramaya başladı. Hepimiz aradık. Ama annem işi kendi ellerine aldı. Posta ile gelin siparişi veren şirketle temasa geçti ve her şeyi harekete geçirdi.

Kasabanın mülkiyet kuralları açık ve evli olmam gerektiğini söylüyor. Bir madde üzerinde çalışıyorum. Kar Vadisi'nin çağdışı kanunlarını değiştirmek için bir şeyler bulabiliriz. Vay be! Bu çılgınca. Sahibi evli olmalı. Bu çılgınca bir fikir ve kuralların kesinlikle değişmesi gerekiyor. Bunu çözene kadar evli kalacağız.

Snow Valley toplumumuz ve ailem için çok şey ifade ediyor ve Titan Corporation'ın gelip burayı satın almasına izin veremeyeceğimi biliyorum. Turistik bir kasaba istemiyoruz. Kasabamızı olduğu gibi seviyoruz. Kardeşlerim ve ben burayı satın almaya hazırız, ancak şehir tüzüğü kasaba sahiplerinin evli olması gerektiğini söylüyor. Bence bu saçmalık ama anneme hayır dememin imkanı yok. Ailemi hayal kırıklığına uğratan kişi ben olmayacağım, beş erkek kardeşim de bunu yapmayı kabul etmişken olmaz. Ayrıca, gerçekten kötü sonuçlanırsa evli kalacağım fikri beni o kadar da endişelendirmiyor. İş o noktaya gelirse, kasabadaki hisselerimi satmak gibi bir kaçamak yol bulurum. Çoğunluk Mistletoe ailesinde kaldığı sürece, mal sahibi olmama gerek kalmayacak.

Evlilik zaten bana göre değil. Mutlu sonlara inanmıyorum. Asker arkadaşlarım da benimle aynı fikirde. En iyi arkadaşımın karısı, o denizaşırı görevdeyken onu terk etti. Başka bir arkadaşımın karısı başka birine aşık olduğu için ondan boşandı. Evet, ben bahisçi değilim.

Neyse, ama öyle olsaydım, kesinlikle bu görücü usulü evliliklerin başarısı üzerine bahse girmezdim. Ama annemi geri çevirmemin imkanı yok. Bu konuda olmaz. Bu kasabanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve kasabanın mevcut standartlarda kalmasına engel olmamın imkanı yok. Snow Valley özel bir yer ve hepimiz için çok şey ifade ediyor. Ailemiz burada doğdu, burada büyüdü ve burada kalmayı planlıyoruz. Kasabayı kesinlikle korumamız gerekiyor. Bizim için ve tüm kasaba halkı için.

Bu yüzden karar verildikten sonra, bunu yapmak zorundaydım. Dürüst olmak gerekirse, annemin görücü usulü evlilik için bir planı olmasına sevindim. Bu kasabada benim gibi biriyle evlenmeyi düşünecek tek kişi, dükkândaki dövme sanatçılarımdan biri olan Marla'ydı. Yeterince iyi biri ama onunla evlenmek büyük bir hata olur. Zaten beni kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ediyor; muhtemelen yanlış bir fikre kapılır ve bunun gerçek bir evlilik olduğunu düşünür.

Hayır, bu dramaya ihtiyacım yok. Bana bir profesyonel lazım. Yani, ne tür bir kadın postayla gelin sipariş eder ki? Belli ki ne olduğunu biliyor. Bu düşünceyle başımı salladım. Annem Mia'yla konuştuğunu söyledi ama bundan fazlasını öğrenemedim. Annem tüm bunları romantikleştirdi, altı başarılı evlilik olacağını düşünüyor. Tek yapabildiğim ona elimden geleni yapacağıma söz vermek. Büyük bir aşk evliliği olmayacağını biliyorum ama en azından mutlu olmayı deneyebiliriz ve umarım birazcık da olsa mutlu oluruz.

İmzalamayı bitirdim ve Bay Davis'in bana bir kopyasını vermesini bekledikten sonra ofisten çıkarken ona bir başparmak işareti yaptım. Nikâhı kıyması için lisanslı bir papaz ayarlamış, şahitlerin orada bulunması için ödeme yapmış ve hatta birkaç avuç içini yağlayarak evlilik cüzdanının zamanında hazır olması için acele ettirmiştim.

Her şey yolunda gidiyor. Artık tek yapmam gereken müstakbel gelinim Mia Devin'i havaalanından almak ve hemen orada evleneceğiz. Evliliğimizi tamamladığımızda güzel ve yasal olacak. Bu hanımefendinin evliliği sahte olarak iptal ettirmesini istemiyorum, avukatın ne diyeceğinden emin değilim ama yasal olarak bağlayıcı olmasını istiyorum.

Düşündükçe elimin titremesine engel olamıyorum. Samimiyet ve ben birbirimize yabancıyız. Askerden döndüğümde, mor kalbimi ve bronz yıldızımı aldığımda, rehabilitasyonla ve iyileşmeye çalışmakla çok meşguldüm. Elim hemen yüzüme ve yanağımın kenarındaki büzülmüş deriye gitti. Neyse ki yara iyileşti ama hâlâ çirkin. Başka bir yolu yok

söyle. Annemin çöpçatanlara ya da Mia'ya yüzüm hakkında bilgi verip vermediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Başımı sallıyorum, güvensizliğimi bir kenara itmeye çalışıyorum. Bu oluyor ve ben de en iyisini yapacağım.

Bu bir amaç için araç, sadece iş.

İKİNCİ BÖLÜM

MIA

T Havaalanında karşımda oturan adam şimdi uçakta yanımda oturuyor ve adının Serge olduğunu öğrendim. Yakışıklı bir adam ve çok çekici. En azından o

olmaya çalışıyorum. Snow Valley'e giden yolun çoğunda konuştuk. O çalıştığı Fortune 500 şirketinden bahsediyor, ben de kasiyerlik hayatımı duymak istemediğini bildiğim için ona ailemin şaraphanesinden bahsediyorum.

Kar Vadisi'ne yaklaştıkça pencereden dışarı bakmaya başlıyorum.

"Sadece birkaç günlüğüne buradayım, işleri bağlayabilmeliyim."

Bana çıkma teklif etmek üzere olduğunu bildiğim için sözünü kestim. "Kar Vadisi'ne taşınyorum. Orası artık benim evim olacak."

"Buradayken biraz işim olabilir, ama neden seni yemeğe götürmeme izin vermiyorsun?" diye soruyor bana.

Serge ile geçen hafta tanışmış olsaydım, ona evet derdim. Ama bugün değil. En ufak bir cazibem bile yok. Yine de çok gururlandım ve gözlerim parlayarak ona gülümsedim. "Yapamam. Ben nişanlıyım."

Çıplak parmağıma bakıyor. "Neden nişan yüzüğü takmıyorsun?"

Yüzük parmağımın eklemine ovmaya başladım. Bu konuda hâlâ heyecanlıyım ama biraz da gerginim. "Şey, internet üzerinden bir ilişkiydi. Aslında onunla ilk kez havaalanında yüz yüze tanışacağım."

Serge şaşırmış durumda. Bunu açıklamanın başka bir yolu yok. Kekeleyerek konuşur. "Ama, ne, bekle!" Beni uyarıyor, "Bu adam herhangi biri olabilir. Çılgın bir seri katil ya da öyle bir şey."

Elimi önümde sallayıp gülüyorum. Belki de endişelenmeliyim ama endişelenmiyorum. Tanrı aşkına, adamın annesiyle konuştum ve o - şey, o mükemmeldi. Bunu açıklayamam ama ona güvendiğimi biliyorum. "Olamaz," diyorum ona.

"Neden olmasın?" diye soruyor kuşkuyla.

Omuzlarımı silkdim. "Çöpçatan ve annesi onun iyi biri olduğuna dair bana güvence verdi." Ellerimi kucağımda kavuşturuyorum, bunun yeterli bir cevap olduğunu hissediyorum ama Serge için değil.

Hâlâ şaşkın görünüyor. "Mia, bu görücü usulü bir evlilik mi?"

Pilot inmek üzere olduğumuzu bildiren anonsları yapmaya başladığında ona "Evet," diyorum. Karnımda kelebekler uçuşmaya başlıyor. Kendimi sorguladığım için değil. Hayır, Mason'ın benden hoşlanmasını umduğum için gerginleşiyorum. Tüm bunlar ilk ortaya çıktığında, bu konuda endişelenmemiştim bile. Ama şimdi, *"Ya onun tipi değilsem?"* diye düşünmeden edemiyorum. *Ya sessiz ve çekingen, sıska kadınlardan hoşlanıyorsa?* Kalçalarımın genişliğine bakıyorum ve bunların hiçbiri olmadığını biliyorum.

Saçlarımı kabartmaya başlıyorum ve artık solmuş dudaklarıma rujumu yeniden sürüyorum. Bir süre sessizce oturuyoruz ama Serge'in beni yargıladığını hissedebiliyorum. İner inmez çantamı ve valizimi toplayıp uçaktan çıkıyorum.

Serge'in hala her şeyi kavradığını ve neler olduğunu anlamadığını söyleyebilirim, ancak iyi bir adam olmasına ve endişesini takdir etmeme rağmen bunu onunla paylaşmam gerektiğini hissetmiyorum. Bagaj teslimine doğru yürürken hâlâ şok olmuş görünüyordu. "Bundan emin misin Mia? Yardıma ihtiyacın varsa, sana yardım edebilirim."

Yüzündeki endişe gerçek. Beni buna zorladığını mı düşünüyor? "Bunu yapmak istiyorum. İstiyorum. Endişen için teşekkür ederim ama gerçekten iyi olacağım."

Bagaj alanına kadar yanımda yürüyor ve hatta valizlerimden birini taşımama yardım ediyor. Gitmeden önce bana tatlı bir şekilde sarıldı. "Her şey için iyi şanslar." Bana kartvizitini uzattı. "Çöpçatan yanılırsa ve yardıma ihtiyacın olursa diye."

Kartı geri vermeye başlıyorum ama o elimi tutuyor ve parmaklarımı kartın etrafına doluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar ve kartı çantama koyuyorum. O arkasını döner dönmez banda geri dönüyorum, bir sonraki ve son bagaj parçasını bekliyorum.

MASON

Buraya erken geldim. Trafik ve park yeri konusunda endişelenmek istemedim. Bu yüzden son bir saattir bagaj teslim alanında oturmuş gelenleri izliyordum. Elimde bir buket kırmızı ve beyaz gül var, çünkü Mia çöpçatanın talimatlarına göre beni bu şekilde tanıyacak. Şahsen, burada üzerinde Mia'nın adının yazılı olduğu bir tabelayla durmak zorunda kalmadığım için memnunum. Nedense bu bana garip geliyor.

Mia'nın uzun siyah saçlı bir kadın olması, omzu açık beyaz dantelli bir elbise giymesi ve üzerinde Eyfel kulesi resmi bulunan uyumlu bir bavul takması gerekiyor.

Siyah saçlı, beyaz, omzu açık bir elbise giymiş, düzgün vücutlu, muhteşem bir kadın görüyorum ama yanında bir adamla yürüyor. Gözlerimi kaçırıp odayı tekrar taramaya başlıyorum ama bakışlarım tekrar kadına kayıyor. Bu o olamaz. Bakmaya devam etmeye çalışıyorum, diğer gelenlerin arasında onu göreceğimden eminim, ancak kalabalıktaki son kişi alana girdiğinde, bagaj alım bant yolunun yanında adamla birlikte duran kadına geri çekiliyorum.

Valizini almak için eğilir ve adam ona yardım ederek valizi kemerden çekip yanına koyar. Üzerinde Eyfel Kulesi'nin büyük bir resmi olan beyaz bir bavul. Bu o olmalı.

Ona yaklaşıyorum ve adam Mia'ya sarılınca sinirleniyorum. Takım elbiseli ve makosen ayakkabılı güzel çocuğun ona şans dilediğini ve sonra numarasını verdiğini duyuyorum. Sol gözümün hemen altından aşağıya doğru uzanan yara izine dokunuyorum, lanet bir haritadaki nehrin kolları gibi bölünmeden önce üç inç boyunca.

Kemerden ikinci bagaj parçasını alıyorum.

"Affedersiniz, o benim..." Bana bakarken sesi kesiliyor. Ona çiçekleri uzattım ve sonra reddedilmek için kendimi hazırladım.

Mia olduğunu inkar mı edecek? Her şeyi iptal mi edecek?

Çiçekleri alır ve gülümsemesi güzeldir, ama o güzel bir kadındır. Acıyan gülümsemesi çirkin olamazdı, yüzünde değil.

Gözleri kısa bir süre yanağıma gidiyor ve sonra hemen gözlerime geri dönüyor. Düşüncelerini okuyamıyorum; açık mavi gözlerinin ve kocaman gülümsemesinin ardında onları çok gizli tutuyor. "Tanıştığımıza memnun oldum Mason," diyor ve sesi bal gibi yumuşak. Yumuşak, alçak ve melodi dolu.

Nutkum tutuldu, ona bakakaldım. Bu kadın gerçekten görücü usulü evliliğe imza atan kadın mı? Güzel ve tatlı birine benziyor. Geldiği yerde erkekler kör mü?

Ona elimi uzatmam gerektiğini biliyorum ama ilk görüşte benim tarafımdan hırpalanmak istemediğinden emin olduğum için kendimi durduruyorum. Hâlâ gülümsüyor ve yara izimin onu ürküttüğü açıkken hâlâ kibar davranıyor olmasını takdir ediyorum. Elini bırakıyorum ve kemere doğru başımı sallıyorum. "Başka valiziniz var mı?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MIA

I

Mason'a bakmaktan kendimi alamıyorum. Uzun boylu, güçlü görünümlü bir adam. Annesi Joy, Mason'ın 1.80'den biraz uzun olduğunu ve yüzünde hafif bir yara izi bulunduğunu söylemişti ama her iki özelliği de küçümsemişti. Mason

En az 1.80 boyunda olmalı ve yara izi hafif olmasa da onu oldukça heybetli gösteriyor. Yakışıklı ve ona bakmak bile nefesimi kesiyor.

Joy neden onun yeşil gözlerinin ne kadar delici olduğundan bahsetmedi? Ve vay canına, elleri devasa!

"Her şey ayarlandı. Yeminlerimizi şuradaki odada edeceğiz. Boşanma durumunda evlilikten sadece evliliğe getirdiklerimizi alacağımızı belirten bir evlilik öncesi anlaşmam var. Evliliğin tamamlanması ve arazi alımının gerçekleşmesi için yeterince uzun sürmesi gerekiyor."

Evlilik öncesi anlaşmadan bahsettikten sonra dinlemeyi bıraktım, ancak birbirimizi henüz tanımadığımız için bunun makul bir istek olduğuna karar verdiğimde, söylediği her şeyi bitirmişti.

Huysuz ve her şeyi olduğu gibi söylüyor. Bana bakmak yerine yan taraftaki bir odayı işaret ediyor. Gergin... ya da bunu yapmak istemiyor. Onu benimle evlenmeye mi zorluyorlar? Bu düşünce aklıma gelir gelmez, onu dışarı atamıyorum. Bunu yapmaya zorlanan biriyle evlenemem. Benimle evlenmek istemiyor mu?

İlk valizimi arkamda taşıyarak onu takip ediyorum. Düğünün bu kadar erken olmasına şaşırdım ama Joy, Mason'ın bir sebepten dolayı zaman sıkıntısı yaşadığından bahsetmişti. Onu takip ederek girdiğim odada iki kişi var. Bu beni o kadar şaşırtıyor ki neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum.

"Neyin var?" Mason beni sabitlemek için belime tutunarak soruyor. "Ailen gelmiyor mu?" Ben soruyorum. Beş erkek kardeşi olduğunu biliyorum ve Dürüst olmak gerekirse, şu anda Joy'u görmek bana biraz yardımcı olabilir. Dost bir yüz görmeye ihtiyacım var. Müstakbel kocamın bana bir tür nezaket ya da dostluk göstereceğini ummuştum ama sanki bana bakmak bile istemiyor gibi görünüyor.

"Kardeşlerim kendi düğümlerini çözüyorlar, burada olamazlar" diyerek ailesinden kimsenin neden burada olmadığını açıklıyor. Bana bir kalemle sözleşmeyi uzatıyor ve sonra odadaki diğer iki adamla konuşmak için ayrılıyor.

Mason'ın ikinci tanığın nerede olduğunu sorduğunu duyduğumda sözleşmeyi gözden geçirip imzalıyorum. Stresli olduğunu görebiliyorum. Yardım etmek istiyorum ama Montana'da tanıdığım tek bir kişi bile yok. Sonra Serge'i hatırlıyorum.

"Arkadaşım Serge'i arayabilirim. Onunla uçakta tanıştım ve hâlâ yakın olabilir," diye teklif ediyorum odanın karşısında duran üç adama. Artık endişeliyim, çiçekleri en yakın masaya koyuyorum ve kollarımı kendime sarıyorum.

İki yabancı teklifimi kabul etmiş gibi görünüyordu ama Mason sözlerime kızmış gibiydi. Bir şeyler söylemeye başladı ama ikinci ve son tanık kapıdan içeri girdiğinde sözlerini yuttu. "Üzgünüm geciktim."

Mason cevap vermiyor, sadece saatine ve sonra neredeyse öfkeyle bana bakıyor. Belki de kötü bir mizacı vardır diye düşünmeye başlıyorum. Aklıma başka şeyler gelmeye başlıyor ama ben bunları dile getiremeden papaz nikâh törenini başlatmak istiyor.

Mason'a doğru yürümeye başladım ama adımlarımın ortasında durdum. "Mason, bir dakika konuşabilir miyiz?" Her şey bu kadar aceleyle getirilmişken, bunu yapmadan önce onunla en azından bir konuşma yapmam gerektiğini biliyorum. Aceleyle geleceğini biliyordum. Bugün evleneceğimi biliyordum. Ama en azından önce bir konuşma beklerdim, bana ters ters baktığı bir konuşma değil.

Diğer üç adamı konuşmaları için bırakıp bana doğru geliyor ve beklentiyle bana bakıyor. Öfke hala orada, ama daha yakından bakınca öfkeyi başka bir şeyle karıştırıp karıştırmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye soruyor isteksizce.

Elimde değil. Yüksek sesle gülüyorum. Diğer adamlar bizi görmezden gelip konuşmaya devam etmeden önce şaşkınlıkla bize bakıyorlar. "Oh, bilmiyorum. Bunu yapmadan önce en azından biraz konuşabiliriz diye düşünmüştüm," diyorum ona, evleneceğimiz odanın ön tarafını işaret ederek.

Ağırlığını diğer ayağına verir. "Tamam." Emin görünmüyor. "Sen başla."

Asla bir şeyleri saklayan biri olmadığım için ona doğrudan "Benimle evlenmek istiyor musun?" diye sordum.

Bana cevap vermek yerine aynı soruyu sorduğunda midem bulanıyor. "Benimle evlenmek istiyor musun?"

Ona dürüstçe cevap veriyorum, "Ben de öyle sanıyordum."

Başlıyorum ama bitiremiyorum. "Neye kadar? Uçakta güzel çocukla tanışana kadar mı yoksa bana iyice bakana kadar mı?" diyor yüzünün yan tarafını işaret ederek.

Sonra kafama dank etti. O kıskanıyor. Evleneceğim adam, yeni tanıştığım adam kıskanıyor. Ve Serge'i isteyeceğimi nasıl düşünebilir? Tanrım, Mason tanıdığımdan daha erkek.

O anda bunu yapmaya karar verdim. Mason Mistletoe ile evleneceğim.

Ona cevap vermiyorum, ona her şeyi anlatmaya hazır değilim ve ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüğümü söyleyemeyecek kadar utangacım. Odanın önüne doğru yürüyorum ve ona doğru döndüğümde orada öylece durmuş bana bakıyor. "Bunu yapacak mıyız Mason? Çünkü seninle evlenmek istiyorum," diyorum ona neredeyse utangaç bir şekilde.

Yavaşça bana doğru yürüyor, belli ki kafası karışmış. Karşımda duruyor ve keşke daha fazla zamanımız olsaydı diyorum. Keşke tören yapmadan önce birbirimizi biraz tanıyabilseydik. Ama kalbimde, yapmak istediğimin bu olduğunu biliyorum.

Mason ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve usulca nefes alıyorum. Onun dokunuşuyla ortaya çıkan ve tüm vücuduma yayılan sıcaklık ve arzu hissi daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Gözleri benimkilere kayınca onun da bunu hissettiğini anlıyorum. Tutuşunu sıkılaştırıyor ve alnında zonklayan damarı görebiliyorum.

Yeminlerimizi ediyoruz, papazın bize söylediklerini kelimesi kelimesine tekrarlıyoruz. Mason yüzükleri parmağıma taktığında ve onun için kullanacağım yüzüğü bana verdiğinde ellerim titriyor. Sadece eline dokunmak bile tepeden tırnağa ürpermeme neden oluyorsa, onu öpmenin nasıl bir şey olacağı konusunda birden gerildim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MASON

I vücutumda titreşen cazibe dalgasını görmezden geliyorum. Bu sadece çekici bir kadına karşı verdiğim doğal bir tepki, başka bir şey değil. Ve şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey de yok.

Mia'yı çoktan korkuttuğuma eminim ve bunu neden yaptığını da bilmiyorum. Onu korkuttuğumu ve tereddüt etmesine neden olduğumu biliyorum. Dostum, savaştan önce, yara izinden önce, partinin hayatıydım ve herkesi rahat hissettirebilirdim. Ama artık değilim. Dikkatlerin üzerimde olmasını istemiyorum ama onunkini istediğimi fark ediyorum. Bana bakmasını ve asla gözlerini kaçırmamasını istiyorum. Çenemi sıkıyorum ve kendime bunun sadece bir iş anlaşması olduğunu tekrar hatırlatıyorum. Hepsi bu. Kar Vadisi'ni kurtarmak için evleniyoruz. Ne daha fazlası ne de daha azı.

Öyleyse nişan ve evlilik yüzüklerini parmağına taktığımda neden ona karşı bu kadar güçlü bir sahiplenme duygusu hissediyorum? Daha önce bana bakmasını hiç istemezken neden gözlerini arıyor, derinliklerine bakmak istiyorum? Ve neden ona tekrarladığım yeminleri ruhumun en derinlerinde hissediyorum? Her ne kadar kendimi bu iş yürümezse boşanabileceğimize ikna etmeye çalışsam da, bunu yapmamın mümkün olmadığını biliyorum. Şu anda ona verdiğim sözleri tutmayı planlıyorum. En azından o bana izin verdiği sürece tutacağım.

Yüzüğümü takarken titreyen eli bana beni istemediğini hatırlatıyor. Belki de yeminleri benim kadar güçlü hissetmiyordur. Çılgına dönmüş durumda ve nefes alış verişindeki zorlanmadan dolayı neredeyse bayılacağından endişeleniyorum. Bu sadece bir iş anlaşması. Hepsi bu. Bir iş anlaşması. Neredeyse kafamın içinde tekrarlanan bir ilahi gibi. Ne dersiniz deyin ama ben kalbimi koruyorum çünkü bu küçük, minyon, kıvrımlı ve masum yüzlü kadın bende istememem gereken şeyler uyandırıyor. Düşünmemem gereken şeyler. Onunla sonsuza dek kollarımda geçirmek gibi. Düşüncelerime daha fazla dalamadan gözlerimi onunkilerden ayırıyorum.

Askeri eğitimim, birinin bizi izlediğine dair hislerimi harekete geçiriyor ve kapının penceresine bakıyorum.

Güzel çocuk diğer tarafta, bizi izliyor. Öylece ortadan kaybolmayacağını bilmeliydim ama onu suçladığımı söyleyemem. Ben de ondan kolayca uzaklaşabileceğimi sanmıyorum. Belli ki buluşmalarını ondan daha çok düşünmüş.

Ellerim Mia'nın üzerinde sıkılaşıyor ve bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor. Parlayan mavi gözleri bulutsuz bir yaz gökyüzü kadar berrak. Güzel ve nefes kesici ve şu andan itibaren benim. Ve onu sahiplenmeyi planlıyorum.

Sahiplenme duygusu geri dönüyor ve papaz "Şimdi gelini öpebilirsiniz" diye anons ederken ben de ona teslim oluyorum.

Ona basit bir öpücük vermeyi planlamıştım ama dudaklarım onunkilere değince bu planım suya düştü. Ona öyle derin, öyle yakıcı bir öpücük verdim ki izleyen herkes Mia'nın bana ait olduğunu anladı. Yeni tanıştığımız ve muhtemelen benim sert tavrımdan ölesiye korktuğu gerçeğini göz önünde bulundurarak onu olması gerekenden daha uzun süre öptüm. Ama gitmesine izin veremem. Kollarımı ona doluyor, sırtına dayıyor ve sert bedenime yaslayarak onu kendime çekiyorum. Meme uçlarının sert tepeleri göğsüme sürtünüyor. İnleme ya ondan ya benden ya da ikimizden geliyor ama bu, onu daha da utandırmadan önce kendimi çekmeye zorlamadan önce dilimi ağzına götürüp tadına bakmamı engellemiyor.

Kırmızı yüzüne bakıyorum ve öpüşmeyi bitirdikten sonra gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görmek beni derinden tatmin ediyor. Sanki az önce paylaştığımız öpücüğün tadını çıkarıyormuş gibi uzanıp parmaklarıyla dudaklarına dokunuyor. Onu çok iyi anlıyorum çünkü ben de kendi dudaklarımı yalıyor ve onun tadına bir kez daha bakmak istiyorum. Kızardı ve bana bakmak için gözlerini açtığında, derinliklerindeki arzuyu görebiliyorum. Beni istiyor. Buna hiç şüphe yok. En azından fiziksel olarak benden etkilenmese bile kimyamızdan etkilendiğini biliyorum.

O güzel çocuğun artık pencerede durmadığını anlamak için bakmama bile gerek yok. *Bu doğru, Serge. O artık benim.*

BEŞİNCİ BÖLÜM

MIA

I Birkaç günlüğüne kiraladığı kulübeye gitmek üzere otoyolda kamyonetine bindiğimizde ona bir sürü soru sordum. Gençliğimde kendim için hayal ettiğim Paris'teki balayı gibi değil ama Nefesimi kesen ve tek bir öpücüğüyle vücudumu yakan tek adamın yanında oturmak, nasıl bir balayı geçireceğimi umursamama bile neden oluyor. Mason'la birbirimizi tanıyabileceğimiz ve ilk Noelimizi birlikte geçirebileceğimiz rahat bir kulübe.... Ben alırım.

Mason fazla konuşmaz. Cevapları kısa, en azından gerçekten verdiği cevaplar. Kendini çok fazla paylaşmak istemiyor gibi görünüyor. Belki utangaçtır ve biraz daha zamana ihtiyacı vardır.

Bana kendimle ilgili sorular sormuyor ama ona sorduğum birkaç soruya cevap verdiğimde beni dinliyor. Yol uzun görünüyor ve son iki gecedir neredeyse hiç uyumadım, buraya geldiğim ve bir yabancıyla tanışıp evlendiğim için çok heyecanlı ve gergindim. Sinirlerim izin verse neredeyse onun kamyonetinde uyuyabilirdim.

Gittikçe kendimi daha da güvensiz hissediyorum. Artık garip bir durum ve rahat bir sessizlik yerine, etrafımızda ağır bir yük varmış gibi hissediyorum. "Mason?"

Devam etmemi bekliyor gibi görünüyor ve ben devam etmeyince "Evet?" diye soruyor. "Bunun tuhaf olduğunu biliyorum ve bana hayır diyebilirsin..." Başlıyorum ve sonra duruyorum.

Cevap vermiyor, sadece dikiz aynasına ve tekrar yola bakıyor. Elimi aramızdaki konsola koyuyorum.

Hâlâ bana bakmıyor ama dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Ne oldu? Sana hayır demeyeceğim. Yani, karıma düğün gününde bir şey hakkında hayır dersem nasıl bir koca olurum. Neymiş o? Kulübeye gitmek istemiyor musun?"

"Hayır! Yani, evet, kulübeye gitmek istiyorum. Biraz gerginim ve eğer sakıncası yoksa elimi tutabilirsin diye düşündüm," diye soruyorum. Bir zamanlar güçlü ve talepkâr olan sesim güvensizlikle sönüyor. Yani, o benim kocam. Tanrı şahidim olsun ki

Elimi tutmasını istiyorum. Elim avuç içim yukarı bakacak şekilde aramızdaki konsolun üzerine koyuyorum.

Bir an için geri çekilmiş gibi görünüyor ve sanırım bana hayır diyecek. "Elini tutmamı ister misin?"

"Unut gitsin," diyorum ona ve utanarak elimi çekmeye başlıyorum.

Ama Mason uzanıp elimi eline aldı. Parmaklarını benimkilerin etrafına doluyor ve bana sıkıca sarılıyor. Saf mutluluk içime doluyor ve denesem de gülümsememi gizleyemiyorum. Ve tabii ki, yol boyunca dümdüz ileriye baktıktan sonra, Mason şimdi bana bakmayı seçiyor ve yüzümdeki aptal sırıtışı silemiyorum.

O da gülümsemek yerine homurdanıyor ve başını bana doğru sallıyor. "Biz evliyiz, Mia. Benden elini tutmamı istemek zorunda değilsin. Bana dokunup dokunamayacağını ya da gerçekten bir şey isteyip istemeyeceğini sormak zorunda değilsin. Benden bir şey istiyorsan, sahip olduğum ya da sana verebileceğim bir şeyse, onu alırsın. Senindir. Bunun - görücü usulü evlilik ve ben - beklediğin şey olmadığını biliyorum, ama senin için doğru olanı yapacağım. Söz veriyorum. Ve seni mutlu etmek için yapabileceğim bir şey varsa, onu yapacağım."

Bana söylediği en fazla kelime buydu ve homurdanma ve tavır yerine şiir aldım. Şaşkınlık, bunu nasıl tarif edeceğimi bildiğim tek yol. Ayakta olsaydım, muhtemelen sözleri karşısında düşerdim. Eli elimde sıkılaşıırken, onu biraz daha itmekten kendimi alamıyorum. "Yani durup dururken seni öpmek istesem, bana izin verir misin? Seni istediğim zaman öpebilir miyim? Çünkü sana söylemeliyim ki, burada olduğum için pek mutlu görünmüyorsun, bu yüzden her şeyi doğru anladığımdan emin olmak istiyorum."

Şaşırmış görünüyor. Ağzını açıyor ve sonra tekrar kapatıyor. Ellerimizi yukarı kaldırıyor ve dudaklarını parmak eklemlerimin arkasına bastırıyor. "Ben senin kocam, Mia. Sen de benim karımsın. Bugünle ilgili hiçbir şeyin normal olmadığını biliyorum ama beni istediğin zaman öpebileceğini biliyorum. Ve yanılıyorsun, Mia."

"Ne hakkında yanlış?" Dudaklarının elime dokunuşunu izlerken kaybolmuş gibi hissederek soruyorum.

Ellerimizi kucağına bırakıyor ve avucumu kalın, kordonlu kalçasına bastırıyor. Avucumun altındaki kasların çekildiğini ve esnediğini hissedebiliyorum ve o da elini benimkinin üzerine koyuyor. "Seni burada istiyorum. Benimle olmanı."

Tüm vücudum titriyor ve kalbimin çarpmaya başladığını hissedebiliyorum. Beni burada istiyor. Konuşmaya devam edebilir, sırf sesini duyabilmek için ona sorular sorabilirdim ama yapmıyorum. Kamyonetin kabininde onun yanına oturdum ve

Bizi balayı kulübemize götürürken radyoda yumuşak bir şarkı çalıyor. Sevgi sözcükleri ya da buna benzer bir şey beklemiyorum, ama yaşadığımız zor başlangıca rağmen, kesinlikle iyileşiyor. Mason'a bakıyorum ve elbisemi düzeltmeden önce arabayı sürerken onu izliyorum.

"Elbisen çok güzel," diyor Mason, ama elbisemi düzelttiğimi görmek için bana doğru baktığını bile sanmıyorum. Belki de çok az şey söylediği için iltifatı benim için daha anlamlı çünkü yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum pencereden dışarı bakıp geleceğimizin neler getireceğini hayal etmeye başlamadan önce.

ALTINCI BÖLÜM

MASON

I

Kar Vadisi'nin dağlarındaki kulübeye doğru yola çıktık. Onu eve, şehrin kenarındaki evime götürebilirdim ama bunun daha iyi olacağını düşündüm. İhtiyacımız olan

Birbirimizi tanımak için zamanımız olacak. Ailem büyük bir Noel yerine, herkesin yerleşmesi için zaman tanımak amacıyla aileyi Yeni Yıla yakın bir zamanda görmeye karar verdi. Ama ben ailemi tanıyorum, özellikle de annemi. Uzak kalması mümkün değil ve Mia'yı şu anda kimseyle paylaşmak istemiyorum. Sadece ve sadece onunla geçirmek istiyorum.

Kamyonetten inmesine yardım ediyorum ve çantalarımızı içeri taşıyıp ön kapının yanına koyuyorum. "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordum. "Buzdolabını doldurdum. Ne sevdiğinden emin değildim ama çeşitli şeyler almaya özen gösterdim."

Tezgâhın kenarını kavırıyor, parmak eklemleri baskıdan bembeyaz olmuş ve gergin olduğunu biliyorum. "Ben, uh-" Elini karnının üzerine koyuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Şu anda bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum. Sinirler!" diyor gülerek.

Elimi ona doğru uzatıyorum ve dakikalar gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç saniye olan bir süre boyunca elime bakıyor. Neredeyse geri çekiliyordum, reddedilmiştim, ama sonunda uzanıp elini benimkine koydu. "Sana etrafi göstereyim."

Kulübenin etrafında dolaşıyoruz ve ona mutfığın ve oturma odasının geri kalanını gösteriyorum. Köşedeki Noel ağacına hayranlıkla bakıyor ve yüzündeki memnuniyeti gördükten sonra şirketin kulübeyi tatil için dekore ettirmiş olmasına seviniyorum. Onu merdivenlere doğru çekiyorum, yolda çantalarından birini alıyorum ve sonra elini bırakıyorum, böylece onu yatak odalarına giden merdivenlere kadar takip edebiliyorum. Kalçaları önümde sallanıyor ve elbisesinin ileri geri sallanma sesi beni büyülüyor. Elbisesi poposuna kadar oturuyor ve kıvrımlı baldırlarını görebileceğim kadar kısa. Ağzım sulanırken ve kendime onu korkutmadan önce rahatlamam gerektiğini söylerken, derin, sessiz nefesler alıyorum ve şortumdaki genişleyen şişkinliği görmezden geliyorum.

Ona koridordaki banyoyu, boş yatak odasını ve daha önce valizimi yerleştirdiğim yatak odasını gösteriyorum. "Bavullarınızı birazdan yukarı getireceğim."

Odaya bakıyor ve arka bahçeye bakan pencereye doğru yürüyor. "Çok güzel, Mason."

Arkasından yaklaşıyorum, ama niyet ettiğim gibi dışarıya bakmak yerine, başının tepesine bakıyorum. Vücudu önümde gergin ve elimi beline doğru uzatıyorum. Kollarımda dönüyor ve kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. Bunu yapmadan edemeyeceğim için eğilip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. O da beni öpüyor, eli çenemi kavırıyor ve boynum boyunca uzanıyor.

Dudaklarımız birbirlerine karşı hareket ediyor, yumuşak ve keşfedici olmak yerine bir şeyler değişiyor ve daha fazlası oluyor. Öpüşme çılgınca ve talepkâr bir hal alıyor ve ellerim vücudunda dolaşmaya başlıyor, omuzlarından geçip sırtına iniyor ve tatlı, dolgun poposuna konuyor. Onu sıkıyor, kendime çekiyorum ve çok uzaklaşmadan, kollarımda gerildiğini hissediyorum, demir bir tahta gibi, sert ve boyun eğmez.

Benden iğreniyor.

Ellerimi hemen bırakıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Dudakları ıslak, şiş ve kırmızı. Gözleri cam gibi ve bana arzuyla bakıyor. Ama tüm bunları görsem bile, uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. Kendimi onun üzerine itmeyeceğim.

Tek kelime etmeden çıkıyorum ve odun kesmek için merdivenlerden inip arka kapıdan çıkıyorum. Sinirlerimi boşaltmak için bir şeyler yapmalıyım ve bunu balta kullanarak yapacağım. Kendime yüzüncü kez hatırlatıyorum: *Bu evlilik gerçek değil, sadece iş.*

Ama bunu içimden mırıldanırken bile, belki bunu gerçeğe dönüştürebiliriz düşüncesini bastıramıyorum.

MIA

Yatak odasında -yani bizim yatak odamızda- ellerimi dudaklarıma götürmüş, onun gidişini izliyordum. Beni öperken, ona kendime gelmek istediğimi söylemek için geri çekilmeye çalışıyordum ama ben yapamadan kapıdan çıkmıştı. Vücudum uğulduyor, ihtiyaçla canlanıyor ve zihinsel olarak kendimi onunla birlikte olmadığım için tekmeliyorum. İstedğim şey buydu. Ve beni kollarına alış şeklinden, onun da bunu istediğini anladım.

Pencereye gidip evden çıkışını ve hemen bir odun parçasını istiflemeye başlayışını, baltayı başının üzerinde tutuşunu ve odunu ikiye bölmek için aşağı indirilişini izliyorum.

Onu hayranlıkla izliyorum. Bu açıdan bile kızgın olduğunu söyleyebilirim. Bana mı yoksa kendisine mi, emin değilim ama burada durup bütün gün onu izleyebileceğimi biliyorum.

Bir röntgenci gibi, bu işlemi defalarca tekrarlamasını izliyorum. Gömleğini başının üzerinden çekip yere fırlattığında, yüksek sesle nefes alıyorum, ses odada yankılanıyor. Kaslı göğsü mükemmel bir şekilde şekillenmiş. Baltayı tekrar tekrar sallarken kollarındaki ve gergin karnındaki her kas geriliyor. Görevi olan bir adam gibi, caydırılmaya hiç niyeti yok.

Vücudum ısınıyor ve yüzümü yelpazelemeye başlıyorum. Güneş batmaya başlıyor ve onun daha ne kadar orada olacağını merak ediyorum. Vücudum karıncalanıyor, tekrar yakınında olmasını istiyorum. Gözlerimi arka bahçede ondan ayırmak zorundayım. Bir dahaki sefere, onun için hazır olacağım. Banyoya doğru yürüyorum ve bacaklarımı tıraş edebilmek için büyük fiskiye küveti doldurmaya başlıyorum. Bir hafta içinde kira kontratımı kapatıp eşyalarımı toplamam, Montana'ya gitmeden önce başka bir şey yapmam için bana çok az zaman bıraktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

MASON

A Balta ile öfkemi dindirdikten sonra içeri dönüp Mia'nın kalan çantalarını yukarı taşıyorum. Onları köşeye koyarken, banyo yaptığını duyuyorum. Bir saniyeliğine kapının dışında durdum, Ama suyun vücudundan aşağı süzüldüğünü hayal etmem yeterli oluyor ve baltayla geçirdiğim zamanın boşa gittiğini anlıyorum. Onu göremesem ya da ona dokunamasam bile vücudumun ona tepki verdiğini hissedebiliyorum. Bulunduğu yere gidip onu kollarıma alabilmek için her şeyimi verirdim. Sanki manyetik bir güç beni içine çekiyor. Dürtü o kadar güçlü ki kendimi güçlü olmaya ve uzaklaşmaya zorlamak zorunda kalıyorum.

Odun kesmekten terlediğim için koridordaki diğer banyoda duş almaya gidiyorum. Sıcak yerine, düğmeyi en soğuk ayara getiriyorum ve spreyin altında duruyorum, arkama yaslanıyorum ve soğuk su patlamasının yüzüme çarpmasına izin veriyorum. Bunun bir uyandırma çağrısı olmasını mı yoksa beni kendime getirmesini mi istediğimi bilmiyorum ama bir tür sarsıntıya ihtiyacım olduğunu biliyorum. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatarak hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum. Özellikle de duvarın diğer tarafında, banyosunda çıplak bir şekilde oturan ve süngeri kıvrımlı vücudunda aşağı yukarı gezdiren karımı. Görüntü karşısında gözlerim açılıyor ve içimden bir inilti kaçıyor. Faydası yok. Şimdiden, bir öğleden sonra, takıntı haline geldim. Böyle olmaması gerekiyordu. Kar Vadisi'ni kurtarmak için evlendik. Memnuniyet ya da en azından dostluk ummuştum. Nefesimi kesercesine beni ele geçiren bu çekimi beklemiyordum, hatta buna hazır değildim. Karıma yüzde yüz ilgi duyuyorum. Ancak daha önce kollarımda nasıl gerildiğini hatırlamak, belki de onun benden benim ondan etkilendiğim kadar etkilenmediğini hatırlatıyor.

Temizlendikten sonra havluyu belime sarıyorum. Benden önce yıkanmaya başladığı için çoktan bitirmiş olacağını düşündüm ama hâlâ küvetin içindeydi. Getirdiğim pazen pijama altlarımı giyiyorum. Onu daha rahat ettirmek için şöminede bir ateş yakıyorum ve yüzümdeki yara izine bakmak zorunda kalmaması için ışıkları kapatıyorum. Sonra masaya oturuyorum, lambayı kısıyorum ve onun kendi kendine şarkı söylemesini dinliyorum. Kağıt defterimi alıp

kalem, dükkan için yeni bir dövme çizip tasarlayacağımı düşünüyorum. Ne de olsa iş dünyasında kalmaya çalışıyorum.

Ne kadar zaman geçiyor bilmiyorum ama Mia şarkı söylemeyi bırakır bırakmaz transa geçiyorum sanki. Mia'nın yüzünü ve saçlarını hiç düşünmeden çizerken resmin içinde kaybolmuştum. Kendimden iğrenerek, Mia'ya çok benzeyen kopyasına bakıyorum ve yüzünün her ayrıntısını çoktan ezberlediğimi fark ediyorum. Lambayı kapatıp kalemi ve kâğıdı masanın üzerine fırlatıyorum ve karanlık köşedeki sandalyede arkama yaslanıyorum.

MIA

Havluyu vücuduma sararak banyonun kapısını açıyorum. Ne kadar jet-lag olmuşum ki yanıma üzerimi değiştirecek bir şey almayı unutmuşum? Kullanabileceğim şampuan ve sabun örnekleri olduğu için şanslıyım. Kulübe, şöminede yanan ateş dışında karanlık. Kıpırdamadan durup evin seslerini dinliyorum, Mason'ın içeride olup olmadığını merak ediyorum. Normal ev sesleri dışında onu duyamıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum, daha önce odun kestiği yerde şimdi sadece kütüğün içine gömülmüş bir balta var. Ona bakıyorum ve bir an için acaba gitti mi diye düşünüyorum. Kamyonetini nereye park ettiğini buradan göremiyorum ama gitmiş olsa bile geri döneceğini biliyorum. Bunu tam olarak nasıl bildiğimden emin değilim ama biliyorum.

Bavuluma doğru yürüyorum ve vücudumu saran havlunun yere düşmesine izin veriyorum. Geceliğimin serin ipeksi malzemesini hissedene kadar eşyaları karıştırıyorum. Çantadan çıkarıp önümde tutuyorum, kırıksıklık var mı diye bakarken arkamdan fısıltıyla karışık bir homurtu duyuyorum. "Mia."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MASON

I

Donup kaldım, karanlıkta masayı kavıyorum. Mia'nın bana verdiğinin farkında bile olmadığı seksi striptiz şovunun büyüüne kapılmış durumdayım. O kadar güzel ki. Havlusunun yere düşmesini izliyorum ve sonra

Çantasını karıştırıyor. O kadar sertleşiyorum ki, vücudunu benden saklamak üzere olduğunu bilerek geceliği tutuşunu izlemek neredeyse acı veriyor.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum, yolda adını mırıldanıyorum.

Tam yanına geldiğimde dönüyor ve burada durduğuma şaşırdığını biliyorum. Başında durup onu içime çekiyor, çok yakın olduğumuz için yaptığı her hareketi hissediyorum. "Evliliğimizi tamamlamamız gerekiyor Mia." Sesim kaba ve ağır, duygu dolu. "Işıkları kapattım... Yara izimi biliyorum..."

Başını geriye yaslayıp bana bakıyor. "Yara izin umurumda değil," diyor sertçe ve sonra yumuşuyor. "Yani, nasıl olduğunu önemsiyorum ama senin düşündüğün gibi önemsemiyorum. Ben hâlâ seni istiyorum."

Bana bakmasını sağlamak için yüzünü tutuyorum. "Daha önce-"

"Daha önce duş almam gerekiyordu. Gerilmemin tek sebebi buydu. Bunu istiyorum, seninle istiyorum. Mecbur olduğumuz için falan değil. Çünkü seni istiyorum." Düşüncelerimin gidişatından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefesini dışarı üflüyor.

Onu kollarımın arasına almadan ve yatağa yatırmadan önce kelimeleri söylemesine ancak izin veriyorum. Geceliğini hâlâ önünde tutuyordu ve ben de onu alıp yatağın ucuna fırlattım.

Onun üzerinde durarak, açıkta kalan her parçasına bakıyor, hepsini içime çekiyor, hafızama kaydediyorum. Nefes kesici.

Öne doğru eğilip parmak uçlarımı yanağına sürdükten sonra boynundan aşağıya, omzuna ve göğsünün en üst noktasına kadar okşuyorum. Dokunuşumun altında titriyor. Göğsünü avuçluyorum, sırtı yataktan kalkarken onu okşuyorum, kendini elimin daha derinlerine itiyor.

"Mason..." diye inliyor.

"Evet mi?" Her iki göğsünü de okşayarak cevap veriyorum.

"Beni... oradan öper misin?" diye soruyor bana boğuk bir sesle.

Bu mükemmel kadının karım olduğuna inanamayarak gülümsüyorum. Ona cevabım öne doğru eğilmek ve elimi ağzımla değiştirmek oluyor. Elim kalçalarının arasından kayarak seksini avuçlarken onu emiyorum. Tek bir hareketle onu ıslak ve benim için hazır buluyorum.

Vücudunu öptüğümde miyavlıyor ve en seksi sesleri çıkarıyor ama dudaklarım tümseğini sıyrır sıyırmaz sessizleşiyor ve vücudu geriliyor. Açıklığı boyunca öpüyorum, dilimi onun üzerinde yumuşatıyorum, tadının tadını çıkarıyorum.

Eli başımın arkasına gidiyor ve saçlarımın arasından geçiyor. Dilimi onun sinir demetine bastırıyorum ve vücudu bana karşı kıpırdanıyor. "Evet..." diye inliyor.

Pes etmiyorum. Dilimle baskı uyguluyorum ve serbest bırakılması için yalvarıyorum. Yumuşak, hızlı, yavaş, sert, vücudunun nasıl tepki verdiğini öğrenene kadar değiştiriyorum ve neyi sevdiğini ve ne istediğini biliyorum. Onu zar zor doyurduğumda, çoktan aklını kaçırmış, uçurumun kenarına itilmiş, dilimin üzerine geliyor. Onu kucaklıyorum, en özel bölgesini öpüyorum, gevşeyip kendinden geçene kadar onu seviyorum.

MIA

Bana şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmı yaşattı. Vücudumu öpüyor ve yanıma geldiğinde, iyiliğine karşılık vermek için yataktan aşağı kaymadan önce onu usulca öpüyorum.

"Hayır, tatlım."

Sert sözlerini bana homurdanarak söylüyor ve ben de ona bir tür şokla bakıyorum. "Ben istiyorum..."

"Dayanamayacağım bile. Senin içinde olmalıyım. Şimdi! Seni o adamın kollarında gördüğümde beri tek düşündüğüm içinde olmak, seni almak ve benim yapmak, sana daha önce sarılan her erkeği unutturmak" diye yalvarıyor, beni sırtıma doğru itiyor ve üstüme yuvarlanıyor.

"Adam, ne adamı?" Kimden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim olmadan soruyorum. "Uçaktaki adam."

"Se-" Ama adını söyleyemiyorum.

Başı göğsüme düşerken bir iniltiyle beni durduruyor. "Onun adını söylediğini duymak bile istemiyorum."

O zaman gülümsüyorum, bu vahşi adam, kocam üzerinde sahip olduğum kontrole inanamıyorum. "Ben de Mason. Seni gördüğümde ben de aynı şeyi hissettim. Benim olmanı istedim." Ellerimi göğsünde, bacaklarının arasında gezdiriyor, kolanını avuçlarımın içine alıyorum. "Seni böyle istedim."

Tıslıyor ve ben onu okşarken kalçaları elime çarpıyor.

Dizlerinin üzerine çöküp otururken gözlerinde ateş var ve sertliğini açıklığıma hizalıyor. Kısa bir an için gerildim. "Lütfen sakın ol Mason," diyorum ona.

Gözleri bana bir soru sorar gibi bakıyor, ama o daha sorusunu dile getirmeden ben ona söylüyorum. "Sen benim ilkimsin. Kendimi kocam için saklıyordum."

Yine başı göğsüme düşüyor ve "Siktir" diye mırıldanıyor.

Önce yavaşça içime giriyor, sonra beni geriyor, içimi dolduruyor. Bariyerime ulaştığı anda anlıyorum. Parmakları tekrar klitorisime gidiyor ve daha önceki orgazmımdan dolayı hala hassasım, bu yüzden tekrar hazır olmam çok uzun sürmüyor ve beni tamamen doldurup beni alarak itiyor.

Her itişinde bana doğru fısıldıyor, "Benim. Benim. Benim."

Onu rahatlatmak ve aslında onun olduğumu bilmesini sağlamak istiyorum ama vücutumun onunkine verdiği tepkiyle aklımı kaçırmak üzereyim. Boynuma karşı inliyor, beni öpüyor ve duyularım aşırı yükleniyor. Onu her yerde hissedebiliyorum ve çok geçmeden tekrar boşalıyorum.

Bir kez itiyor, iki kez daha itiyor ve sonra homurdanarak beni dölleriyle dolduruyor.

"Evet," diye inliyorum.

Tamamen doymuş bir halde, o yanıma düşerken ben halsiz ve gevşek bir şekilde uzanıyorum. Sonrasında ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, bu yüzden içgüdülerimi takip edip ona doğru kıvrılıyorum ve göğsünü öpüyorum.

Kollarıyla beni öyle sıkı sarıyor ki nefes almakta zorlanıyorum ama durmasını da istemiyorum. Hiç bu kadar güvende, bu kadar önemsendiğimi ya da söylemeye cesaret edersen... bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

MASON

I

aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum.

Kendime bunun gerçek olmadığını söyleyip duruyorum ama Mia'yla birlikteyken hissettiklerim kadar gerçek bir şey hissetmemiştim. Biz Kırk sekiz saattir kulübedeyim ve ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

Bunun gerçek olmadığını hatırlamamı sağlayan tek şey, Mia'nın havaalanında Serge denen adamla paylaştığı o sarılmayı düşünmek. Belki de sadece biriyle birlikte olmak istiyordur, kim olduğu önemli değil.

Bugün Noel ve ben kanepede uzanmış, yaptığımız büyük kahvaltıdan sonra kendime gelmeye çalışıyorum. Mia ona aldığım hediyelere bayıldı; yumuşak bir battaniye, arkasında Bayan Ökseotu baskısı olan bir bornoz ve elmas küpeler. Tüm hediyeleri arasında sanırım en çok bornozu sevdi. Bornozu giymek yerine, aldığından beri ismine bakarken yakaladım onu.

Bana bir sakal seti, pijama altı ve sırt masajı, birlikte duş ve yalnız zaman geçirmeyi öneren ev yapımı kuponlar verdi. Tıraş setini ve pijamaları açar açmaz geri aldı çünkü sakalımı sevdiğine ve pantolonla uyumamı istemediğine karar verdi. Neyse ki kuponların bende kalmasına izin verdi ve onları çok yakında kullanacağımı biliyorum.

"Mason, bunu sen mi yaptın?" diye soruyor bana, oturma odasına girerken.

Elinde çizdiğim resmi tutuyor ama ben ona bakmıyorum. Ben ona bakıyorum. Portreye hayranlıkla bakıyor ve bana bakışı savunma duvarlarımı bir dilin krem şantiyi delip geçmesi gibi delip geçiyor. Doğruluyorum, kucağıma düşene kadar onu kollarıma çekiyorum ve onu orada kucaklıyorum. "Evet. Sen banyodayken o ilk gece."

Kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor. "Nasıl? Yani daha yeni tanışmıştık, yüzüme bile bakmadan nasıl böyle bir portre yaptın?"

Utanmalıyım. Bunu görmezden gelmeliyim ama yapamam. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren, evleneceğim kişinin sen olduğundan bile emin olmadan önce, seninle ilgili her şeyi hafızama kazımıştım. Çok güzelsin Mia."

"Oh, Mason." Yüzü pembeleşirken elini göğsüme koyuyor.

Çenesini kavıyorum. "Bana senin hakkında bir şey söyle. Bilmediğim bir şey." Bir tavana bir bana bakıyor. "Bir şaraphanem var."

"Ne?" Şaşırarak sordum. "Şaraphaneniz mi var?"

"Şey, evet. Annem ve babam öldüğünde burası bana kaldı ama onların ölümünden beri oraya gitmedim. Kendimi oraya gitmeye ikna edemedim." Yüzünü bir hüznün kaplıyor ve sanki endişe çizgilerini düzeltebilecekmişim gibi başparmağımı yanağına sürüyorum. "Orayı işletecek insanlar var, ama belki bir gün benimle oraya gitmek istersin?" diye umutla soruyor.

"Elbette, kesinlikle." Onun bir geliri olduğunu, güzel ve akıllı olduğunu, her şeye sahip olduğunu düşünüyorum. Neden bu evliliği kabul etti? Anlayamıyorum. "Neden görücü usulü bir evliliği kabul ettin Mia?" Ona soruyorum, vereceği cevabın beni uçurumdan aşağı yuvarlanmaktan kurtaracağını düşünüyorum.

Ailesi hakkında konuşmaya başlar. Daha önce onlardan bahsettiğinde yüzünde beliren üzüntü yerine umutla doluyor. Eli yüzüme gidiyor, yanağımdaki yara izini takip ediyor ve sonra eğilip geri çekilmeden önce oradaki büzülmüş deriyi usulca öpüyor. "Annemle babam görücü usulü evlenmişler. İkisi de bunu yapmak istememiş ama birbirlerini görür görmez kabul etmişler." Omuzlarını silkiyor. "İlk görüşte aşktı. Kaderdi. Öyle olduğunu biliyorum. Ve bilmiyorum ama annemle konuştuğumda bunu yapmadan edemedim. Üzerimde o kadar ağır bir yük vardı ki, bunu yapacağımı biliyordum." Derin bir nefes alıyor ve omuzlarını geri çekiyor, sanki onunla aynı fikirde olmamam için bana meydan okurcasına gözlerimin içine bakıyor. "Bizi bir araya getirenin kader olduğuna inanıyorum."

Yüzündeki saçları tarıyorum ve gözümü ondan kaçırmaya bile çalışmıyorum. Bu küçük yarım litrelik kadının gerçek aşk şansını sonuna kadar kullanma konusunda ne kadar korkusuz olduğu beni çok etkiliyor. Ona bakınca, daha azını hak etmediğini anlıyorum.

Birbirimize o kadar uzun süre bakıyoruz ki, yüzündeki her duygunun süzüldüğünü görebiliyorum. Elim boynunun alt kısmına doluyorum. "Ben varım, benim korkusuz Mia'm."

Dudaklarımı onunkilere mühürlüyorum, tam olarak ne hissettiğimi bilmesini istiyorum.

MIA

Mason'ın kollarında kendimi ona çok yakın hissediyorum.

Burada sonsuza kadar böyle kalabilirim ve başka bir şey istemeyeceğimi bilirim.

Ona sarılmış, göğsünde desenler çizerken, "S e n c e ailen beni sevecek mi?" diye soruyorum.

"Oh, bilmiyorum..." diye başladı.

Nefesim kesiliyor ve yüzüne bakıyorum, bana hınzırca gülümsüyor. "Ah, sen," diyorum, şakacı bir şekilde göğsüne tokat atarak.

Sonunda dedi ki, "Seni sevecekler. Benim sevdiğim kadar değil ama evet."

Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarına kocaman bir öpücük konduruyorum. "Ben de seni seviyorum. Şimdi beni yatağa götür, Bay Ökseotu."

Ayağa kalkar. "Nasıl istersen, karıcığım." Ve tüm hayallerimi gerçekleştirdikten sonra beni yatak odasına taşıyor.

SON

**Mason ve Mia hakkında okumak ister misiniz? Bir yıllık sonsözlerini buradan okuyun
-> <https://BookHip.com/TVGCPF>**

KELLI CALLAHAN'DAN NATE

Telif Hakkı © 2020 Kelli Callahan Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

BİRİNCİ BÖLÜM

Nate

I

Bu delilik.

Annem zamanında birkaç plan yapmıştı ama bu seferki pastayı alabilir ve görünüşe bakılırsa bunu istiyor *düğün* pastası olmak için. Altı tane. Yoksa her birimiz aynı pastadan birer dilim mi alacağız? Emin bile değilim.

Noel İçin Posta ile Gelin Siparişi broşürünü elime alıp arka verandaya çıkıyorum. Bir sigara yakıp sayfaları çevirmeye başladığımda kığım bir sandalyeye düşüyor.

Evet. Delilik, tam düşündüğüm gibi.

Annemi seviyorum. Gerçekten seviyorum. O kadın için her şeyi yaparım ama bu basit bir istek değil. Bu ömür boyu sürececek bir bağlılık. Bu *evlilik*.

Bu, ayağımı yere basıp hayır demem gereken tek sefer olabilir.

Annemin beni sigara içerken yakaladığı gün, bıraktığımı düşündüğü gündü. Eve o kadar sarhoş geldim ki düşüp en sevdiği vazoyu kırdığım ilk gece, bir aile etkinliğinde beni biraz fazla çakırkeyif gördüğündeydi. Ama kötü alışkanlıklarımdan asla vazgeçmedim, en azından kalıcı olarak. Sadece onları daha iyi saklamayı öğrendim.

Kimse beni görmesin diye arka verandada içiyorum, çünkü bu kasabada haber anneme çok çabuk ulaşır. Bırakacağımı söyleyip duruyorum ama henüz bırakmadım. Buzdolabında bira var ama içtiklerim kilerin arkasında saklı. Hiçbirimiz aşırıya kaçmadığımız sürece alkol konusunda fazla bir şey söylemez. Herkes iyi vakit geçirdiği sürece bardağımızı doldurmamızı söyleyen ilk kişi o olacaktır. Sadece bir daha asla onun önünde sarhoş olmayacağım.

Onu ailenin *ıslah* olmuş kara koyunu olduğuma inandırmak için elimden geleni yaptım ve bu çoğunlukla doğru, ama bu yuva kurmaya hazır olduğum anlamına gelmiyor. Bir zamanlar hazır olduğumu sanmıştım. İşler yolunda gitmedi. En iyisi buydu ve şimdi geriye dönüp baktığımda, annem Amelia'nın benim için doğru kız olmadığını söylerken haklıydı.

Gerçek hayat, annemin okuduğu, bir kahramanın son anda ortaya çıkıp dünyayı kurtardığı ve böylece herkesin sonsuza dek mutlu yaşayabildiği Vahşi Batı aşk romanları kadar mükemmel değil. İnsanlar ilk görüşte aşık olmazlar. Aşık olsalar bile, nikah masasına oturmadan önce aşktan vazgeçme ihtimalleri çok yüksektir. Amelia'ya olan da tam olarak buydu ve bir kanun kaçağının silahından çıkmayan bir kurşundan kurtulduk.

Sanırım annem bu kitaplardan o kadar çok okuyor ki, kendi kitaplarından birini burada, Kar Vadisi'nde yaşamaya karar verdi. Titan Şirketi kasabamızı satın almak ve turistik bir merkeze dönüştürmek istiyor. Annem kardeşlerim ve benim kahraman olmamızı istiyor. Paralarımızı birleştirelim. Titan Şirketi ele geçirmeden önce kasabayı satın alalım. Ama bir terslik var. Her zaman vardır. Kar Vadisi'nin kurucusu tarafından konulan eski bir yasa nedeniyle, satın alan kişi evli olmadığı sürece kasaba satılamaz.

1867, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışsınız. Bugün birisi böyle bir yasa çıkarmaya kalksa, kamuoyunun açık ateşinde kavrulurdu ve bu yasanın geçmesine imkan yoktu.

"Bir içki zamanı..." Sigaramı söndürürken kendi kendime mırıldanıyorum. Belki yarın uyanırım ve tüm bunlar kötü bir rüya olur.

Uyandığımda broşür hâlâ yatağımın yanında, bıraktığım yerde duruyordu. O bir rüya değildi. Akşamdan kalmalığım da öyle. Tanrıya şükür bugün işe gitmem gerekmiyor. Kahveme başlıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, duş alıyorum ve ilk fincan kahvemi bitirdiğimde akşamı atlatmaya başladığımı hissediyorum.

Tam huzurlu bir sabah **g e ç i r e b i l e c e ğ i m i** düşünürken kapım çalınıyor ve pencereden baktığımda babamın dışarıda durduğunu görüyorum.

"Günaydın, baba..." Kapıyı açtım ve bir adım geri çekildim. "İçeri **g e l .**"

"Umarım açsındır." Elinde bir çanta tutuyor. "Kahvaltı getirdim."

"Neden bunun bir rüşvet olduğunu hissediyorum?" Kahvaltımızı masaya koyarken yanına gidip ona bir fincan kahve dolduruyorum.

"Rüşvet değil. Sadece oğlumla kahvaltı etmek istedim." Nefesinin altında kıkırdıyor.

"Evet?" Ona bir fincan kahve uzattım. "Piyangoyu nasıl kazandım? Altı kişiyiz. Sabahını benimle geçirmeye karar vermenin bir nedeni olmalı."

"Sana ilk kez kahvaltı getirmiyorum, Nate." Masaya oturdu.

"Biliyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Ama annem altı düğün ayarlamaya karar verdikten sonra bana ilk kez kahvaltı getirdin."

"İtiraf edeyim, ben de duyduğumda biraz çılgınca olduğunu düşünmüştüm." Başını salladı. "Hepinizin kendi hayatınızı yaşamanızı ve paranızı istediğiniz gibi harcamanızı istedim."

"Kasabayı satın almakla ilgili bir sorunum yok." Omuz silktim. "Bunu sana yemekte de söyledim. Uzun vadede Kar Vadisi'ndeyim. Diğer kısımdan o kadar emin değilim."

"Hazır olsanız da olmasanız da Posta Siparişi Gelininiz geliyor." Yemeğinden bir ısırık alıyor. "Zavallı kız geldiğinde onu verandanın önünde bırakmayacaksın değil mi?"

"Olabilir..." Gülüp geçiyorum ama biraz ciddiylim.

Konuşma devam ediyor. Babamın iyi niyetleri var. Anlıyorum. Annem de öyle. Altı yetişkin oğlu var ve hiçbirimiz evli değiliz. Babamızla yaşadığı mutluluğu bizim de bulmamızı istiyor. Kar Vadisi'ni kurtarmak, ailesi için istediği diğer her şeyle mükemmel bir şekilde örtüşüyor.

Babam benimle elinden geldiğince uğraştıktan sonra posta yoluyla gelin işini bırakıyor. O gittikten sonra broşürü tekrar elime alıyorum ve milyonuncu kezmiş gibi hissederek sayfalarını çeviriyorum. Bu hızla gidersem, gelinim kapıma gelmeden önce sayfaları eskiteceğim.

Hâlâ onu içeri mi alacağımı yoksa göndereceğimi bilmiyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Catriona

"O kalk, Catriona." Bir zil sesi beni şaşkınlığımdan kurtardı.
"Masa altı."

"Evet, efendim, Bay Smith." Patronuma başımı salladım ve tepsiyi aldım.

üç hamburger ve patates kızartmasıyla dolu.

Masa altı. Kapıdan girdiklerinden beri pislikten başka bir şey olmadılar. Yerel üniversiteden üç adam. Kibirli ve küçümseyici. Benim bölümüme konmaları sadece benim şansım.

Tepsiyi masalarına götürüyorum ve hamburgerleri koymaya başlıyorum.

"Tamam, bir orta pişmiş cheeseburger, turşu ve mayonezli." Siparişi veren adamın önüne koydum.

"Bekle..." Yanındaki adam bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Bunu ben sipariş ettim."

"Öyle mi?" Birkaç kez göz kırpıyorum ve tabağı ona doğru götürüyorum.
"Çok özür dilerim."

"Garsonluk yapmana şaşmamalı." İlk adam başını sallar. "Bunu bile doğru yapamaman çok kötü..."

"Özür dilerim." Yorumunu görmezden geliyorum ve yüzümde bir gülümseme tutmaya çalışıyorum. "Eğer o senin burgerin değilse, o zaman bunun olduğunu varsayıyorum. Marul, soğan ve hardalla iyi pişmiş mi?"

"Hayır, o benim." Üçüncü adam bana işaret etti.

"Oh bekle." İkinci adam başını sallar. "O benimdi, lanet olsun bundan bir ısırik aldım bile. Başka bir hamburgere ihtiyacımız olacak."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Turşu dediniz, ben de turşu sipariş ettiğimi sandım ama etmedim. O Jay'di." Bir ısırik aldığı hamburgeri ilk adamın önüne itiyor.

"Evet, turşular benimdi." Jay başını salladı. "O bir ısırık aldıktan sonra ben yemem."

"Elbette." Tabakı tepsiye geri koyuyorum.

Benimle taşak geçiyorlar. Gülmemeye çalıştıklarını görebiliyorum. İlk seferinde emirlerini doğru vermiştim, ama onlar sadece hayatımı zindan etmek istiyorlar. Neden? Ben bir kafede asgari ücretle çalışan bir garsonum.

"Muhtemelen müdürünüzle konuşmalıyım." İkinci adam başını sallar. "Benim için onu çağırabilir misin? Her şeyi berbat ettiğin için bu yemek bedava olmalı."

"I..." Kanım kaynamaya başladı. "Evet, efendim. Derhal."

Bu onların oyunu. Bedava yemek. Sanki ihtiyaçları varmış gibi. Jay'in giydiği polo tişört bu hafta sonu bahşış olarak kazanacağımdan daha pahalı ve kesinlikle bana bir şey bırakmayacaklar. Tek yapabileceğim Bay Smith'e gidip altıncı masadaki beylerin onunla konuşmak istediğini söylemek. Yemeklerini karşılayacaktır. Kolay lokma. Sonra da benim hesabımdan keser çünkü müşteri her zaman haklıdır. Bir grup küstah pisliğin cebimden para çalmasına gerek kalmadan kendi başıma yeterince hata yapıyorum. Ama ne yapabilirim ki? Kiramı ödemek istiyorsam bu işte kalmalıyım.

Vardiyamın geri kalanını müşterilerimden birini boğmadan tamamlamalıyım...

Evim güzel cehennemim.

Araf'ın doğu yakasında, kirasını ödemek için uyuşturucu ticareti yapan bir kız ve oturma odasında o kadar çok ot içen başka bir kızla paylaştığım bir daire.

"N'aber Kitty-Cat?" Oda arkadaşım Laura başını nargilesinden kaldırıp beni fark edecek kadar uzun süre baktı.

"İşten yeni çıktım." Gülümsemek için kendimi zorluyorum. "Gina buralarda mı?"

"Hayır, koşularını yapıyor." Laura gülüyor. Keş bir kahkaha. Hiç komik bir şey yok, ama o her şeyi komik buluyor. "Biraz televizyon izlemek ister misin? South Park'ın yeni bölümüne başladım. Çok komik!"

"Belki sonra." Başımı salladım. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Bana ihtiyacın olursa odamda olacağım."

"Harika." Öne doğru eğiliyor ve nargilesinin fokurdamaya başladığını duyuyorum.

Nargilesini Noel ışıklarına sarmış. Ne kadar şenlikli. Bu yıl evimizdeki tek yılbaşı dekorasyonu olabilir.

Sonumun burası olacağını hiç düşünmemiştim. Bir uyuşturucu satıcısı ve bir esrarkeşle yaşamak. Bir zamanlar iyi bir hayatım vardı ve bana peri masalı gibi geliyordu. Artık öyle değil. Hepsi geçmişte kaldı. Artık *yaşamıyorum*. Sadece *varım*.

Yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Her şeye, gerçekten. Daha iyi bir oda arkadaşına bile razıyım. Yapmam gereken ilk arama bu. Kira kontratımız bitmek üzere ve benim payıma düşen kirayı ödemek zor olsa da, şehrin çok daha iyi bir yerinde bir ev arkadaşı ilanına cevap verdim.

"Merhaba, ben Catriona Phillips. Dün sizi ev arkadaşı ilanınız için aramıştım." Yatağıma oturdum. "Oh, zaten birini bulmuşsunuz. Tamam, teşekkür ederim."

Başka bir çıkmaz sokak. Tıpkı benim hayatım gibi.

Bir sonraki aramam annemle. Konuşma oldukça kısa. Bugünlerde birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz yok. Bir zamanlar satın almak istediğimiz şeyler, benim üniversite planlarım ve babamın bizi istediğimiz egzotik yere tatile götürmesi için ona nasıl çete kuracağımız hakkında saatlerce konuşurduk.

O günler çok geride kaldı.

Annemle konuştuktan sonra dizüstü bilgisayarına uzanıyorum ve komşumuzun Wi-Fi'sine bağlanmak için mücadele ediyorum. Başkaları da kullanabilsin diye açık bırakacak kadar cömert. Keşke herkes onun kadar nazik olsa. Daha ne kadar sömürmeye devam edebileceğimi bilmiyorum. Dizüstü bilgisayarım son demlerini yaşıyor gibi görünüyor ve yeni bir tane alabilmem için biraz daha zaman geçmesi gerekecek.

"Vay canına." Gelen kutumdaki bir e-postaya bakıyorum ve o anda göğsümdeki rüzgar çekilip alınmış gibi hissediyorum.

Holly Huckleberry adında bir kadından bir e-posta aldım. Tıklamaya korkuyorum. Bir gece, oturma odasında Laura'nın nargile dumanının ortasında biraz fazla zaman geçirdikten ve Gina'nın eve getirdiği ucuz şarabı içtikten sonra, Posta Siparişi Gelinler hizmetine kaydoldum.

Cevap almayı hiç beklemiyordum. Bunun bir tür şaka olduğunu düşünmüştüm ama kendimi dibe vurmuş gibi hissediyordum.

O zamandan beri daha da kötüleşti.

"Bu çılgınlık..." E-postayı tıklıyorum ve okumaya başlıyorum.

Kayıt olduğumda şaka gibi görünmüş olabilir ama Holly'nin yanıtı öyle değil. Benim için bir eş buldu. Bir kasabada bir kadın

Snow Valley'nin evlenmemiş altı oğlu var ve Holly benim onlardan biri için mükemmel bir eş olduğuma inanıyor.

Nate adında bir adam. Tamirci, yani Snow Valley'de bir tamirci dükkanı var. Yirmi dokuz yaşında. Benden dokuz yaş büyük. Annesi onu biraz kaba saba biri olarak tanımlıyor ama onu tanıdığınızda gerçekten çok tatlı biri olduğunu anlıyorsunuz.

Yatağıma uzanıyorum ve tavanımdaki çatlağa bakıyorum. Bazen ben uyurken o çatlaktan milyonlarca hamamböceği ya da örümceğin çıkacağına dair kâbuslar görüyorum.

Babam her zaman hayatın bir yörünge olduğunu ve eğer doğru yapıyorsanız, her zaman *yukarı* doğru bir yörünge olduğunu söylerdi. Benimki de eskiden bu yöndeydi. Babam her şeyini kaybetmeden önce. Evleneceğim adam nişanı atmadan önce. Babamın parası yüzünden benimle birlikte olduğunu hiç söylemedi ama zamanlama kesinlikle şüpheliydi.

O zamandan beri yörüngem hep yere doğru oldu. Belki de bunu böyle değiştirebilirim.

Doğrudum ve e-postayı yanıtlamaya başladım. O lokantada yıllarca köle gibi çalışsam da ayaklarım yere basmaz. Eminim Snow Valley'de de bir lokanta vardır. Zaten yeni bir başlangıca ihtiyacım var ve Nate'le işler yolunda gitmezse, sakın küçük bir kasaba buradan çok daha iyi olacaktır. Kim bilir, belki de hayatımın şu anda ihtiyacı olan yörünge budur.

Holly Huckleberry'den gelen talimatlara göre anlaşmayı imzalarsam tek yapmam gereken uçağa binmek olacak ve geri kalan her şey halledilecek. Kulağa hoş geliyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nate

T dakikalar ilerliyor. Bugün kapımın önünde bir kadın belirecek ama tam olarak ne zaman geleceğinden emin değilim. Annem bana bir resim göstermeye çalıştı ama ben

Onu kendi gözlerimle görme şansım olmadan yargılamak istemedim. Görünüş her şey değildir. Öfkeli bir kaltaksa birinin ne kadar güzel olduğu önemli değildir. Bunu zor yoldan öğrendim. Annemin bu konuda çok düşündüğünü ve benim için mükemmel bir eş olacağına inandığı birini seçtiğini biliyorum.

İçten içe, hala tüm bunlarla mücadele ediyorum. Hâlâ delilik gibi geliyor. Her şeyi akışına bırakmaya ve neler olacağını görmeye karar verdim. Babamın dediği gibi, o geliyor ve eğer kapıyı açmazsam, onu verandada bırakmak zorunda kalacağım.

Bunu kimseye yapabileceğimi sanmıyorum, bu kasabadaki birkaç kişi bunu yapabilecek kadar kötü bir damara sahip olduğumu düşünse bile. Kardeşimin barında kavga ettiğim birkaç adam buna tanıklık edebilir ve bu kavgaların birkaçından sonra kelepçe taktım.

Annemin, Ökseotu ailesinin kara koyunu olarak ilan edilen bu kız için nasıl bir kız seçtiğini merak ediyorum.

Zaman geçmeye devam ediyor. Potansiyel gelin adayımın gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlıyorum. Sonuçta, aklı başında hangi kadın ilk etapta postayla gelin olmayı kabul eder? Fikrini değiştirmek için bolca zamanı vardı, tıpkı benim bu fikre ısınmak için bolca zamanım olduğu gibi. Bu duruma düşürüldüğüm için hâlâ biraz kırgınım ama bütün gün burada aptal gibi oturursam bütün bu çile için daha da kırgın olabilirim.

Sanki bir işaretmiş gibi, dışarıda bir araba sesi duyuyorum. Nabzım hızlanmaya başladı. Bugün kimsenin beni rahatsız etmemesini sağlamıştım. Eğer evimin dışında bir araba varsa, bunun tek bir mantıklı açıklaması vardır.

Catriona burada.

Kapıya doğru yürüyorum ve dışarıdaki çakıllarda yumuşak ayak sesleri duyuyorum. Pencereden dışarı bakmak istiyorum ama bir türlü cesaret edemiyorum. Elim kapı kolunda bekliyorum ve kapının çalındığını duyar duymaz açıyorum.

Muhteşem bir kız. Kıvrıkcık sarı saçları, Kar Vadisi'nden geçen bir kış fırtınasının ardından sakinleşen gökyüzüne benzeyen gri gözleri ve yumuşak bir nefes verir gibi adını söylüyorum. "Sen Catriona olmalısın."

"Sen Nate olmalısın." Gülümsüyor ve bu içimdeki tüm acıyı eritmeye yetiyor. Gülümsemesi kesinlikle sarhoş edici.

"Lütfen, içeri gelin. Çantalarınız için yardıma ihtiyacınız var mı? Eminim tek bavulunuz o değildir..." Sol eline bakıyorum ve onu getiren arabanın uzaklaştığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Valizimin geri kalanının birkaç gün içinde gelmesi gerekiyor." Evime doğru yürüyor. "Sadece birkaç gün yetecek kadar eşya aldım, böylece hepsini havaalanında sürüklemek zorunda kalmadım."

"Akıllıca." Başımı salladım ve çantasını aldım. "Gel, sana etrafı gezdireyim."

Büyük tur çok fazla değil. Ona mutfağını, yemek odamı, oturma odamı, ana banyoyu, ebeveyn yatak odasını gösteriyorum ve sonunda koridorun sonundaki son odaya varıyorum.

"Çok güzel bir eviniz var." Koridordaki duvarda asılı aile fotoğraflarına bakmak için durdu. "Bunlar senin ailen mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Yaşayan tüm Ökseotları ve artık aramızda olmayan birkaç kişi."

"Annenin elleri dolu olmalı." Tüm ailemizin fotoğrafına baktı. "Altı erkek mi?"

"Bunu onun için kolaylaştırmadık." İçimden gülüyorum ve misafir odasını işaret ediyorum. "Sen buradasın. Fazla olmadığını biliyorum. O kadar çok misafirim yok."

"Oh, tamam." Bavulunu yatağın üzerine koymamı izliyor ve sonra koridordan geçerek ebeveyn yatak odasına doğru bakıyor. "Sanırım ben sadece..."

"Şey, varsaymak istemedim..." Havadaki garipliği hissedebiliyorum. "Bu mükemmel." Gülümsüyor ve misafir odasına doğru yürüyor.

Kendimi ilk randevumda tökezleyen bir genç gibi hissediyorum. Bunun nasıl olması gerektiğinden emin değilim. Onu ebeveyn yatak odasına mı koymalıydım? Koymadığım için kırıldı mı? Evlenmemiz gerekiyor.

Ama henüz evli değiliz. Kesinlikle aşık değiliz. Belki de o gelmeden önce resmine bakmalıydım çünkü bu bana kendimi hazırlamak için zaman kazandırır. Kardeşlerim ne yaptı bilmiyorum. Annem onlara aynı seçeneği sunmamış bile olabilir. Belki de bunu bana teklif etti çünkü muhteşem gelin adayıyla göz göze geldiğimde kesinlikle şaşkına döneceğimi biliyordu.

"Yerleşmen için sana biraz zaman vereceğim. Ben de tam öğle yemeği hazırlamak üzereydim. Aç mısın?" Kapıya doğru bir adım attım.

"Birazcık." Bana dönüyor ve başını sallıyor. "Uçakta biraz yer fıstığı yedim." "Bu kesinlikle bir yemek değil." Başımı salladım. "Gidip kırbaçlayacağım. bir şey var."

Annem dün dünyaca ünlü tavuk salatasından gönderdi. En azından Snow-Valley'in meşhurunu. Meyveli kekinden ya da esmer şekerli burbonundan göndermemiş olması çok kötü. İkisi için de biraz erken olsa da şu anda ikisinden de biraz isterdim. Annem muhtemelen beni eve koca bir şişeyle göndermezdi zaten.

Catriona mutfağa girene kadar iki tavuklu salata sandviçi hazırladım. Onu görünce ikinci kez nefesim kesiliyor. Tabakları masaya koyarken ve sandalyesini çekerken kelimelerimi karıştırıyorum.

Harika gidiyor. Kapımın önüne gelen kızıdan hoşlanmayacağımdan o kadar endişeliydim ki, onu etkilemek isteyen ben olabileceğimi düşünemedim bile.

Şimdi sarhoş edici bir gülümsemeye hapsolmuş durumdayım ve güneş batmadan önce sıırıslam düşmekten nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Catriona

I Nate'in kapısına gittiğimde ne bekliyordum bilmiyorum, ama ilk gördüğümde bir su birikintisi içinde erimek istememe neden olan uzun bir dağ gibi adam görmeye hazır değildim.

Onu.

Sanırım Kar Vadisi'nde onları nasıl yetiştireceklerini gerçekten biliyorlar, çünkü o günah kadar ateşli ve bir fanteziden yontulmuş gibi görünüyor. Holly Huckleberry'nin dediği gibi kesinlikle biraz kaba görünüyor, ama birkaç dövmesi var diye bir erkeği geri çevirmezdim. Neredeyse evlenmek üzere olduğum adam gibi metroseksüel bir erkek bebeğe kesinlikle benzemiyor.

"Bu gerçekten çok iyi..." Tavuklu salatalı sandviçimden ilk ısırığı alıyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır, annem yaptı. Merak etme, eğer ona beğendiğini söylersem, senin için yapmaktan asla vazgeçmez." Yere bakıyor ve bıyık altından gülüyor.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Başımı salladım. "Altı oğlu için de postayla gelin siparişi verdiğine göre çok ilginç bir kadın olmalı!"

"Ajans sana her şeyi anlattı, ha?" Sandviçini eline aldı. "Kabul ediyorum, bana haberi verdiğinde biraz şok oldum. Sanırım hepimiz öyleydik."

Yemeğe devam ediyoruz ve Nate bana tüm hikayeyi anlatıyor. Holly Huckleberry bana bir kısmını anlattı ama geri kalan detayları o doldurdu. Nate kasabayı satın alma konusunda tamamen hemfıkirdi ama tanımadığı biriyle evlenme konusunda o kadar da hevesli değildi.

Bu biraz rahatlatıcı. Benim de tereddütlerim vardı. Oda arkadaşlarım deli olduğumu düşündü. Annem bana aklımı kaçırdığımı söyledi. Babam, ki

Normalde sesini yükseltmez, hatta telefonda bana bağırdı. Yine de benim için doğru olduğunu düşündüğüm kararı verdim.

Yörüngemi kendim seçtim. Artık geri dönüş yok.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Nate, Holly'nin altı kardeşe altı gelin hikayesinde eksik kalan tüm boşlukları doldurmayı bitirdikten sonra bana bakıyor.

"Elbette." Omuz silkiyorum. "Bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Ben açık bir kitabım.

Sanırım evleneceksek öyle olmak zorundayım."

"Her iki taraf için de geçerli." Başını sallayarak onaylıyor. "Senin kadar güzel bir kız nasıl olur da posta siparişiyle gelin olur?"

"Önce zor soruları soruyorum, tamam mı?" Yere baktım ve kızardım. "Bunu sevdim."

"Birbirimizi tanımak için fazla vaktimiz yok." Kendi kendine gülüyor.

"Doğru." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve duygularımın k a b a r d ı ğ ı n ı hissediyorum. "A

Birkaç yıl önce hayatımın bir peri masalı olduğunu düşünüyordum. Buna inandığımı söylemekten utanıyorum çünkü ailem zengindi ve güzel bir evde yaşıyorduk. Büyürken şımartılmışım. Bunu ilk kabul eden ben olacağım."

"Para her şey değildir." Nate, tüm dünyam yıkıldıktan kısa bir süre sonra fark ettiğim bir gerçeği dile getiriyor.

"Biliyorum." İç çekiyorum. "Ama bazı insanlar için çok şey ifade ediyor. Örneğin erkek arkadaşım için. Evleneceğimi sandığım adam."

"Ne demek istiyorsun?" Nate gözlerini kısar.

Ona gerisini anlattım. Babamın şirketinin nasıl battığını. Onu ayakta tutmak için ne kadar çok çalıştığını, bu süreçte her şeyini riske attığını. İşe yaramayan bir risk. Ondan kısa bir süre sonra beni terk eden erkek arkadaşımın ve bunun babamın şirketinin batmasıyla çok ilgisi olduğundan nasıl şüphelendiğimden bahsettim. Erkek arkadaşımın düğünümüzü planlamaktan çok babamın işinin durumuyla ilgilendiği zamanlar oldu. Bu en başından bir işaret olmalıydı.

"Vay canına." Nate şaşkınlıkla birkaç kez göz kırptı. "Ne göt herif ama."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet, kesinlikle öyleydi. O zamanlar kalbim kırılmıştı ama endişelenmem gereken çok fazla şey vardı. Bir iş bulmalı ve kendimi geçindirmenin bir yolunu bulmalıydım."

"Şimdi Kar Vadisi'ni kurtarmak için buradasın." Gülümsüyor. "Ve hiç tanımadığın biriyle evleneceksin."

"Yeterince iyi birine benziyorsun." Onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum. "Kar Vadisi'ni pek görmedim ama çok güzel bir yere benziyor.

yaşı."

"Öyle." Başını sallıyor. "Yarın sana büyük turu attıracağım." "O zamana kadar ne yapacağız?" Kaşımı kaldırıyorum.

"Noel dekorasyonu için bana yardım edeceğini umuyordum." Nate bir yığın kutuyu işaret ediyor. "Birkaç şey koydum ama burası senin evin olacaksa..."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. "Hadi başlayalım!"

Eskiden Noel'i severdim. Yılın en sevdiğim zamanıydı. Hediyeler güzeldi ve uzun süre onlara karşı o şımarık küçük zengin kız tavrını takındım, ancak her şeyimizi kaybettikten sonra tatilin geri kalanının en önemli şey olduğunu fark etmeye başladım. Son iki yıl zor geçti ve sezonun tadını hiç çıkaramadım.

"Önce ışıkları mı asmak istersin yoksa ağacı mı süslemek?" Nate oraya gider ve kutulardan birini açar.

"Ağacı sona saklayalım." Kutunun içine bakıyorum ve bazı süslemelere uzanıyorum. "Çok fazla şeyin var!"

"Evet, çoğunlukla annemden gelen hediyeler." İçinden kıkırdıyor. "Gerçi kendim de birkaç şey aldım."

Yaptığımız ilk şey dışarıya ışıklar asmak oldu. Hava soğuk ve ben en kalın montumu yanıma almış olsam da yeterli değil. Nate bana kendisinininkilerden birini ödünç verdi, üzerime çadır gibi oturuyor ama gerçekten sıcak tutuyor. O bile Kar Vadisi kışını savuşturmak için yeterli değil. Merdiveni tutuyorum ve o merdivenin üstündeyken kot pantolonuyla onu güzelce görebiliyorum.

Dekorasyon yaparken Nate hayatıyla ilgili birkaç şaka ve hikâyeyle beni eğlendiriyor ve bu da aklımı soğuktan uzaklaştırıyor. Bütün gün onu konuşurken dinleyebilirim. Sesi o kadar hayat ve heyecan dolu ki. Beni o kadar çok güldürüyor ki eskiden etrafımda böyle insanlar olduğunu hatırlıyorum.

Bunu çok özledim. *Mutlu* olmayı özledim. Moral bozukluğuna o kadar alışmışım ki bunun ne kadar iyi hissettirdiğini neredeyse unutmuşum.

Işıkları ve süsleri çimenlerin üzerine yerleştirmek için birkaç saat harcıyoruz. Gülüp şakalaşıyoruz ama işimiz bittiğinde hava sıcaklığı birkaç derece düşmüş gibi hissediyoruz.

"Kendimi..." dişlerim takırdıyor, "...bir buz saçağı gibi hissediyorum."

"İçeri gel. Ateş yakayım." Kolunu bana doladı ve içeri doğru yürüdük.

Ateşin kükremeye başlaması birkaç dakika alıyor. Nate daha hızlı ısınmama yardımcı olmak için omuzlarımı ve kollarımı ovuyor. Elleri çok iyi hissettiriyor. Bana dokunulmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlıyorum. Neredeyse iki yıldır sarılmamıştım bile. Ailem hiçbir zaman bu tür bir şefkati sık sık gösteren bir tip olmadı ve her şey dağıldıktan sonra tamamen buharlaştı. Ona yaslanıyorum ve o da beni kucaklıyor. Bu daha da iyi hissettiriyor.

"Biraz ısındıktan sonra evdeki süslemelerle ilgilenir ve ağaç işine başlarız." Başını benimkine yaslıyor.

"Mükemmel..." Gülümsüyorum.

Sadece kükreyen ateşten bahsetmiyorum. Onu kastediyorum. Müstakbel kocam. Bunca yolu evlenmek için geldiğim adam. Birkaç saat içinde biri hakkında her şeyi öğrenmenin mümkün olmadığını biliyorum ama Nate'in *mükemmel* kelimesinin tam karşılığı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Eminim hataları vardır. Herkesin vardır. Benim de var.

Ama şu anda umurumda değil. Sadece onun kollarında olduğum için mutluyum. "Isındın mı?" Nate beni biraz daha sıkıyor.

"Ateşin önünde biraz daha kalalım." Ona bakıyorum ve gülümsüyorum.

Isındım, ama onun kucağından ayrılmak istemiyorum. O da acelesi varmış gibi görünmüyor. Beni daha sıkı kucaklıyor ve nefesini kulağımda hissedebiliyorum. Bu beni karıncalandırıyor. Ellerinin üst kısmını izlemeye başlıyorum. Sert ve yer yer çatlamışlar. Çalışan bir adamın elleri. Onları tenimde hayal ediyorum. Vücudumu keşfederken. Sonunda kendimi anlık transımdan kurtarmak zorunda kalıyorum çünkü beni ateşten daha sıcak hale getiriyor.

"Sanırım başlamalıyız." İç çektim.

"Evet." Keskin bir şekilde nefes veriyor.

Onun da benimle aynı şefkat anında kaybolup kaybolmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nate

I Catriona'ya çekildiğimi hissediyorum. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama her geçen dakika ona aşık olmaya daha da yaklaşıyorum. Sarhoş edici gülümsemesi beni kesinlikle kendine çekiyor ama

çok daha fazlası. Kolay bir hayatı olmadı. Belki bu benim de anlayabileceğim bir şeydir. Beni ölesiye seven bir aileye sahip olduğum için şanslıydım ama bunun kıymetini her zaman bilemedim. Catriona sahip olduğu her şeyi kaybetti. Ailem bana destek olmasaydı hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

"Tüm eşyalarınız geldiğinde, süslemelerinizden bazılarını ağaca asabiliriz." Elimdeki kutuyu açıyorum ve onları ayırmaya başlıyorum.

"Fazla bir şeyim yok..." Bir an için yere bakıyor. "Geçen yıl bir ağacım bile yoktu."

Yanına gidip elini tutuyorum. "Burada her zaman bir ağacın olacak ve onu istediğin şekilde süsleyeceğiz."

"Kulağa hoş geliyor." Gülümsüyor.

"Belki seni Kar Vadisi'nde gezdirirken birkaç süs eşyası almak için alışverişe çıkarız." Elini bıraktım ve kutuya doğru yürüdüm. "Onları senin seçmene izin vereceğim."

"Önce senin süslerini ağaca takalım, bakalım yerimiz var mı?" Gülüyor ve kutuya uzanıyor.

Şu anda kafamda o kadar çok şey dönüyor ki. Sadece bir ağaç süslüyoruz ama bu çok daha fazlası. Bu *bizim ağacımız*. Tek başıma taşındığımdan beri biriyle paylaştığım ilk ağaç. Amelia'nın pek Noel ruhu yoktu. Sanırım annemin onu pek sevmemesinin sebeplerinden biri de buydu.

çok. Catriona ile geçirdiğim her an çok önemli ve inanılmaz derecede özel.

Ortaya çıktığında direnç göstereceğimi düşünmüştüm. Hatta annemi mutlu etmek için gereken buysa, bunun kasabayı kurtarmak için bir iş anlaşmasından başka bir şey olmamasına bile hazırdım. Şimdi içimizdeki en mutlu kişi ben mi olacağım diye merak ediyorum. Buna ihtiyacım vardı. Sadece farkında değildim.

"Bu sen misin?" Catriona, içinde bir resim olan küre şeklindeki bir süs eşyasını havaya kaldırıyor.

"Evet, bu benim çocukluğum." Gülüyorum ve ondan alıyorum. "Bunları okulda yapmıştık. İkinci ya da üçüncü sınıfta belki?"

"Sevimli bir çocuktun." Gülümsüyor.

"Tanrım, bana ne oldu?" Yanına gidip süsü ağaca asıyorum. "Eskiden çok masumdum."

"Şimdi o kadar masum değil misin?" Catriona'nın sesi biraz alaycı. "Keşke bilseydin..." Ona doğru dönüyorum.

"O kadar da kötü olamazsın." Başını hafifçe eğiyor. "Özellikle de beni misafir odasında uyutuyorsan."

"Belki de bu gece nerede uyuyacağına *senin* karar vermene izin veririm."

Gözlerimi kısıyorum. "Dikkatli ol." Gözleri bir parça *sinsilik* yansıtıyor. "Ben o kadar kendim masumum."

"Bu güzel gülümsemeyle istediğin her şeyi elde edebileceğini şimdiden söyleyebilirim." Ona yaklaşıyorum.

"Yapabilir miyim?" Bir adım geri atar. "Evet..." Onun adımlarına uyuyorum.

"Seni bir tuzağa çeksem bile mi?" Bir adım daha atıyor. "Ne tür bir tuzak?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Yukarı bak." Sırtışı daha da genişliyor.

Kafamı kaldırıyorum ve ökse otuna baktığımı fark ettiğimde içimi bir şaşkınlık kaplıyor. "Bu oraya nasıl çıktı? Ben asmadım ki..."

"Hayır, yapmadın." Bakışlarımı ona doğrulttuğumda başını sallıyor.

Bir öpücük için yalvarıyor. Bunu anlamak için ökseotunun altında durmama gerek yok. Gözlerinde görebiliyorum.

"Komik, şu anda kendimi hiç kapana kısılmış hissetmiyorum." Onu kollarıma çektim.

Dudaklarım onunkileri buluyor. Birlikte yanıyorlar. İlk öpüşmemiz. Kendime sadece dudaklarının tadına bakmak istediğimi söylüyorum ama bunu yapar yapmaz kendime engel olamıyorum. Dillerimiz iç içe geçiyor ve ben onun ağzını tahrip etmeye başlıyorum. O da beni aynı vahşilikle öpüyor. Vücudum daha fazlası için yalvarıyor. Ellerimi onun üzerinde kaydırıyorum

ve onu kanepeye doğru itme dürtüsüne direniyorum. Ne kadar dudaklarından daha fazlasını tatmak istesem de çok hızlı gitmek istemiyorum. Dudaklarımız ayrıldığında, ikimiz de nefes almak zorunda kalıyoruz. Hayatın tatlı nefesi. Catriona kadar tatlı değil.

"Vay canına, her kızı ilk tanıştığında böyle mi öpüyorsun?" Catriona yüzünde aynı sinsi sırıtişla başını kaldırıyor.

"Hayır, sadece evlenmeyi planladıklarım." Kucağımı bıraktım ve bir adım geri çekildim. "Sanırım yapmamız gereken biraz daha dekorasyon var."

"Buna konsantre *olmaya çalışacağım*." Kutuya doğru bakıyor.

Öpücük aramızda bir fitili ateşledi. Yanıyor ve patlaması uzun sürmeyecek. Bunu hissedebiliyorum, o da öyle.

Ağacı süslerken çok daha yakın duruyoruz. Süsleri asarken ellerimiz sürekli sürtünüyor. Aramızdaki elektrik o kadar çılgın ki ağacın üzerindeki ışıklar muhtemelen kendi kendine yanabilir.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Onun gülümsemesini her gördüğümde göğsüm sıkışıyor. Kalbim kontrol dışı atıyor. Nabzımın hızlandığını hissedebiliyorum. "Üstüne ne koyuyoruz?" Catriona bana dönüyor. "Bir melek mi yoksa bir

Yıldız mı?"

"Gördüğüm tek melek sensin." Uzaniyorum ve normalde ağacımın tepesinde duran yıldızı alıyorum.

"Bugün beni kaç kez kızartacaksın?" Kelimeler dudaklarından çıkarken yanakları yumuşak pembe bir renk alıyor.

"Sana kızarmaktan çok daha fazlasını yaptırmak istiyorum." Onu yakınımaya çekiyorum ve Noel yıldızı elimden düşüyor.

"Öyle mi? Ne gibi?" Catriona kucağımda eriyor ve ben öne doğru eğiliyorum.

"Ne demek istediğimi *çok* iyi biliyorsun." Dudaklarını ikinci kez tadarken ellerim vücudunu keşfediyor.

Öyle olduğuna hiç şüphem yok. Öpüşünde bunu hissediyorum. Aramızdaki bağ birbirimizi ilk gördüğümüz anda oluştu ve her geçen saniye daha da güçlendi. Bu kadın benim karım olacak. Bunun saf delilik olduğunu düşünüyordum, ama şimdi o kadar emin değilim.

Sanırım aşık oluyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Catriona

N beni iki kez öptü. İlkinde onu ayarttım ama ikincisi için yalvarmam gerekmedi. Belki de yalvardım. Vücut dilim beni hep ele veriyor. Onda beni kendine çeken bir şey var.

ve bu sadece onun karısı olmak için burada olduğumdan değil. Gerçek bir bağ hissediyorum. Bu şekilde olmamalıydı. Bu kadar çabuk değil. Kalbime ihanet edildiği gün, onu hayatım pahasına koruyacağımı söylediğim gündü. Nate'in yanında kendimi korumak zorunda hissetmiyorum. Eğer alsaydı, kalbimi göğsümden çıkarıp ona verirdim.

Posta yoluyla gelin olmak büyük bir risk gibi görünüyordu ama sanırım verdiğim en iyi karardı. Nate'in parmak eklemlerindeki yara izlerine bakılırsa, zamanında birkaç kavgaya karışmış. Şu anda tek istediğim onun benim için dövüşmesi. Bizim için. Evini Noel harikalar diyarına çevirirken aramızda filizlenen şey için.

"Sanırım sahip olduğunuz tüm dekorasyonları söndürdük." Boş kutuya bakıyorum.

"Evet, var." Başını sallıyor.

"Şimdi ne yapacağız?" Ona doğru dönüyorum ve dudaklarıma yayılan sırıtışı gizleyemiyorum bile.

"Yemeğe başlama vaktim geldi." Mutfağı işaret ediyor. "Bir kadeh şarapla başlamak ister misiniz?"

"Elbette." Onu mutfağa kadar takip ediyorum. "Gerçekten yemek mi yapıyorsun, yoksa buzdolabında annenin en sevdiği tariflerden biri mi var?"

"Seni zehirleyebileceğimden mi endişeleniyorsun?" Yemek yapmaya başlarken kıkırdıyor.

bir şişe şarap açar. "Yemeklerim o kadar da kötü değil; söz veriyorum."

"Denemek için sabırsızlanıyorum." Masaya oturdum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Sadece orada otur ve güzel görün." Benim için bir bardak şarap doldurdu. "İhtiyacım olan tek motivasyon bu."

"Tamam." Şarabıma uzanıyorum ve bir yudum alıyorum. "Bunu yapabilirim."

Bana durmadan iltifat ediyor. Böyle devam ederse, bazılarına inanmaya başlayabilirim. Neredeyse evlenmek üzere olduğum adamdan aldığım tek iltifat, kendimi kötü hissettiğim zamanlarda ondan kopardığım iltifatlardı. Hiçbirinin gerçek olduğundan emin değilim. Tıpkı ilişkimiz gibi. İsteddiği hiçbir şey kalmayana kadar yalan üstüne yalan söyledim.

Masaya oturuyorum ve Nate'in yemek yapmaya başlamasını izliyorum. Bir şeye konsantre olduğunda, malzemeleri incelediğinde ve hatta ayarlama yapmasını gerektiren küçük bir hata yaptığında bile çok seksi görünüyor. Çok geçmeden kızarmış biftek kokusu mutfakı dolduruyor. Lokantada servis ettiklerinden çok daha iyi kokuyor. Sonunda masaya getirene kadar ağzım sulanıyor.

"Fazla olmadığını biliyorum." Tabağıma kızarmış bifteklerden birini yerleştiriyor. "Izgara ve kızartma benim uzmanlık alanlarım."

"Harika kokuyor." Kızarmış bifteğin yanında patates püresi ve mısır servis ederken tabağıma bakıyorum.

"Ve tabii ki sos da almalısınız. Patateslerinize mi yoksa sadece bifteğinize mi istersiniz?" Sos kepçesine uzanıyor.

"İkisi de." Servis ederken başımı sallıyorum.

"Ben de bunu seviyorum." Gülümsüyor ve tabağını düzeltiyor.

Yemekte havadan sudan konuştuk. Hayatlarımız hakkında konuştuk ama ağır şeyler konuşmadık. Ona hayatımın en kötü yanlarını anlattım. Holly

Huckleberry'nin neden onun biraz kaba saba biri olduğunu söylediğini anlamama yetecek kadarını paylaştı. Ökseotu ailesi büyüleyici. Bizi bir

araya getiren kadınla, birlikte yemek yiyeceğim bu harika adamı yetiştirmesine yardım eden adamla ve gelecekteki tüm kayınbiraderlerimle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Kayınbiraderlerimle de. Snow Valley'e bu tatil sezonunda evlenme planları yaparak gelen tek kadın ben değilim. "Peki,

akşamlarının çoğunu nasıl geçiriyorsun?" Arkama yaslanıp yemeğimi bitirdikten sonra.

"Hmm." Bir an için yere bakıyor. "Bir içki, genellikle? Belki biraz televizyon. Arka verandaya birkaç gezi..."

"Neden?" Kaşımı kaldırıyorum. "Verandada içmek için hava biraz soğuk değil mi?"

"Sanırım eninde sonunda öğreneceksin." İç çekiyor. "Bir süredir bu alışkanlıktan kurtulmaya çalışıyordum."

"Ah." Ne demek istediğini anladım. "Bu beni rahatsız etmiyor. Lisedeyken birkaç kez denemiştim. Sana söyledim, o kadar da masum değilim."

"Bana gülümsemeye devam edersen, bunu düşünemeyecek kadar dikkatim dağılabilir." Uzanıp elimi sıktı.

"O zaman sanırım daha çok gülümsemem gerekecek." Ona bakıyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum. Muhtemelen kafamda daha iyi görünüyor ama bu onu güldürüyor.

Oturma odasına geçip şarap içmeye ve hayatlarımız hakkında hikâyeler anlatmaya devam ediyoruz. Nate'le tanışmadan önce Snow Valley'deki hayatın bu kadar ilginç olabileceğini asla tahmin edemezdim, ama muhtemelen boyanın kurumasını izlemekle ilgili bir hikayeyi ilgi çekici hale getirebilirdi. Ben farkına varmadan saatler geçmiş ve şarabımızı neredeyse bitirmişiz.

İçimden bir ses ne kadar geç olursa olsun gecemizin daha yeni başladığını söylüyor. öyle.

YEDİNCİ BÖLÜM

Nate

Catriona Kar Vadisi hakkındaki hikayelerimi seviyor gibi görünüyor. Kesinlikle birkaç tane var. Gülüşünü seviyorum. Olanlardan dolayı hayatı hakkında konuşmanın onun için acı verici olduğunu söyleyebilirim,

Ama onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için bana verdiği her fırsatı değerlendiriyorum. Mükemmel bir eşleşme gibi görünüyoruz.

Annemin planı artık delilikten çok uzak. Şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir gibi görünüyor. Catriona'nın benim için iyi bir eş olduğunu düşündüren şey neydi bilmiyorum ama tam on ikiden vurdu. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Birbirimizi görene kadar gerçek bir amacı olmadan hayatın içinde sürüklenen iki ruhuz. Ben buna inanıyorum. Umarım yanımdaki güzel kadın da aynı şekilde düşünüyordur.

"Hey, sana bir şey göstermek istiyorum." Uzanıp elini tutuyorum.

"Tamam." Başını salladı ve ben ayağa kalkarken o da ayağa kalktı.

"Dışarının soğuk olduğunu biliyorum ama dışarıda fazla kalmayacağız."

Onu ön kapıya götürdüm ve kapıyı açtım.

"Aslında ne kadar soğuk olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum."

Rüzgar ona çarptığı anda titriyor.

"Ciddiyim." Kolumu ona doladım ve dışarı çıktık. "Yukarı bak." "Neye bakıyorum ben..." Sözleri, gözlerini yukarıya dikip

gece gökyüzü. "Oh wow."

"Bahse girerim şehirde böyle bir manzara bulamazsın." Onu nazikçe dürtüyorum.

"Hayır, hayatımda daha önce gökyüzünde hiç bu kadar çok yıldız görmemiştim." Huşu içinde bakıyor.

"Bir keresinde sırf bu gökyüzüne bakmak için her yıl Kar Vadisi'ne geldiğini söyleyen bir adamla tanışmıştım." Onu yakınımaya çekiyorum. "Bunu hayatım boyunca gördüm ama hiç

bunu bana söylemeden önce takdir etmişti."

Onun gerçekten titremeye başladığını hissetmeden önce birkaç dakika gece gökyüzüne bakıyoruz ve içeri geri dönüyoruz. Ben yanlışlıkla saate bakıp saatin ne kadar geç olduğunu fark etmeden önce ateşin önünde ısınarak biraz zaman geçiriyoruz. Çok yorulmuş olmalı. Geldiği yerde saat daha da geç ve bugün seyahat etmek zorundaydı.

"Yatmaya hazır mısın?" Ona yaslanıyorum.

"Evet, gerçi soğuk beni kesinlikle uyandırdı!" Yere bakıyor ve gülüyor.

"Buradaki her şeyi kapatmam için bana bir dakika ver." Kucaklaşmamızdan ayrıldım ve ışıkları kapatmaya başladım.

Catriona ile koridorda yürürken kalbimin biraz hızlı atmaya başladığını hissediyorum. Bir yanım onu yatak odama çekmek ve yatağıma hayatının geri kalanında uyuyacağı tek yatak yapmak istiyor. Diğer bir yanım ise eğer hazır değilse hemen bu işe girişmek istemiyor.

Söylediği bazı şeylerle sadece alay mı ediyordu bilmiyorum. Öğrenmek üzereyim. Ne olursa olsun, bu konuda huzurlu olacağım. Onunla geçirdiğim her saniyeden keyif aldım ve vücudum bir öpücükten daha fazlasını arzulasa da, beklentim biraz daha uzun sürerse üzülmeceğim. Ne olursa olsun rüyalarımda olacak.

"Sanırım iyi geceler diyeceğimiz yer burası." Catriona kapımda duraksıyor ve misafir odasına doğru bakıyor.

"Evet." Başımı salladım ve onu öpmek için öne doğru eğildim.

Şefkatli bir öpücük. Neredeyse harika bir ilk randevunun sonu gibi. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek, öpücüğünü ilk tattığımdan beri hissettiğim her arzuyu yeniden alevlendiriyor. Daha fazlası için zorlamak istiyorum ama ellerim olması gerekenden daha fazlasını keşfedemeden kendimi geri çekiyorum.

Loş ışıktaki çok güzel görünüyor. Yatak odama girip kapıyı kapatmadan önce aklımda kalan son görüntü.

"Elbette, eğer kalmamı istediyseniz..." Yere bakıyor ve ısıırıyor. dudak.

"İstiyorum." Nefesimi sertçe veriyorum. "Ama gerçekten nereye gideceğine karar vermelisin.

Dediğim gibi, bu gece uyumak istiyorum. Seni sabah pişman olacağın bir şeye zorlamak istemiyorum."

"Senin yatağında uyandığım için pişman olacağımı sanmıyorum." Başını kaldırıyor ve bakışlarıyla buluşuyor.

Kapımı itip açıyorum ve yatak odama bir adım atıyorum. Bu bir davet. Kabul edip etmeyeceğini görmek için bekliyorum. Gözlerinde biraz tereddüt var gibi. Bu benim için sorun değil. İkimiz de istediğimiz şeyin bu olduğundan emin olmadıkça bunu yapmamızı istemiyorum.

"Hazır değilsen sorun değil." Başımı hafifçe eğiyorum. "Bugün inanılmazdı ve mutlu olmam için burada bitmesi gerekmiyor."

"Ben..." İç çekiyor. "Bunu ne kadar istediğimden biraz korkuyorum. Sana bahsettiğim adam şimdiye kadar birlikte olduğum tek kişi. Ben bunu *düşünmeye* bile hazır olmadan önce birkaç ay birlikte olduk."

"Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim." Bir adım öne çıkıp elini tutuyorum, sonra dudaklarıma götürüp öpüyorum. "Düğün gecemize kadar bekleyebiliriz. Hâlâ emin değilsen bundan daha uzun süre de bekleyebiliriz."

"Hayır." Elimi sıkıyor ve kollarıma giriyor. "İnanılmaz derecede sabırlısın. Beklemek istemiyorum. Bu gece burada uyumak istiyorum."

Dudaklarımız buluştu. Fital yanarak bir arzu patlamasına dönüşüyor. Bu öpücük nazik değil. Vahşilikle ve ikimizin de içinde yankılanan ilkel bir ihtiyaçla dolu. Bekleyebilirdim, ama buna gerek kalmadığına sevindim. Kıyafetlerini çekiştiriyorum ve vücudunu keşfediyorum. Yatağın üzerine iniyoruz, dudaklarımızı birbirine yapıştıran mührü kırmadan kucaklaşıyoruz.

Geceyi benim yatağında geçirecek ama ne kadar uyuyabileceğimizden emin değilim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Catriona

S Bazı şeyler inanılmaz derecede yanlış hissettirir. Ama bu değil. Nate'in kollarında olmak şimdiye kadar verdiğim en iyi kararmış gibi geliyor. O benim kocam olacak, ama bu yüzden onun yakınlığını arzulamıyorum.

Onun dokunuşu. Bir gün içinde kendimi ona neredeyse evlendiğim adamdan daha yakın hissettim. O ilişkide bir şeyler hep ters giderdi ama ne olduğunu asla bilemezdim. Artık biliyorum.

Tutku yoktu. Gerçek bir arzu yoktu. Bizi o yöne sürükleyen motivasyon ne olursa olsun, hareketleri yapan iki kişiydik. Bunun benim yörüngem olması gerekiyordu, ama şimdi görüyorum ki tedbiri elden bırakıp kaotik bir cazibenin içine düşmek, başkasının size çizdiği düz bir çizgiyi takip etmekten çok daha iyi.

"Seni istiyorum." Nate gömleğimi çekip odanın diğer ucuna fırlattı.

"Ben de seni istiyorum." Sütyenimi çıkarırken sertçe nefes veriyorum ve yerde bir yerde gömleğime katılıyorum.

İlkel ve saf bir şey tarafından güdülen hayvanlar gibiyiz. Birbirimizin kıyafetlerini neredeyse parçalamamıza neden olan vahşi bir arzu. Nate'in muhteşem mürekkebi tüm üst gövdesini kaplıyor ve sert elleri tenimde çok iyi hissettiriyor. Dudakları tenimde dans ediyor. Kondukları her yerde ateşli çizgiler bırakıyorlar. Nate vücudumu açık bir kitap gibi okuyor. Boynum ve kulak memelerim her zaman son derece hassas olmuştur. Bunu fark ettiği anda, göğüslerime doğru öpmeye başlamadan önce onlara beni vızılatacak kadar ilgi gösteriyor.

Dili sol meme ucumda dolaşıp sağa doğru ilerlerken nefesim kesiliyor. Eli karnımdan aşağı kayıyor ve bacaklarımı ayırıyor. Elinin açtığı yoldan öpüyor ve sonra kalçalarımın arasına giriyor.

Nefesini amımda hissediyorum. Çok ıslağım ve onun için hazırım, ama onu elde edecekmişim gibi görünmüyor. Henüz değil. Dili amımın etrafında dönmeye başlıyor ve sonra klitorisimi okşuyor.

"Oh Tanrım..." Sertçe nefes veriyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Bu gece benim için o kadar çok boşalacaksın ki yatağımdan hiç çıkmak istemeyeceksin." Dili klitorisimle alay etmekten daha fazlasını yapmaya başlıyor. Etrafında hızlı daireler çizerek vücuduma zevk dalgaları gönderiyor.

Bekaretimi kaybedecek, hayalimdeki düğünü planlayacak ve doğmamış çocuklarımıza isim verecek kadar uzun bir ilişkim olmasına rağmen, bunu hiç yaşamadım. Benim zevkimi hiç umursamadı. Doğrudan seks yapıyorduk ve eğer boşalmazsam, yalan söyleyip ona sorun olmadığını söylemem gerekiyordu, yoksa duygularını incitecektim. Nadiren orgazm olurdum ve bana yaşattığı orgazmlar o kadar acınasıydı ki, o bayıldıktan sonra kendi işimi kendim bitirirdim.

Nate'le durumun böyle olmayacağını şimdiden söyleyebilirim. Klitorisimi, damarlarıma doğrudan mutluluk enjekte etmek için basabileceği bir düğme gibi kullanıyor. Alay ediyor. Yalıyor. Hızlanıyor, yavaşlıyor. Sanki bir zevk kasırgası her yönden bana çarpıyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor!" Sırtımı eğiyorum ve içimde bir basınç oluştuğunu hissediyorum.

Gelmek gerçekten bu kadar kolay mı? Kendimi bile bu kadar hızlı boşaltamıyorum. Nate'in dili saf coşku. Baskıyı durdurmanın bir yolu yok ve ben de istemiyorum. Kaslarım gerilmeye başlıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve tüm tüylerim diken diken oluyor. O kadar şaşırtıcı ki neredeyse acıtıyor, ama mümkün olan en iyi şekilde. Serbest kalmanın hızla yaklaştığını hissediyorum.

"Boşalacağım!" Tırnaklarımı Nate'in kafa derisine geçiriyorum.

Her şey bir anda gevşiyor ve ben mutluluk içinde patlarken tüm vücudum titriyor. Nate'in dili y a v a ş l a m ı y o r . Daireler çizmeye devam ediyor ve klitorisim gerçekten hassaslaştığında kıvranmaya çalıştığımda elleriyle kalçalarım yapıyor. Kendimden geçiyorum ve orgazm zirveye ulaşmaya başlıyor. Beni bulutlara doğru uçuruyor. Daha önce hiç böyle bir zirve yaşamamıştım ve hala yükseliyor. Bulutları geçtim. Stratosfere doğru. Doğruca cennete. "Bekle, ben..." Vücudum titriyor ve tekrar boşalmak üzere olduğumu fark ediyorum.

"Aman Tanrım!"

İkinci orgazm birincisiyle çarpışıyor ve hiçbir merhamet belirtisi olmadan ruhumu yakıp geçiyor. Uzuvarımı kontrol edemiyorum. Coşkunun en saf hali dışında neredeyse hiçbir şey hissedemiyorum. Nate uyandı.

İçimde, orada olduğunu bile fark etmediğim bir şey vardı. Dünyada hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum.

Gözlerim kapalı olsa bile görüşüm bir anlığına bulanıklaşıyor. Her hissin görsel bir yankı olarak kendini gösterdiği bir kaleydoskopu bakıyorum. Nefes almak neredeyse imkansız. Üçüncü kez orgazm olmak üzere olduğumu fark etmiyorum bile, ta ki orgazm olana kadar ve sonra vücudum yoğunluğu algılayamadan beni doğrudan dördüncüye götürüyor. Büyülü hissettiren bir şeye dönüşüyorlar. Tek yapabildiğim bunu deneyimlemek.

Sonunda kafam güzelken aşağı inmem sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Vücudum harap olmuş gibi hissediyorum. Zayıf ve bitkinim. Bu adama sunabileceğim her şeyimi vermek istiyorum. Seks daha önce hiç bu kadar duygusal hissettirmemişti. Onun beni memnun ettiği gibi ben de onu memnun etmek istiyorum. Onu içimde istiyorum. Onu sadece istemiyorum. Ona *ihtiyacım var*. Aynı anda bana çarpan o kadar çok his ve duygu var ki gülecek miyim, ağlayacak mıyım, yoksa daha fazlası için yalvaracak mıyım bilmiyorum.

Üçünü de aynı anda yapabilirim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nate

I Daha önce hiç başkasının zevkini yaşamak için bu kadar istekli olmamıştım. Vücudunun mutluluk içinde patladığını hissetmek neredeyse beni azdırıyor. Bunun onun için yeni olduğunu söyleyebilirim. Onunla birlikte olma lüksüne sahip olan adam.

Bu muhteşem kadını benden önce yatağa götüren adamın onu nasıl memnun edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Benimleyken bu konuda asla endişelenmesine gerek kalmayacak. Yakınlık boş bir tuvaldir ve tadına varılmadan önce boyanması gerekir. Bütün geceyi ona benim olduğu için ne kadar mutlu olduğumu göstererek geçireceğim.

"İnanılmazsın." Ben ayağa kalkarken Catriona yavaşça gözlerini açıyor.

"Hayır, sen sadece kendini ona her verdiğinde sana bu şekilde davranacak birini hak ediyorsun." Uyluklarının üst kısmını nazikçe öpüyorum.

"Ne kadar iyi olabileceğini hiç fark etmemiştim." İç çekiyor. "Anı yaşayamayacak kadar geleceğe odaklanmıştım."

"Bunun içinde mutlu olduğun sürece." Yavaşça boynuna doğru öpüyorum. "Önemli olan tek şey bu."

"Öyleyim." Vücudunun tepki vermesine neden olan noktaları kızdırdığımda nefesi kesiliyor. "Sana göstermek istiyorum..."

"Zaten yaptın." Kulağını törpüledim. "Her bir orgazmı hissettim." "Evet, ama şimdi sıra sende." Elini göğsümden aşağı kaydırды.

Catriona beni sırtüstü yatırdı ve benim onu kızdırdığım gibi beni kızdırmaya başladı. Gözlerinde, ıslaklığını ilk kez tattığımda benim gözlerimdeki açlıkla eşleşen bir açlık var. Eli sikimin etrafını sarıyor ve onu okşamaya başlıyor, bu da tüm vücudumun sertleşmesine neden oluyor. Kucağımdan kalkarken cennete yükselmeye çalışan muhteşem kıvrımlara sahip bir melek gibi görünüyor, ama içinde biraz şeytanlık var

bakışlar. Dili yavaşça dudaklarında geziniyor ve beni beklentiyle ürpertiyor.

"Acaba seni kaç kez boşaltabilirim?" Gözlerini kısıyor ve neredeyse heyecandan titriyorlar.

"Sen önde başladın ve benim sana yetişmem mümkün değil." Başımı salladım.

"Peki o zaman, sanırım sadece orada yatman ve denememe izin vermen gerekecek." Dudaklarını göğsüme bastırıyor ve aşağıya doğru öpüyor, diliyle dövmelerimden birinin izini sürüyor.

Bir an için rahatlıyorum ve sonra dudakları sikime yaklaştığında geriliyorum. Bir saniye bile kaybetmiyor. Dili nazikçe taşaklarıma doğru hareket ediyor, sonra şaftıma doğru ilerliyor. Dudakları yumuşak ve kabarık. Çok davetkâr. Sikimin başına geldiğinde dudaklarının aralanışını ve sonra sikimin dudaklarının arasında kayboluşunu izliyorum.

"Siktir..." Keskin bir şekilde nefes veriyorum.

Ağzı sıcak ve ıslak. Sikimin keşfetmesi için bir cennet. Yavaşça şaftımdan aşağı doğru hareket ediyor, her santimde başını sallıyor ve dilini hareket ettiriyor. Harika hissettiriyor. Onun kadar çok boşalamayabilirim ama bunun her saniyesinin tadını kesinlikle çıkarabilirim. Çok verici. Yaptığı şey konusunda çok hevesli.

"Sakin durma." Bir elimi başına koydum ve aletimin zonklamaya başladığını hissettim.

Catriona'nın uzunluğumu boğazının derinliklerine çekmesi uzun sürmüyor ve sonra daha derine kaymama izin veriyor. Sikimin her santimi ağzına gömülüyken dudaklarının taşaklarıma sürtündüğünü hissettiğim anda gözlerim yuvalarından fırlıyor. Başını her sallayışında uzunluğumun tamamını alarak bir ritim tutturuyor ve bunu yaparken hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi inliyor.

"Tanrım, inanılmazsın." Keskin bir nefes verdim ve taşaklarımda bir gerginlik hissettim. "Beni çok hızlı boşaltacaksın."

Yapmaya çalıştığı şey tam olarak bu. Ona yaptığının aynısını. Aklımdaki bu değildi ama onu boşaltmanın ne kadar kolay olduğunu görünce devam etmek zorunda kaldım. Her zaman insanları sınırlarına kadar zorlamayı seven biri olmuşumdur. Çoğu zaman bu olumsuz bir şeydir ama kollarımda Catriona gibi bir kadın varken bu olumlu bir şeydir. Karşılığında hiçbir şey istemedim. Önemli olan tek şey onun mutluluğuydu.

Catriona, zonklamaya başladığımı hissettiğinde hızlanan sabit bir ritimle şaftımda yukarı ve aşağı doğru çalışmaya devam ediyor. Ben çok

titremeye başlıyorum. Aletim zonkluyor ve şehvetin şaftımdan aktığını hissediyorum. Catriona boşalmaya başladığım anda sikimin tamamını ağzına alıyor ve boğazında patlıyorum. Bir an bile tereddüt etmeden yutuyor, neredeyse onu boğmaya yetecek kadar olsa bile ve sonra taşaklarımdaki son damlayı sifonla çekiyor. Düşüncelerim, onları tam olarak toparlayamadan önce birkaç dakika boyunca dönüyor.

"Tanrım, bu inanılmazdı." Şaşkınlıkla başımı salladım.

"Daha işimiz bitmedi. Bu sadece ilkiydi." Sikimi tekrar ağzına aldı.

"Kararlılığınız çok tatlı, ama yapmayacaksınız..." Bir zevk dalgası hissediyorum. "Oh lanet olsun."

Catriona bana itiraz etme şansı vermiyor. Sadece kafasını o kadar hızlı sallayarak şaftımda aşağı yukarı hareket ediyor ki zar zor odaklanabiliyorum. Elimde bir şey kalmayacağını düşünmüştüm ama yanıldığımı hemen anladım. Artık tartışmaya hiç niyetim yok. Çok iyi hissettiriyor. İlki kadar hızlı olmayacak ama her saniyesi nirvana gibi olacak.

Beni kaç kez patlatmayı başarırsa başarsın, bir tane daha kalacak. Ben onun içindeyken boşaldığını hissedene kadar yatağımdan çıkmasına izin vermeyeceğim.

ONUNCU BÖLÜM

Catriona

I bekaretimi alan adama oral seks yapmayı hiç sevmezdim. Söylediği şeyler bazen midemi bulandıracak kadar kirli ve aşağılayıcı hale getirdi. O kadar da değil.

Asla karşılık vermeyeceği gerçeğinden ve onun için yapmak zorunda kaldığım gecelerden bahsetmişken, ilgilendiği tek şey buydu. Aleti kurumadan yuvarlandı ve uyumaya gitti. Nate ile çok farklı hissediyorum. Y yapmak *istiyorum*. Bunu kirli ve aşağılayıcı yapsa da umursayacağımı sanmıyorum çünkü onunla birlikte olmak çok heyecan verici. Tamamen farklı bir enerji.

Böyle hissettirmesi *gerekliyordu*. Bunu hiç fark edemedim. Kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuşum ki bunun ne kadar güzel olabileceğini hiç göremedim. Keyifli, eğlenceli, sapıkça olması gerekiyordu ve eğer ona oral seks yaparken bu kadar tahrik oluyorsam, işleri bir sonraki seviyeye taşıdığımızda nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum. Yatak odasına gelmeden önce ona aşık oluyordum, ama fiziksel arzuya teslim olmak kesinlikle güzel hissettiriyor.

"Bu kadar yeter." Onu ikinci kez boşaltırken Nate sertçe nefes veriyor. "Bu ne kadar iyi hissettirse de, ben başka bir şey istiyorum."

"Ne istiyor olabilirsin ki?" Ayağa kalkıp ona gülümserken bir yandan da sikini hafifçe okşuyorum.

"Tam olarak ne istediğimi biliyorsun." Öne doğru eğiliyor ve parmağıyla klitorisimi okşuyor.

"Oh Tanrım." İnliyorum. "Ben de bunu istiyorum."

Nate klitorisimi onun için yapmaya çalıştığım şeyden beni uzaklaştıracak kadar hızlı ovuyor ve sonra yatağa oturuyor. Bir hamlede kalçalarımı kavradı ve beni sırtüstü çevirdi. Sonra bacaklarımın arasına girdi. Sikiinin amıma bastırıldığını hissediyorum. O kadar ıslanmış ve tahrik olmuşum ki beni kolayca itti.

içime giriyor. Benim için uzun zaman oldu. İlk başta biraz acıyor ama vücudum onu çabucak kabulleniyor. Birkaç nazik itiş daha derine inmesini sağlıyor.

"Çok sıkısın amına koyayım." Ağırlığını kaydırıyor ve daha sert itmeye başlıyor. "Kahretsin, bu hayal ettiğimden bile daha iyi hissettiriyor."

"Durma." Biraz daha yüksek sesle inliyorum.

Hemen fiziksel mutlulukla iç içe geçen bir duygu dalgasına kapılıyorum. Çok doğal geliyor, sanki her zaman olmam gereken yer burasıymış gibi.

Nate'in elleri tenimde gezinirken vücudu da benimkiyle aynı ritimde hareket ediyor. Dudakları boynumu, kulaklarımı okşuyor ve sonra beni hiç kaçırmadan öpüyor. Aynı anda hem şehvetli hem de ateşli. Gözlerindeki arzunun büyümesini izlemek. Bu arzunun ilkel bir ihtiyaca dönüştüğünü görmek. Yüzeyin altında gömülü bir öfke var. Onu üzerime salmasını istiyorum.

Nate sikini içime sokuyor, gidebildiği kadar derine. G noktama çarparken sırtımı kamburlaştıracak kadar sert. Basınç artmaya başlıyor, tıpkı diliyle beni orgazm ettiğinde olduğu gibi. Bu seferki ondan daha güçlü olacakmış gibi geliyor. Teslim oluyorum ve zevkin damarlarımda dalgalanmasına izin veriyorum.

"Çok iyi hissediyorsun." Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. "Daha sert. Kendini tutma. Seninle gelmek istiyorum."

"Bundan zevk almak istiyorum. *Seninle* eğlenmek. Alabildiğim kadar." Yanıtını kesik kesik nefeslerle hırıldayarak veriyor.

"Bana istediğin kadar sahip olabilirsin." Kulağına mırıldanıyorum. "Ben seninim. Bu gece. Sonsuza kadar..."

Bu öfkenin yüzeye çıkması için yeterli. Nate bana öncekinden daha sert bir şekilde çarpıyor. Aletinin zonkladığını ve g-noktamda titreştiğini hissediyorum. Gözlerindeki ateşin bir cehenneme dönüşmesini izliyorum. Kelimeleri söylememize gerek yok. Boşalmak üzereyiz. İticileri düzensizleştiriyor ve orgazm beni ele geçirmeden önce birkaçı boyunca mutluluğun ipinde yürüyorum. Amım onun boyunda kasılıyor ve o içimde patlıyor. Zirveye ulaştığımda itişler devam ediyor ve tekrar orgazm oluyorum.

"Aman Tanrım!" Tüm vücudum sarsılıyor ve neredeyse kendi kelimelerim çıkmadan önce boğuluyorum.

Nate durmuyor. İki orgazm birleşip beni neredeyse coşkuyla yok eden tek bir orgazma dönüşürken zirve sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Zirve azalmaya başladığında nihayet yavaşlıyor ve durmadan önce birkaç nazik vuruşla beni gerçekliğe geri döndürüyor. Başım

Dönüyor. Vücudum sahip olduğu her şeyi verdi. Nate de aynısını yaptı. Yer değiştirip yatağa yığılıyor ve bu sırada beni kollarının arasına alıyor.

İkimiz de bir şey söylemedik. Bunun ne kadar inanılmaz olduğunu dile getirebileceğimizden emin değilim. Düşüncelerimi zar zor bir araya getirebiliyorum ama az önce büyülü bir şey yaşadığımızı biliyorum. Bu birlikte yaşamımızın başlangıcı, henüz nikâh masasına oturmamış olsak da niyetlerimizin tamamlanması.

Neredeyse bir saat boyunca öylece yattık ve sonunda Nate yataktan kalkıp yüzünü bana döndü. "Uyumaya hazır mısın?"

"Çok yorgunum ama itiraf etmeliyim ki şu anda biraz gerginim." Başımı ona yaslıyorum.

"Ben de." İç çekiyor.

Nate ve ben arzularımız yeniden yeşermeye başlamadan önce birkaç saat konuşuyoruz. Uyumayacağız. En azından henüz. Bedenlerimiz yıpranmış olabilir ama hâlâ daha fazlasını istiyorlar. Fiziksel olduğu kadar zihinsel de.

Onunla birlikte olmak çok heyecan verici.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Nate

I Normalde oldukça erken uyanırım ama gecenin çoğunu Catriona'yla geçirdikten sonra, gözlerimi açtığımda saat neredeyse on olmuştu. Anında bir duygu dalgasına kapıldım. Bu gerçekten oldu mu?

Bu sadece bir rüya mıydı? Beynimin bana korkunç bir oyun oynamadığından emin olmak için arkamı dönüp onun hâlâ yanımdaki yatakta olduğundan emin olmalıyım. Oynamamıştı. Sabah güneşi başının etrafında bir hale oluşturmuş bir meleğe benziyordu.

Benim meleğim. Gitmesine asla izin vermeyeceğim. Bana ilk teklif edildiğinde postayla gelin alma fikrine karşı çıkmış olabilirim ama bu artık Kar Vadisi'ni kurtarmakla ilgili değil. Hayatımı birlikte geçirmek istediğim kadın bu. Tüm ilklerimizi yaşamak istiyorum, ilk kavgamızı bile, çünkü bu kaçınılmaz. Hayat bir yolculuk ve o da hayatımın geri kalanında yanımda olacak. Aklımda hiç şüphe yok. Bunun olması gerekiyordu. Onunlayken kötü alışkanlıklarına çekildiğimi bile hissetmiyorum. Sanki artık önemli değiller çünkü yanımda olan şey çok daha iyi.

Onu uyurken bırakıp kahvaltı hazırlamak için mutfığa gidiyorum. Kahve de dahil olmak üzere her şeyi hazırladım ve sonunda onun kıpırdadığını duydum. Mutfığa benim tişörtlerimden birini giyerek giriyor ve onu yatak odasına geri götürmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Günaydın güzelim." Bir fincan aldım. "Kahve ister misin?"

"Elbette." Gülümsüyor ve masaya oturuyor.

O gülümseme. Beni öldürmeyi asla bırakmayacak. Sonunda kurtulup kahvesini doldurmadan önce neredeyse transa giriyordum. Kahvesinde süt seviyor, ki bu iyi bir şey, çünkü biraz süttten başka bir şeyim yok.

son kullanma tarihini kontrol etmediğim krema. İkimize de birer tabak hazırlıyorum ve kahve servis edildikten sonra oturuyorum.

"Kahvaltı yapmayalı uzun zaman oldu." Catriona çatalına uzandı.

"Bugün bolca enerjiye ihtiyacın olacak." Başımı salladım. "Kar Vadisi'nde görülecek çok şey var."

"Enerjiye ihtiyaç duyacağım tek şey bu mu?" Aşağı bakıyor ve dudaklarının sinsî bir sırıtışa dönüştüğünü görüyorum.

"Böyle konuşmaya devam edersen bugün Kar Vadisi'nde hiçbir şey göremeyebiliriz." Nefesimin altında gülüyorum.

"Hmm." Sırıttırıyor ve kaşları havaya kalkıyor. "Belki de bugün sadece güzel ve sıcak kalmak istiyordum. Dışarı soğuk."

"Buna degecek." Uzanıp elini sıkıyorum. "Söz veriyorum."

Kahvaltı boyunca konuşmaya devam ediyoruz ve sonra yolculuğumuz için hazırlanmaya gidiyoruz. Duşumuzu paylaşmadan ve arzularımıza teslim olmadan önce fazla uzaklaşmıyoruz. Yatak odasına gittiğimizde yine aynı şey oluyor. Nihayet giyinene kadar neredeyse öğleden sonra saat üç oluyor. Normalde programa sadık kalmak konusunda titizimdir ama gecikmeleri hiç umursamıyorum. Evden el ele çıkıyoruz, bu da şu ana kadar paylaştığımız diğer her şey gibi mükemmel hissettiriyor.

"Önce neyi göreceğiz?" Catriona kapıyı açıp onu kamyonetimin yolcu tarafına yerleştirdikten sonra bana bakıyor.

"Bence önce şehir merkezine gitmeliyiz." Başımı salladım. "Sana Kar Vadisi kışına dayanabilecek bir kışlık mont almamız gerekiyor."

"İşte seni bahara kadar yatakta tutma planım suya düştü." Gülüyor.

"Düğünümüz için ara vermemiz gerekiyor, biliyorsun." Kapıyı iterek kapattım ve kamyonun yan tarafına doğru yürürken kıkırdadım.

Kasabaya giderken birkaç şaka daha yapıyoruz ve Catriona'yı bizimle aynı mağazadan alışveriş yapan tanıdığım birkaç kişiyle tanıştırıyorum. Onun bedeninde bir palto bulmamız uzun sürmedi ve sonra Snow Valley'deki diğer turistik yerleri görmeye gittik.

"Şaka yapmıyormuşsun. Burada gerçekten buz pateni yapılmış." Buz tutmuş göletlerden birinin üzerinde daireler çizen birkaç kişinin yanından geçerken bize bakıyor.

"Hiç denedin mi?" Ona bir bakış attım.

"Hayır, bir çift normal patenle kendimi zar zor ayakta tutuyorum. Bunu deneseydim sanırım kışımı kırardım." Başını sallıyor.

"Eğlencenin yarısı bu!" Onu nazikçe dürtüyorum.

"Eminim hoşuna giderdi." Bana yan gözle baktı.

"Hayır, sana asla gülmeyeceğim. Sadece seninle." Uzandım ve elini sıktım.

Snow Valley'deki büyük turumuza devam ediyoruz ve kahvaltının etkisinin geçmesi uzun sürmüyor. Geç başladığımızı ve öğle yemeğini atladığımızı düşünürsek hiç de şaşırtıcı değil. Kardeşimin tavernasında durmayı öneriyorum ve o da kabul ediyor. Ne yazık ki çalışmıyor, bu yüzden onu ailemle tanıştırma şansım olmadı, ama onun için çalışan insanlarla tanıştı. Birkaç bira ve yağlı yemekler yiyoruz, ki bunlar birbiriyle çok iyi uyum sağlıyor.

"Eve gitmeden önce sana göstermek istediğim bir yer daha var." Tavernadan çıkarken Catriona için kapıyı açıyorum.

"Tamam." Başını sallıyor.

Gideceğimiz yer uzak değil. Snow Valley'de bir yere varmak uzun sürmüyor. Ben kamyoneti park yerine çekene kadar yol boyunca el ele tutuşuyoruz.

"Çalıştığın yer burası mı? Sahibi sizsiniz, değil mi?" Catriona tabelaya bakar.

"Öyle." Başımı salladım ve kamyoneti park ettim. "Size burayı gezdirmeyi teklif ederdim ama bir tamirci dükkânı gördüyseniz, hepsini görmüşsünüzdür."

"Tamirci olmaya karar vermene ne sebep oldu?" Bana doğru baktı. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu, yoksa hapse girecektim. Hayatım yönlendirme yok, ama ellerimi her zaman iyi kullandım..." Ona göz

kırpıyorum. "Bunu doğrulayabilirim." Sırıttıyor.

"Babam burayı almamda bana yardım etti çünkü sahibi emekli oluyordu ve benim de yapacak daha çok işim vardı." Başımı salladım ve iç çektim.

Eve dönme vakti gelmeden önce birkaç dakika daha konuşuyoruz. Catriona yaklaştıkça bana doğru uzanıyor ve beni kızdırmaya başlıyor ve kapıdan içeri girer girmez doğruca yatak odasına gideceğimizi şimdiden söyleyebiliyorum.

Kar Vadisi'nde soğuk bir gün olsa da harika bir gün geçirdik, ancak bu gece ısınmakta zorlanmayacağız.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Catriona

M Nate'le geçirdiğimiz ilk gece, paylaştığımız ilk gece kadar inanılmazdı. Kahvaltı ve Snow Valley'de görülecek yerleri görmek için başka bir güne uyanıyorum. Küçük bir kasaba için, çok şey var

ve Nate'in ailesinin neden burayı kurtarmak istediğini anlayabiliyorum. Bir turist tuzağına dönüştürülmesine gerek yok. Bu haliyle bile mükemmel. Güzel, şirin ve şimdiye kadar bulunduğum en rahat yer.

Nate ile geçirdiğim her dakika bana cennetten bir parça gibi geliyor. Sanki hiç bitmeyen bir randevudaymışız gibi. Belki de bir ilişki içindeyken böyle olması gerekiyordur. Karmaşık ya da kafa karıştırıcı hissettirmiyor. Karışık sinyaller yok. Her zaman böyle olmayacağını biliyorum ama şu anda sahip olduğumuz şeye geri dönmenin yolunu her zaman bulabilirsek, Kar Vadisi'ne onun posta siparişi gelini olarak gelme kararından asla pişman olmayacağım.

Birlikte geçirdiğimiz üçüncü geceden sonra, Nate'den önce uyandım. Hala erken. Bir şeyleri değiştirmeye ve ona kahvaltı hazırlamaya karar verdim. Dünyanın en iyi aşçısı olmayabilirim ama yumurta, domuz pastırması ve tost yapabilirim.

Mutfağa gidiyorum, kahve pişiriyorum ve yumurtaları kırıdığım da onun karıştırdığını duyuyorum.

"Sana sürpriz yapmaya çalışıyordum." O yatak odasından çıkar çıkmaz mutfağın kapısına doğru eğildim.

"Öyleyim." Mutfağa girdi ve masaya oturdu. "Sabah 10'dan önce yataktan çıkmışsın."

"Sus, sen." Gözlerimi kısıyorum. "Beni bütün gece ayakta tutan sensin."

"Suçluyum." Omuz silkiyor ve ben kahveyi önüne koyar koymaz kahvesine uzanıyor. "Bu arada, bugün biraz sonra dışarı çıkmam gerekiyor."

"Harika, nereye gidiyoruz? Kar Vadisi'nde görülecek başka şeyler var mı?" Kahvemden bir yudum alıyorum.

"Aslında bu yolculuğu tek başıma yapmak zorundayım." Omuz silkiyor. "Bu bir sürpriz."

"Hmm." Toplayabildiğim en şüpheli bakışla gözlerimi kısıyorum.

"Önemli bir şey değil; söz veriyorum." Gülüyor.

Nate'e güveniyorum ama onunla bir gün daha geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Bunun sonsuza kadar mümkün olmayacağını farkındayım. Geleceğimi bildiği için işten izin aldı ama eninde sonunda hayat normalin yeni versiyonu neyse ona dönecek.

Nate ve ben sabahı birlikte geçirdikten sonra beni bir öpücük ve eve döndüğünde bundan çok daha fazlasını alacağıma dair bir sözle terk etti. Adam nasıl çıkış yapılacağını iyi biliyor, orası kesin. Tek başıma geçirdiğim zamanı onun fotoğraflarına bakarak, geldiğimden beri dağınık olan birkaç şeyi düzenleyerek ve biraz temizlik yaparak geçiriyorum.

Kar Vadisi'ne yerleştikten sonra bir iş bulmam gerekeceğini biliyorum. Eskiden lüks bir hayatın kaderim olduğuna inanırdım ama ailem her şeyini kaybettikten sonra bir daha kimseye tamamen bağımlı olmak istemediğimi fark ettim. Buna Nate de dahil, ona ne kadar hızlı aşık olursam olayım. Her zaman kendi ayaklarımın üzerinde durabilmem gerekecek.

Nate birkaç saattir yokken kamyonetinin sesini duyuyorum ve kendimi kontrol etmek zorundayım çünkü doğruca kollarına koşmak istiyorum.

"Beni özledin mi?" Kapıyı açar ve içeri girer.

"Biraz..." Gülümsüyorum. "Kendimi eğlendirmenin bir yolunu buldum."

"Um, evet yaptın." O gittiğinden beri düzenlediğim ve temizlediğim her şeye bakıyor. "Gerçekten bunu yapmana gerek yoktu."

"Eğer burası benim evim olacaksa, yardım etmek istiyorum." Başımı salladım.

"O zaman bunu resmileştirmemizin zamanı geldi, ne dersin?" Bana yaklaşıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ona boş boş bakıyorum.

"Bu..." Nate tek dizinin üzerine çöküyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan elinde bir yüzük kutusu tutuyor.

"Aman Tanrım!" Ellerim şok içinde ağzıma gitti.

"Kar Vadisi'ne gelinim olmak için geldiğini biliyorum ama doğru düzgün nişanlanmadığımız sürece seninle mihrapta durmak içime sinmezdi." Yüzük kutusunu açtı. "Benimle evlenir misin?"

"Evet!" Neredeyse koltuktan fırlayacak ve ona sarılmak için üzerine atlayacaktım. Neyse ki beni yakaladı.

Yüzük çok güzel. Üzerime tam oturdu. Parıltısı yüzünden gözümü ondan alamıyorum. Snow Valley'e geldiğimde neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama verdiğim en iyi karardı. Nate'in karısı olacağım. Hayatımın gidişatı ne olursa olsun artık bir önemi yok. Hayatımın geri kalanında onu yanımda istiyorum.

"Eve döndüğünde bana bir öpücükten daha fazlasını vaat etmiştin." Yüzüğe baktım. "Kastettiğin bu muydu?"

"Bir kısmı..." Gülümsüyor ve elleri kot pantolonumun önüne doğru ilerlemeye başlıyor. "Ama hepsi değil."

"Güzel, çünkü sen yokken yatağı hazırladım." Kulağına doğru eğildim. "Her şeyi berbat edebileceğimizi umuyordum."

"Kesinlikle haklısın, yapacağız." Pantolonumun düğmelerini çözdü ve ayağa kalkarken beni kaldırdı.

Nate bir savaşçı. Kenarları serttir. Muhtemelen dolabında bilmek istemediğim birkaç iskeleti vardır. Bunların hiçbirisi önemli değil. Sahip olduklarımız için savaşacağını biliyorum ve hayatımızın geri kalanı birlikte mükemmel olacak.

Bu hayatımın en güzel Noel'i olacak ve Kar Vadisi'nde geçireceğim birçok Noel'in ilki olacak.

Başka türlüünü istemezdim.

YAZAR HAKKINDA

Kelli Callahan Books hakkında daha fazla bilgiyi burada bulabilirsiniz:

Goodreads: <https://www.goodreads.com/author/show/17139546>.

[Kelli Callahan](#)

Bookbub: <https://www.bookbub.com/profile/kelli-callahan> Instagram:

kellicallahanbooks

Twitter: @kellicallahan92

Facebook Grubu: <https://www.facebook.com/groups/1009821162510037>

MATT BY S.E. LAW

BİRİNCİ BÖLÜM

Jenna

Airkaç ay boyunca yollarda kaldıktan sonra, ev yemeği kadar canımın çektiği başka bir şey yok. Bir kız ancak bu kadar McDonald's ve yağlı lokanta yemeğine dayanabilir. Ver bana

Doyurucu ve ev yapımı bir şey, sevgiyle hazırlanmış ve bir bardak buzlu su ile sevimli bir Corelle tabağında servis edilmiş. Grubumla yollarda geçirdiğim onca haftadan sonra, benim mutluluk tanımım budur.

Neyse ki, büyükannem ve büyükbabam her zaman teslimat yapmaya hazırlar.

"Jenna!" Büyükanne Carrie kapıyı açarken öyle diyor. Beni ısrarla kucağına çekiyor ve ben de onun tanıdık kucağında eriyorum. Ailem bir araba kazasında öldükten sonra beni dört yaşından itibaren büyükannem ve büyükbabam büyüttü. Tatlı Büyükanne Carrie beni kollarına aldığı anda kendimi hiç bu kadar evimde hissetmemiştim.

"Merhaba büyükanne," diye gülüyorum birbirimizden ayrılırken. Bana gülümsüyor ve sonra kaşlarını çatarak omuz hizasındaki saçlarıma dokunmak için öne doğru uzanıyor.

"Başka bir çılgın renk mi?" diye iç geçirdi. "Ama Jenna, sarı saçların çok güzel!"

Elimde olmadan sırtıyorum. "Hâlâ *çoğunlukla* sarı," diyorum, doğal rengim platin parlaklığında açılmış olsa da. "Ve endişelenme, pembe çizgi sadece yarı kalıcı. Sonsuza dek sürmeyecek."

"Sen onu yeşile, mora ya da maviye boyayana kadar sürecek," diye iç geçiriyor büyükanne gözleri parlayarak. "Ama sen her zaman benim parlayan güzel yıldızım olacaksın, ne olursa olsun tatlım."

"Büyükanne! Beni utandırırıyorsun ve daha kapıdan bile girmedim!"

Beni içeri buyur ederken kahkahalarımızı paylaşıyoruz. New Jersey banliyösündeki evleri küçük ama şirin ve tam bir yaşlılar evi. Mobilyalar, halılar ve duvar kâğıtları eski ama çok rahat. Büyükannemin sayısız örgü işi, tıpkı büyükbabamın kaşık koleksiyonu ve beyzbol bibloları gibi dekorasyon görevi görüyor. Yine de bu tanıdık manzara kalbimi kabartıyor. Çocukluğumun geçtiği evde olmak çok güzel.

"Kızımız burada mı?" Büyükbaba Peter mutfaktan çıkıyor, ellerini bulaşık havlusuna siliyor. Sakalları hatırladığım kadar uzun ve beyaz, göbeği kemerini zorluyor. Her zaman büyükannem ve büyükbabamın Bay ve Bayan Claus'a benzediğine inanmışımdır ve bu imaj onlar yaşlandıkça daha da doğru hale geliyor.

"Ben buradayım!" Gülümsüyorum ve el sallıyorum. Beni sıkıca kucaklıyor ve yanağımdan öpüyor.

"Seni özledim, tatlım," diyor. "Turne nasıldı?"

"Oldukça harika!" Gülümseyerek söylüyorum. "Akşam yemeğinde daha fazlasını anlatırım. Lafı açılmışken, ne yiyoruz?"

Birlikte mutfağa doğru yürüyor, sohbet ediyor ve gülüyoruz. Büyükanne Carrie elimi tutuyor ve bırakmaya niyetli görünmüyor. Grubum Lolly Popz'un benim için ne kadar önemli olduğunu ve müziğimizi başkaları için çalmak üzere yola çıkmamızın ne kadar önemli olduğunu biliyor. Yine de, ne zaman şehre dönsem, beni mümkün olduğunca yanında tutmak istiyor. Annemi hala özlediğini biliyorum ve ben *de* tıpkı anneme benziyorum - saçımda daha fazla boya ve hayvan desenli kıyafetler giyme eğilimim olsa da.

Ailenin aşçılık dehası Büyükbaba Peter, bir tencere domates sosuna biraz baharat karıştırıyor. Görünüşe göre onun meşhur spagetti ve köftelerinden yiyeceğiz, yanında da büyük bir yeşil salata ve ktır ekmek. Taze pişmiş somunun sarımsaklı kokusunu içime çekerken ağzım beklentiyle sulanıyor.

"Bunun için ne kadar heyecanlı olduğumu bilemezsiniz," diyorum büyükannemle büyükbabama. "En son ne zaman sebze yediğimi hatırlamıyorum. Yolda hep hamburger ve patates kızartması yiyorduk ve iyi bir çeyrek pounder'ı takdir etsem de, yine de. Sanırım iskorbüt hastalığına yakalanmış olmalıyım. Sana turuncu mu görünüyorum?"

Büyükbaba Peter güler. "Turuncu deri iskorbüt hastalığının belirtisi midir? Hayır tatlım, iyi görünüyorsun. Bu gece gerçek besinleri aldığından emin olacağız Jenna."

"Paketlemeni söylediğim vitaminleri alıyor musun?" Büyükanne Carrie endişeyle soruyor. "İskorbüt gerçektir, tatlım. Bugünlerde insanlar pek yakalanmıyor ama ben senin için endişeleniyorum. Düşünsene! Bir grup kız tüm ülkeyi tek başlarına geziyor!"

Gülümsüyorum çünkü büyükannem ve büyükbabamın zamanında kadınlar güneş battığında yataklarında olurlardı. Ama zaman değişti ve ben melodilerimi kitlelere ulaştırmaya niyetli bir müzisyenim.

"Merak etme, kesinlikle vitaminlerimi alıyorum," diyorum ve elimi sıkarak onu rahatlatıyorum. Elbette bu bir yalan ama küçük bir beyaz yalandan zarar gelmez ve Büyükanne Carrie yatışmış görünüyor.

"Oh iyi," diyor. "Biz sadece senin sağlıklı ve mutlu olmanı istiyoruz, Jenna."

Gülümsüyorum ve her zaman kullandıkları mavi-beyaz tabaklar, çizgili servis altlıkları ve sağlam plastik bardaklarla masanın kurulmasına yardım ediyorum. Büyükbabam ve büyükannem her zaman bir tarafa oturur, ben de onların karşısına otururum. Onları yan yana oturmuş, el ele tutuşmuş ve bana gülümserken gördüğümde hala kalbim kabarıyor. Neredeyse elli yıldır evliler ve bu benim asla bıkmayacağım bir manzara.

Dua ediyoruz ve ardından hemen salatamın ve makarnamın üzerine taze rendelenmiş parmesan peyniri yığıyorum. Tanrım, dünyada *peynirden* daha güzel bir şey var mı? Belki yemem gerekenden biraz daha fazla yiyorum, ama bence bu sadece sevimli kıvrımlarıma katkıda bulunuyor. Ben her zaman iri bir kız oldum ve bununla gurur duyuyorum. Bence her kadın ne olursa olsun vücudunu sevmeli ve ben kesinlikle benimkini seviyorum -peynirli ya da peynirsiz.

"O peynir ve sos dağının altında hâlâ yeşillik var mı?" diye takılıyor dedem, ben de çocuk gibi dilimi çıkarıyorum ona. O da gülüyor.

Büyükanne ve kendisine servis yaparken bana "Ne istersen ve nasıl istersen öyle yersin" diyor. "Biz sadece burada olduğunuz için mutluyuz."

"Ben de memnunum," diyorum dürüstçe. "Sizi gerçekten özledim çocuklar." Büyükanne ve büyükbabam bana bakıyor.

"Çok tatlısın tatlım, ama artık evdesin. Bize turdan biraz daha bahset," diye davet ediyor Büyükanne Carrie, akşam yemeğinden ilk birkaç lokmamızı aldıktan sonra. "Nasıl geçti? Sen ve diğer Lolly Popz kızları eğlendiniz mi?"

Ağzımı bir peçeteye siliyorum. "Gerçekten harikaydı," diyorum. "Birkaç hafta boyunca altı farklı eyaletteydik. Mekânların çoğu oldukça güzeldi ve tüm kalabalıklar muhteşemdi!"

"Konserlere katılım iyi miydi?" diye soruyor büyükbabam.

Başımı salladım.

"Yakın zamanda Billboard 200'e giremeyeceğiz," diyorum gülümseyerek, "ama oldukça -pardon, *çok iyi*- gidiyoruz. Bizimle gerçekten gurur duyuyorum." Lolly Popz'un solisti ve kurucu ortağı olarak başarıımızdan büyük ölçüde kendimi sorumlu hissediyorum. Eğer başarısız olursak, bunun benim hatam olduğunu düşünürüm. Daha fazla ün kazanmayı gerçekten isterdim ve bu turneden sonra biraz tükenmiş hissediyorum, ancak yine de altı yıl sonra elde ettiğimiz başarıdan gurur duyuyorum.

Büyükbaba Peter, "Seninle gurur duyuyoruz," diyor. Gülümsüyorum. Onların desteği için çok minnettarım.

"Peki Lolly Popz için sırada ne var?" Büyükanne Carrie soruyor. "Tekrar yola çıkacak mısınız?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok," diyorum dürüstçe.

Büyükannem ve büyükbabam karşılıklı bakışıyorlar ve ben de bunu fark edip kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?" diye soruyorum.

"Şey," diyor büyükannem, büyükbabamla bir kez daha bakışarak, "senin için biraz endişeliyiz Jenna, hepsi bu. Hayallerini ne kadar desteklediğimizi biliyorsun, ama yirmi beş yaşında olup da hâlâ dünyayı dolaşıyor olman biraz endişe verici. Yuva kurmak istemiyor musun?"

Gülüyorum. "İstediğim *son* şey bir yere yerleşmek," diyorum. "Özgürlüğüm benim için çok önemli."

Büyükbaba Peter aniden endişeli görünüyor. Elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzanan Büyükanne Carrie'ye bakıyor.

"Jenna," diyor ve birden başımın büyük bir belada olduğunu fark ediyorum. "Ne oldu?" Gergin bir şekilde soruyorum.

Büyükanne Carrie gülümsüyor. "Bu sadece bir şehre yerleşmekle ilgili değil. Yaşlanıyorsun ve erkeklerin genç kadınları nasıl tercih ettiğini biliyorsun. Biriyle tanışmanın senin için faydalı olacağını düşünüyoruz tatlım, çünkü hayatında biraz istikrarı hak ediyorsun. Tüm bu gezip tozmalar bir erkekle tanışmanı imkânsız hale getiriyor."

Onlara bakıyorum.

"Ama yirmi beş yaşlı değil ki!" Zayıfça itiraz ediyorum. "Gerçekten çok genç. Bugünlerde kadınlar kırk yaşına kadar evlenmiyor."

Bu da büyükannemle büyükbabamı daha da endişelendiriyor. Carrie öne uzanıp yumuşak, buruşuk eliyle elimi tutuyor.

"İşte tam da bu yüzden senin için endişeleniyoruz tatlım. Kırk çok yaşlı. Uygun bir kocayla nasıl tanışacaksın? Nasıl çocuk sahibi olacaksınız? I

On yedi yaşında annene sahip oldum ve bu başıma gelen en güzel şeydi," diyor Carrie gözyaşlarını silerken.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Büyükanne ve büyükbabamın ne demek istediğini biliyorum ama günümüzde ve bu çağda bazı kadınlar asla evlenmiyor bile. Sonsuza kadar bekar ve karışmaya hazır kalıyorlar. Ancak bundan bahsedersem büyükanne ve büyükbabamın muhtemelen kriz geçireceklerini biliyorum.

Büyükbabam bana gülümsüyor.

"Senin için endişeleniyoruz Jenna. Belki de kariyerine biraz ara vermenin zamanı gelmiştir. İnisiyatif aldık ve seni Noel için Posta Siparişi Gelinler adlı bir hizmete kaydettirdik."

Ağzım açık kalıyor ve çatalım ağzımın yarısına kadar havada duruyor. Bu ifadenin hangi kısmının beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değilim: "posta siparişi" kısmı mı, yoksa "gelinler" kısmı mı? Posta siparişi gelinler geçmişte kalmadı mı? Ve ben neden birdenbire *evleniyorum*?!

"Dur, dur, dur," diyorum ellerimi kaldırarak. "Şu anda Temmuz ayındayız. Bu posta siparişi gelinler de neyin nesi ve neden Noel? Biraz aceleci davranmıyor muyuz?"

Büyükanne Carrie üzgün bir şekilde başını sallar.

"Jenna, lütfen. Kulağa biraz aşırı geldiğini biliyorum ama senin için iyi olacağına inanmasaydık bunu yapmazdık."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Büyükanne başını sallıyor. "Bu bir şaka değil Jenna. Müstakbel kocanla tanışman için sana Snow Valley, Montana'ya bir bilet bile aldık." "Montana mı?!" Çatalım tabağıma çarpıyor. "*Müstakbel koca* mı? Hadi ama, Bunun ne kadar çılgınca olduğunun farkında değil misin?"

Büyükanne Carrie'nin gülümsemesi dalgalanıyor ama yine de yüzünde kalıyor. "Bize güven Jenna. Bu posta yoluyla gelin siparişi servisinin sahibi senin için *mükemmel* bir bekar olduğunu söylüyor. Matt adında dürüst bir avukat."

"*Avukat* mı?!" Bir an için yüzümü ellerimin arasına gömüp inledim. "Gerçekten havasız, düğmeli *bir* avukatla çıkmak -*hayır, evlenmek*- istediğimi mi düşünüyorsun? Ben bir müzisyenim, Tanrı aşkına! Pembe saçlarım ve çılgın tavırlarımla bir rock yıldızı olmaya çalışıyorum! Bu gülünç bir eşleşme olurdu. Gördüğü yerde benden nefret eder."

Büyükanne Carrie'nin yüzünden Büyükbaba Peter'ın yüzüne bakıyorum ve ikisi de bakışlarımı tutuyor, biraz gergin ama kararlı görünüyorlar. Bunun benim için iyi olacağına gerçekten ama gerçekten inanıyorlar. Kollarımı göğsümde kavuşturarak şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Hâlâ ikna olmaya yakın bile değilim.

"Carrie, seni ne kadar çok sevdiğimizi biliyorsun," diyor Büyükbaba Peter bir anlık sessizlikten sonra. "Ve büyükannenle benim de birbirimizi ne kadar sevdiğimizi biliyorsun. Senin de böyle bir aşk yaşamayı istiyoruz. Yuva kuracak ve birlikte bir aile olacak birini hak ediyorsun. Sürekli yer değiştirmekten biraz yorulmadın mı?"

"Hayır," diye itiraz ediyorum. Ama gerçek şu ki, Lolly Popz ile olan rutinim biraz bayatladı. Grubumu, turnelerimi ve sahne almayı ne kadar sevsem de, bazen hayatımın biraz daha rahat olmasını isteyip istemediğimi merak ediyorum. Şu anda yirmi beş yaşındayım, hiç de yaşlı sayılmam ama artık on sekiz yaşında vahşi bir çocuk da değilim. Belki farklı bir şeyler deneyebilirim...

Yüz ifademini değiştirdiğini görmüş olmalılar, çünkü büyükannem ve büyükbabam genişçe gülümseyip öne doğru eğiliyorlar. "Artık birkaç ay iznin var, değil mi?" Büyükanne Carrie soruyor.

Sessizce başımı sallıyorum, hâlâ düşüncelerimin girdabında dönüp duruyorum.

"O zaman neden Kar Vadisi'ne bir gezi yapmıyorsunuz?" diye ikna edici bir şekilde sorar. "Oraya git, Matt'le tanış, bakalım anlayabilecek misiniz? Olmazsa, her zaman eve dönebilirsin. Sen maceracı bir tipsin tatlım; bunu yeni bir macera olarak düşün. Tamam mı? Belki vasiyetini bile bedavaya yaptırabilirsin, ne de olsa o bir avukat."

Gülmemeye çalışarak Büyükanne Carrie ve Büyükbaba Peter'a bakıyorum. Neden vasiyetimi hazırlatmam gerekiyor ki? Ama ikisi de umut dolu ve benim için doğru seçimi yaptıklarından eminler. Bu planın ne kadar saçma olduğunun farkında bile değiller.

Spagettimi bıçakladım ve büyük bir iç çekmeden önce bir erişteyi höpürdeterek yedim.

"Peki," dedim sonunda. "Ama sıkıcıysa, çirkinse, kontrolcüyse ya da leopar desenini sevmiyorsa... Ben yokum. Ve hayır, ondan benim için vasiyetimi yerine getirmesini istemeyeceğim. O yaşlı insanlar için, ben ise gencim!"

Büyükanne Carrie, Büyükbaba Peter'a sadece gülümsüyor. "Elbette tatlım. Vasiyetin olsun ya da olmasın, daha azını beklemiyoruz canım."

İKİNCİ BÖLÜM

Jenna

W

Dairemin kapısı açıldığında derin bir nefes alıp rahatlıyorum. *Evim güzel evim.* Hâlâ yatak odasında ve oturma odasında düzenli olarak yaktığım paçuli tütsüsü gibi kokuyor.

Oda. Eşyalar biraz küflü elbette ve belki de son iki aydır lavaboda kirli bulaşıklar bırakmış olabilirim. Ama bunun dışında, salaş alanım bana hemen huzur veriyor.

Leopar desenli valizimi içeri sürüklüyorum ve kapıyı ayağımla arkamdan kapatıyorum. Her şey bıraktığım gibi görünüyor. Yoldayken her zaman birinin eve gireceğinden endişe ederim. Ne de olsa New York'un pek de lezzetli olmayan bir bölgesinde yaşıyorum ve kiralar hala ev arkadaşım olmadan yaşayabileceğim kadar ucuz. Neyse ki her zaman şanslıydım ve ayrıldıktan sonra kapıyı çift sürgülemeyi hiç unutmadım.

Buraya çıkmak için tırmandığım dört kat merdivenden dolayı nefes nefese bavulumu odama getiriyorum. Elbette leopar desenli yatak örtümle eşleşiyor ve sıcak pembe perdelerimi ve spreylenmiş siyah mobilyalarımı tamamlıyor. Hemen biraz tütsü yakıyorum ve sonra yatağıma uzanıyorum. Ucuz yatak çok rahat değil ama tur otobüsünde geçen haftalardan sonra cennet gibi hissettiriyor.

Uykuya dalmaya başladığım anda taytımın cebindeki telefonum çalıyor. Elime alıyorum ve gözümü kısarak ekrana bakıyorum. En iyi arkadaşım ve grup arkadaşım Sarah, kişi fotoğrafından bana arsızca sırıtıyor.

"Merhaba bebeğim!" diye bağılıyor ben cevap verir vermez.

"Merhaba tatlı şey," diye cevap veriyorum. "Seni daha iki ay önce görmemiş miydim?"

Gülüyor. "Evet, ama seni özledim. Yarın 11:30'da Chelsea'de brunch'a gidiyorum. Zilyon tane Bloody Mary içelim."

"Kulağa harika geliyor," diyorum, şimdiden şurup damlayan krep yığınlarını hayal ederek. Sonra yüzümü buruşturup gözlerimi deviriyorum. "Ama ne yazık ki gelemem. Üzgünüm."

"Ne, yapacak daha iyi bir işin mi var?"

"Hayır," diye kestirip atıyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum. "Kesinlikle hayır. Buna inanmayacaksınız ama yarın sabah Montana'ya gidiyorum."

"Montana?!" Sarah çılgık atıyor ve ben telefonu kulağımdan uzak tutarak yüzümü buruşturuyorum. "Montana'da ne halt edeceksin?"

İç çektim. "Görünüşe göre, bir adam..."

Ona büyükanmem ve büyükbabamın çılgın planını anlatıyorum. Sarah, her zamanki gibi, en iyi izleyici oluyor, doğru yerlerde soluk soluğa kalıyor ve inliyor. Acı hikayemi bitirdiğimde, sessizlik oldu.

"Lanet olsun Jen," diyor Sarah sonunda, alçak bir ısıklıkla. "Bu çok çılgınca. Posta yoluyla gelin almanın hâlâ bir şey olduğu gerçeğini aklımdan çıkaramıyorum."

"Biliyorum!" Yatakta doğrulup bağıriyorum. "Bu şimdiye kadar duyduğun en modası geçmiş, ataerkil saçmalık değil mi?"

"Kulağa çılgınca gelecek," diyor Sarah, "ama belki de buna bir şans vermelisin."

Bir an telefonuma baktım. En iyi arkadaşım silah zoruyla mı tutuluyor, yoksa kendi özgür iradesiyle bana bu saçma plana bir *şans* vermemi mi söyledi?

"Gerçekten senin için iyi olabilir," diye devam ediyor Sarah ben bir şey söyleyemeyince. "Bizi ve grubu ne kadar sevdiğini biliyorum ama aynı zamanda bir süredir bekâr olduğunu ve en çok bir ilişki içindeyken mutlu olduğunu da biliyorum. İstedğin kadar sonsuza kadar bekar kalacakmışsın gibi davranabilirsin ama öyle olmamalısın. Başka birini mutlu etmeyi seviyorsun. Ve bana daha önce bir gün yuva kurmak ve çocuk sahibi olmak istediğini söylemiştin."

"Bunu söylediğimde sarhoştum!" İtiraz ediyorum.

"Sarhoş sözler ayık düşüncelerdir," diye cevap veriyor ciddi bir tonda.

"Tamam, her neyse," diye mırıldandım. "Sadece bu posta siparişi çılgınlığının yasal olup olmadığını bilmiyorum."

Sarah, "Hizmeti Google'da aramalısın" diyor. *Çok saçma*. Birden kendimi çok aptal hissettim. Neden bunu daha önce düşünmedim ki?

"Bu iyi bir fikir."

"Biliyorum. Ben onlarla doluyum."

"Çok dolusun, orası kesin."

"Tamam, ben kapıdan çıkıyorum ama git ve şirket hakkında biraz araştırma yap," diye kıkırdıyor Sarah. "İlginç bir şey bulursan bana mesaj at. Eğer yarın gitmek istemezsen, büyükanne ve büyükbabana hayatı tehlike arz eden bir hastalığım olduğunu ve beni hemen hastaneye götürmen gerektiğini söyle. Ama gitmeye karar verirsen, tanıştığın seksi kız hakkında her şeyi anlat!"

"Tamam, peki," diyorum. "Seni seviyorum, bebeğim." "Ben de seni seviyorum!"

Aramayı sonlandırıyor. Avuçlarımı gözlerime sürüyorum. Sarah beni herkesten daha iyi tanıyor ve onun kararlarına güveniyorum. Belki de bu çılgın fikre daha fazla şans vermeliyim.

Dizüstü bilgisayarımı alıp önüme koydum ve Google'a "Noel için Posta Siparişi Gelinler" yazdım. Site hemen karşıma çıktı. Bağlantıya tıklıyorum, nefesimi tutuyorum, ne bekleyeceğimden emin değilim. Ya pornografik resimlerle doluysa? Ya web sitesini on iki yaşında bir çocuk yapmış gibi görünüyorsa? Peki ya

-En korkuncu da bu yasal mı?

Bu yasal.

Site iyi yapılmış ve profesyonel görünüyor; en üstte dönen kırmızı bir yazı tipiyle "Noel için Posta Siparişi Gelinler" yazan dekoratif bir banner yer alıyor. Bu kesinlikle meşru bir işletmeye ait bir web sitesi, kalitesiz, keyifsiz bir operasyon değil. Ön sayfada gülümseyen, güzel ve yaşlı bir kadının vesikalık fotoğrafı var. Başlıkta onun Holly Huckleberry, yani tüm operasyonun başındaki patron olduğu yazıyor. Omuzlarımdaki gerilim düğümü çözülüyor. Bir kadın tarafından yönetiliyor olması beni anında daha az şüpheli yapıyor.

Web sitesinde gezinmeye, kocaların ve gelinlerin referanslarını okumaya devam ediyorum. Bir tanesi "Noel'de Mail-Order Brides aracılığıyla hayalimdeki adamla tanıştım!" diye övünüyor. Bir diğeri ise şöyle diyor: "Eğer şüpheliyseniz, bir deneyin! Hayatınızı değiştirebilir!" Gülümseyen çiftlerin fotoğrafları sayfaları süslüyor. Merak edip bu hizmetin fiyatını öğrenmek için "Rezervasyonlar" sayfasına gidiyorum, ancak burada sadece ilgilenenlerin doğrudan Holly Huckleberry ile iletişime geçmeleri isteniyor.

Alt dudağımı kemiriyorum. Bu gerçekten o kadar da kötü görünmüyor. Önyargılı düşüncelerimin hepsi pencereden dışarı çıktı. Elbette, hepsi bir aldatmaca olabilir, ama eğer öyleyse, çok iyi bir aldatmacaya benziyor...

Orijinal aramama geri dönüyorum. Görünüşe göre birkaç blog da hizmeti incelemiş. Birkaç tanesine tıklıyorum ve hepsi de "hayatımın en iyi kararı" ve "her şeye değer" gibi ifadeler kullanarak övgü dolu yorumlar sunuyor.

penny." Dilimi tıklıyorum ve Google'a geri dönüyorum. Bunların hepsi gerçek olamayacak kadar iyi geliyor, hatta belki de sponsorlu. Bir yerlerde tarafsız yorumlar bulmam gerekecek.

Sonunda kendimi dürüst düşüncelerin ve atıp tutmaların mekânı Reddit'te buluyorum. Arama çubuğuna "Mail-Order Brides for Christmas" yazıyorum ve hayal kırıklığına uğramıyorum. Siteye adanmış koca bir sayfa var. Burada tarafsız yorumlar alacağımdan eminim.

Ama tıkladıkça daha çok aynı şeyle, daha çok "OMG" ve "Çooooook mutluyum!" övgüleriyle karşılaşıyorum. Birkaç kadın Instagram hesaplarını birbirine bağlamış, muhteşem kocalarının ve mükemmel hayatlarının sonsuz fotoğraflarını gösteriyorlar. *Vay be*. Hiç kimse Reddit'te oybirliğiyle olumlu yorumlar paylaşmaz. Bu gerçek bir anlaşma olmalı.

"Yaramaz Sırlar" başlıklı bir başlığın neredeyse yanından geçerken gözlerim açılıyor. Ben kimim ki yaramaz sırlara karşı koyayım? Hemen tıklıyorum ve tıkladığıma da çok memnun oluyorum.

"Pekala hanımlar," diye başlıyor gönderi. "MOBfC aracılığıyla erkekleriyle tanıştıktan sonra hayatlarının en iyi seksini yaşayan başka kimler var? Bir tek ben olamam!"

"Eşleştirildiğim adam *çoooooooook* seksi," diye cevap verdi biri. "Bir tanışma uygulaması aracılığıyla tanıştığım tüm erkeklerden daha ateşli. Birlikte geçirdiğimiz ilk gece beni resmen mest etti. İnanılmazdı."

Başka bir cevapta ise "Tanıştığım adam çok KINKY idi! Bağlanmak isteyip istemediğimi sordu. Daha önce hiç bağlanmamıştım ama hayır diyemedim! Çok nazik, düşünceli bir adam ama yatak odasında çok kirli. Bazı rol oyunlarına bile girdik..."

İnanılmaz, hayat değiştiren seksi detaylandıran yorum üstüne yorumları okurken ağzım açık kaldı. Bu Holly Huckleberry onları nasıl seçeceğini gerçekten biliyor olmalı. Web sitesi, tüm potansiyel kocalarla kapsamlı bir görüşme sürecinden bahsediyor, böylece sadece "en uygun bekarlar" seçiliyor. Görünüşe göre, birini "en uygun" yapan faktörlerden biri de yakışıklı ve erkek gibi olmak.

Tamam, ikna oldum, diye düşündüm ve bilgisayarımı kapattım. Sarah'a mesaj atıyorum: *Google'dan baktım.*

Harika yorumlar. Bir sürü ateşli seksten bahsediliyor.

Vay canına! Hemen mesaj atıyor. *Sonunda biriyle yatabilirsin!*

Hardy har har. Göreceğiz bakalım. Yarın oraya gittiğimde sana mesaj atarım.

Yatağıma uzandım, battaniyelerime ve yastıklarına sarıldım, bir geceliğine de olsa evde olduğum için rahatladım. Sanırım yarın Montana'nın orta yerlerine doğru yola çıkacağım.

Devam eden çekincelerime rağmen, nasıl bir adamla tanışacağımı hayal etmeye başlıyorum. Avukat olduğunu biliyorum; bu ağızda acı bir tat bırakıyor. Ama belki de *havalı* bir avukattır. Belki göğsünün her yerinde dövme vardır ve mürekkebinin sık düğmeli önlüklerle gizliyordur. Belki sarı saçları, koyu renk saçları ya da güneş ışığında altın gibi parlayan kıvıllı saçları vardır. Belki uzun boylu ve zayıftır, ya da daha kısa boylu ve kaslı, kaslı kolları beni benden alır. Belki okumayı, müziğı ya da sporu seviyordur. Belki hınzır bir espri anlayışı vardır. Belki yatak odasında hınzırdır.

Daha ne olduğunu anlamadan, 24 saatten az bir süre sonra tanışacağım adamı hayal ederek uykuya dalıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matt

"Y

"Şaka yapıyor olmalısın," diyorum gülümseyen anneme.

Joy'un sırtışı genişler. O değil.

Beş erkek kardeşimi ve beni aynı yerde bulmak nadirdir; hepimiz Snow Valley'de yaşıyor olsak da, hepimizin kendi çok ayrı hayatlar. Ama bugün hepimiz bir şekilde annemin tertemiz oturma odasında oturuyoruz. Hala basit bir mesajla bizi çağırma gücüne sahip. Hepimize *önemli bir haber* göndermişti. *Saat 2'de gelin, size anlatacağım.*

İşe yarayacak kadar gizemliydi.

Ancak artık gizem ortadan kalkmış, yerini inanılmayacak kadar mantıksız bir gerçeğe bırakmıştır.

Etrafımdaki küçük kardeşlerime bakıyorum. Nate ve Mason'ın ağzı açık kalmış, tıpkı benim de öyle olduğumu tahmin ettiğim gibi. Özellikle Christopher mavi gözleri kafasından fırlayacakmış gibi görünüyor. Hartley yere bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Sonunda sessizliği bozan Spencer oluyor: gülmeye başlıyor.

"Anne," diyor sırtarak başını sallayarak. "Hart ve ben yirmili yaşlarımızın başındayız. Ciddi ciddi *evlenmemizi* bekleyemezsin. Bu garip bir şaka ama mizah anlayışına hayranım."

Joy'un mükemmel sırtışı hiç bozulmuyor. "Bu bir şaka değil ve kesinlikle şaka yapmıyorum. Çok ciddiyim. Kar Vadisi'ni kurtarmak istiyorsanız, altınızın da bir an önce evlenmesi gerekiyor ve hepinizi saygın bir posta siparişi gelin hizmetine kaydettim. Bunu ne kadar çabuk kabul ederseniz o kadar iyi. Ayrıca, birçok insan genç yaşta evleniyor. Ben on dokuzumda evlendim! Sizler için de düğümü atmanın tam zamanı."

"O *zamanlar* farklıydı anne," diye itiraz ediyor Nate ama sabırsız bir el hareketiyle onu susturuyorum.

"Bu kesinlikle çok saçma," diyorum annemin sabit bakışlarını kendi bakışlarımla delip geçerek. "Aklı başında kim kasabayı satın alacak kişinin evli olması gerektiğine karar verir ki?"

Omuz silkiyor. "Yabancı yasalar kesinlikle var. Bunu bilmeniz gerekir Sayın Avukat. Elbette modası geçmiş ama Kar Vadisi'nin temelinin bir parçası ve bunu aşmak mümkün değil."

"Ya sadece birimiz evlenirse?" Nate bana dikkatle bakarak araya giriyor. Gözlerimi deviriyorum. Otuz beş yaşındayım ve en büyükleri benim diye yuva kurmaya çalışacak değilim.

"Hepinizin el ele verip kasabayı birlikte satın almanız gerektiğine göre," diyor annem, "bu yeterli olmaz."

Sandalyemde arkama yaslanıp hayal kırıklığıyla nefes alıyorum. Hayatımız boyunca Montana'nın şirin ve sakin bir kasabası olan Snow Valley'de yaşadık. Kendi hukuk bürom var; kardeşlerimin hepsinin burada kazançlı kariyerleri var. Hepimiz bir noktada taşınmayı düşündük, ancak kasabanın neredeyse manyetik bir çekimi var ve çoğu insanın buradan ayrılmasını engelliyor. İhtiyacımız olan ve sevdiğimiz her şey burada.

Snow Valley'nin mali sıkıntı içinde olduğunu ve yeni bir sahipliğe ihtiyaç duyduğunu öğrendiğimizde, yardım etmenin yollarını aradık. Annem, biz kardeşlerin bu işe birlikte girmemizi ve güçlerimizi birleştirerek kasabayı satın almamızı önerdi. İlk başta oldukça zararsız bir öneri gibi görünüyordu. Ama sonra Joy, kasabanın sahibinin ya da daha doğrusu *sahiplerinin* -Evlenmek için. Şimdi de sevgili, tatlı, yaşlı annemizin altı oğlu için de posta siparişi gelinler satın aldığı gibi gülünç bir ifşaat var!

"Hadi ama anne," diyor Spencer, kaşlarını çatarak. "Hepimiz bu kasabada çekici, tanınmış erkekleriz. Herhangi birimiz istediğimiz kadını elde edebiliriz."

"Belki Mason hariç," diyor Hartley, geri kalanımız gözlerimizi devirirken.

"Çocuklar, lütfen," diyor annem, biz sessizleşene kadar sırayla her birimize bakarak. "Sizden fazla bir şey istemedim, değil mi? Bu benim için ve tüm kasabamız için önemli. Ayrıca, satın alma işlemini tamamlamak için Noel'e kadar vaktimiz var ve bu da sadece beş ay sonra. Bu en verimli fikir." Tekrar gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Müstakbel gelinlerinizi benden çok özel Noel hediyeleri olarak düşünün."

"Ama karımı seçme hakkım yok mu?" Mason inanmamaktan sesi çatlayarak kekeliyor.

"Güven bana tatlım," diyor annem onun elini tutarak. "Bayan Huckleberry, gönderdiğim bilgilere dayanarak her biriniz için mükemmel bir eş bulduğunu söylüyor. Bırakın kızlar kasabaya gelsin ve onlara bir şans verin, tamam mı? Eğer işe yaramazsa, başka bir şey düşünürüz."

Bir süre sessizce oturduk. Kardeşlerimin her biriyle göz göze geliyoruz. En büyükleri olarak benden bir şey söylememi beklediklerini biliyorum.

İç çekiyorum. "Şehre ne zaman varacaklar?"

Annem sanki piyango kazanmışım gibi bana bakıyor. "İyi ki sordun Matty. Önce seninki gelecek."

Uçağının gelmesinden bir saat önce havaalanına varıyorum. Yapacak başka bir şey olmadığı için terminaldeki aşırı kalabalık Starbucks'tan sade bir kahve sipariş ediyorum. En azından bir şeyler yudumlayabilir ve düşüncelerimi bastırmak için gazete okuyabilirim.

İtiraf etmeliyim ki düşüncelerim pek de olumlu değil. Anneme güvenmek istiyorum; iyi niyetli olduğunu biliyorum. Ben de kırk yaşına Joy'un istediğinden daha yakın olduğumu ve muhtemelen yuva kurma zamanımın geldiğini biliyorum. Sadece bunun için izlenecek yolun bu olduğuna ikna olmuş değilim.

Kapıya bakan rahatsız bir sandalyede oturuyorum. Pencereden dışarı bakıyorum ama uçak henüz gelmemiş bile. Bacak bacak üstüne attığımda, üsttekinin hızla zıpladığını fark ediyorum. Kahretsin. Alışık olmadığım bir duygu yaşıyorum: gerginlik. Yeterince sakın bir adamımdır ve mahkeme salonunda bile beni korkutmak için çok şey gerekir. Yine de, gelecekteki karım olabilecek kadınla tanışma ihtimali beni oldukça ürkütüyor.

Gazeteyi okumaya çalışıyorum ama kelimeler daha çok sayfadaki anlaşılmaz karalamalar gibi görünüyor. Kahveden bir yudum alıyorum ama sıvı ağzımın damağını yakıyor. *Lanet olsun*. Sosyal medyam yok, bu yüzden dikkatimi dağıtmak için akılsızca gezinemiyorum bile. Sanırım potansiyel gelinim -Jenna, bana adının Jenna olduğu söylendi- gelene kadar insanları izlemek zorunda kalacağım.

Bir süre bitişik kapıdan inen insanları izliyorum. Gözlerimi kısarak yanımdan geçen her yolcuyu inceliyor, ideal eşime en çok hangi kadının benzediğine karar vermeye çalışıyorum. Bir süredir kimseyle çıkmadım.

Ama eski kız arkadaşlarımın hepsi birbirine benziyordu: uzun boylu, sarışın, atletik, kahvaltıda yeşil smoothie içmek ve akşam yemeğinden sonra tenis oynamak isteyen tipler. Çok sevimliydim ama her nedense hiçbiri benim için doğru hayat arkadaşı değildi. Acaba müstakbel gelinim de onlar gibi mi olacak, yoksa tamamen farklı biri mi?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez Jenna'nın uçağı dış kapıya yanaşıyor. Daha dik oturuyorum, gazete kucağımda unutuluyor. Nasıl biri olacak? Uçak durduğunda tekrar merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu Holly Huckleberry denen kadın benimle hiç tanışmamıştı; beni biriyle ne kadar iyi eşleştirebilirdi ki? Ya Jenna kabaysa? Ya utangaçsa? Ya içki içmiyorsa ya da et yemiyorsa? Milyonlarca farklı olasılık kafamda patlıyor ve gergin bir elimi siyah saçlarımda gezdiriyorum. Bu bir felaket olabilir.

İnsanlar yavaş yavaş uçaktan çıkmaya başlıyor. Ayağa kalkıyorum, takım elbisemin pantolonundaki görünmez kırışıklıkları düzeltiyorum. Daha kim olduğunu bile bilmiyorken ona iyi görünmek istemek anlamsız geliyor. Yine de, sonunda kim olursa olsun, olumlu bir ilk izlenim bırakmak istiyorum. Bunca yolu onun için en azından bunu yapabilirim.

Gözlerim bir insandan diğerine kayıyor, yirmi beş yaşlarında görünen herhangi bir kadını arıyor (annem bana adından ve yaşından fazlasını söylemeyi reddetti ve gerisinin "sürpriz" olacağını söyledi). Her bir potansiyel yüzü incelerken ellerimi ceplerime sokuyorum. Çarpıcı yeşil gözleri olan kısa boylu esmer bir kadınla göz göze geliyorum. Bana gülümsüyor ve kalbimin saçma bir şekilde yerinden fırladığını hissediyorum, sanki tanışma randevusuna çıkmış bir genç kız gibiyim. *Jenna* mı? Yaklaşırken bana doğru yöneliyor, ama sonunda yanımdan geçip havaalanının içine doğru ilerliyor.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. Jenna kim olabilirdi?

Jenna'ya benziyor, diye düşünüyorum, zarif bir kızılın uçaktan çıkışını izlerken. Onu izlediğimi görüyor, bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve nazlı nazlı gülümsüyor. Bir kaşımı kaldırarak gülümsemesine karşılık veriyorum. Ancak bir adam uçaktan inip onu yanağından öperken ve elinde taşıyıcıda havlayan bir köpek tutarken sırtışıma bastırıyorum. *Belki de değil*.

Giderek daha fazla insan uçaktan iniyor ve yanımdan geçiyor. Boğazımı temizliyorum, duygularımı sıralamaya çalışıyorum. Gerginlik hâlâ mevcut, evet, ama biraz hayal kırıklığı, bir tutam kızgınlık ve hatta bir tutam pişmanlık da var. Belki de bu benim kabul etmem gereken bir plan değildi. Telefonum cebimde ağır bir yük gibi duruyor ve onu arama düşüncesini aklımdan geçiriyorum.

Anneme anlaşmanın iptal olduğunu söyleyip eve gideceğim. Yine de bu fikri hemen göz ardı ettim. Anneme biraz güven borçluydum, istediği gibi. Ve tanımasam da Jenna'ya onu havaalanından almayı borçluydum.

Yeni bir kararlılıkla ellerimi ceketimin ceplerine soktum ve Jenna'nın kendini göstermesini bekledim.

Son birkaç kişi uçaktan iniyor: dört yaşlı kadın, iki çift, genç bir çocuk ve orta yaşlı bir adam. Kaşlarım çatıldı. Onu kaçırmış olabilir miyim? Belki de farkına varmadan geçip gitmiştir. Belki de annemin beni teşvik ettiği gibi kartondan bir tabela yapmalıydım...

Jenna olup olmadığını merak ettiğim yeşil gözlü esmerin izini sürmek üzereyken, *son* kaçak da kapıdan çıkıyor. Bakışlarımız karşılaştı. Utangaç bir şekilde gülümsüyor. Tek utangaçlığının bu olduğundan şüpheleniyorum.

Kesinlikle 25 yaşından büyük değil. Sarışın, evet, ama eski sevgililerimle benzerlikleri burada bitiyor. Saçının ön kısmında şok edici bir pembe çizgi var. Kısa boylu ve lezzetli bir şekilde kıvrımlı, dolgun göğsünü saran bir üst kısmı var. Leopar desenli taytı her kıvrımını ortaya çıkarıyor. Her zamanki tipim olmayabilir, ama Tanrım, vahşi çocuk tarzında seksi. Kar Vadisi'nde gördüğüm hiç kimseye kesinlikle benzemiyor ve bu yüzden anında ilgimi çekti.

"Jenna?" Sesleniyorum ve o da elini kaldırıp parlak pembe tırnaklarıyla bana el sallıyor.

"Sen Matt olmalısın!" diyor yaklaşırken.

Sıkması için elimi uzatıyorum ve o da kendi elini uzatıyor. İlk görüşte aşka ya da ilk görüşte olan herhangi bir şeye inanmam ama mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda ve yumuşak tenine ilk dokunuşumu hissettiğimde aramızdan bir elektrik cızırtısı geçtiğini hissetmezsem kahrolurum. Gözleri açılıyor ve karşı konulmaz bulduğum bir şekilde alt dudağını bilinçsizce ısırtıyor.

Belki de ilginç bir maç olacak.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jenna

NÖvünmek gibi olmasın ama yıllarca turladıktan sonra profesyonel bir gezgin oldum. Olumlu bir deneyim sağlamak için tüm ipuçlarını ve püf noktalarını biliyorum. Uyumak için kadife göz maskesi mi? Anladım. Boyun yastığı?

Tabii ki. Leopar desenli battaniye? Kesinlikle. Şarj aletleri, dergiler ve bolca atıştırılmalık? Emin olabilirsiniz. Yolculuk ister iki saat ister iki hafta sürsün, tecrübeli bir usta gibi görünüyorum.

LaGuardia'dan Snow Valley, Montana'ya uçuş yaklaşık beş buçuk saat sürüyor, bu yüzden pencere kenarındaki koltuğuma rahatça yerleşiyorum. Yanıma bir şişe su, bir paket cips ve uyuklamaktan sıkıldığım zamanlar için bir *Cosmo* dergisi alıyorum. Kulaklığımda kadınlardan oluşan bir punk grubu çalışıyor. Bazı insanların uçaklardan nefret ettiğini biliyorum ama ben onları rahatlatıcı buluyorum. Hep aynı tip insanlar, aynı uçuş öncesi anonslar, aynı kurallar ve düzenlemeler. Beni sakinleştiriyorlar.

Bu yüzden yaklaşık iki saat içinde huzursuzlanmaya başlamam garip. *Cosmo*'ya, hatta en sevdiğim bölüm olan burç yorumlarına bile odaklanmak giderek zorlaşıyor. (Burcum şöyle diyor: "Sabırlı ol Aslan! Yeni ve heyecan verici bir şey sana doğru geliyor.") Parlak sayfaları çeviriyorum ve sadece fotoğraflara bakmaya çalışıyorum, ama bu bile bunaltıcı oluyor. Kaşlarımı çatarak dergiyi önümdeki sandalyenin arkasındaki cebe koyuyorum ve titreyerek bir yudum su içiyorum. Neler oluyor?

İlk başta sinirden olduğunu düşünüyorum, ki evleneceğim yabancı bir adamla tanışmak için kilometrelerce yol kat ettiğimi düşünürsek bu mantıklı. Sonra bunun tamamen farklı bir şey olduğunu fark ediyorum: *Heyecanlıyım*.

Neden öyle olayım ki? Küçük penceremin ötesinden geçen bulutlara bakarak huysuzca merak ediyorum. Evlenmek şarkıcılık kariyerimi

Bekle. Bu, Lolly Popz'un ya da en azından benim onlarla olan ilişkimin sonu anlamına gelebilir. Bağımsızlığımın, özerkliğimin, istediğimi istediğim zaman yapabilme yeteneğimin sonunu işaret edebilir. Barlarda geç saatlere kadar süren gecelerin ve brunch'ta geç saatlere kadar süren sabahların sonu ve birçok cinsiyetsiz, ilgisiz yılın başlangıcı olabilir.

Zaten hiç seks yapmıyorsun ki, diyor içimdeki eleştirmen. İç çekiyorum. Yaklaşık bir yıl önce biriyle çıkmayı askıya aldım, bu yüzden oldukça kurak bir dönem geçirdim.

Ama göğsümde gazoz gibi köpüren bir heyecan hüküm sürüyor. Bu beklenmedik duyguyu çözmeye çalışarak biraz yokluyorum. Sanırım Kar Vadisi'ni ziyaret edeceğim için biraz heyecanlıyım. Bu sabah Google'da araştırdım ve Hallmark filmlerindeki bir kasaba gibi şirin ve pitoresk görünüyor. Benimle tanışacağı için heyecanlı olduğunu umduğum yakışıklı bir adamla tanışacağım için heyecanlıyım. Ve sanırım geleceğe dair beklentilerim beni heyecanlandırıyor - cinsellikten uzak, kayıtsız yıllar değil, eğlenceli, heyecanlı, hatta belki de sevgi dolu yıllar. Belki de kalbimi kaptıracağım adam budur.

Bu düşünceyle kalbim kulaklarımda biraz çarpıyor. Uzun zamandır aşık olmamıştım. Son sevdiğim adam beni aldattı ve ilişkimiz acı bir şekilde sona erdi. Kalbimde hala bunun yaraları var. Yine de, Sarah'nın bana söylediği gibi, bir ilişki içinde olmayı ve birlikte gülebileceğim, birlikte ağlayabileceğim ve birlikte olabileceğim birine sahip olmayı seviyorum. Sadece o kadar uzun zaman oldu ki unutmaya meyilliyim.

Uçuşun geri kalanında uyumaktan ya da dergimi okumaktan vazgeçip sadece müzik dinliyorum ve bulutların geçişini izliyorum. Sanki bir filmin içindeymişim gibi her şey rüya gibi ve gerçek dışı geliyor. Yanımdaki koltukta yüksek sesle horlayan adam bile garip memnuniyet balonumu patlatamıyor. Buna gerçekten bir şans vermeye ve neler olacağını görmeye karar verdim. İşe yaramazsa her zaman New York'a giden bir uçağa geri dönebilirim. Kaybedecek neyim var ki?

Bir süre sonra gözlerimi açıyorum, en başta kapattığımı bile fark etmiyorum. Horlayan adam gitmişti. Bir sarsıntıyla, aslında *herkesin* gittiğini fark ediyorum. Bir uçuş görevlisi bana dikkatle gülümsüyor.

"Kar Vadisi'ne vardık hanımefendi," diyor sırttan dişlerinin arasından.

"Oh, kahretsin!" Sanki haftalardır uçakta yaşıyormuşum gibi suyum, cipslerimi, battaniyemi, dergimi, telefonumu ve çantamı toplayarak bağıriyorum. "Çok özür dilerim, uyuyakalmışım ve fark etmemiş olmalıyım."

"En iyilerimizin bile başına gelir" diyor uçuş görevlisi. Baş üstü bölmesinden çantalarımı indirmeme yardım ediyor ve bir çöp kutusu uzatıyor

su şişem ve cipslerim için bir çanta.

"Teşekkür ederim!" Çantalarımı yedekte taşıyarak uçaktan inerken "Teşekkür ederim" diyorum. Ona son bir el sallıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapıya giden uzun tünelde ilerliyorum.

Her adımda heyecanımın arttığını hissediyorum. Elimde o kadar çok çanta olmasaydı, Disney World'e giren bir çocuk gibi tünelden aşağı koşarak inerdim. Buluşacağım adamın adı Matt, hakkında tek bildiğim bu. Daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Daha fazlasını bilmem *gerek*.

Sonunda tünelden çıkıp havaalanının içine giriyorum. Etrafıma bakınıp beni arıyormuş gibi görünen bir adam arıyorum. İyi kesimli bir takım elbise giymiş, elleri ceplerinde Armani modeliymiş gibi duran, inanılmaz derecede çekici bir adam karşısında neredeyse şaşkına dönüyorum. Uzun boylu ve fit, siyah saçlı ve mavi gözlü, yüz hatları mermerden yontulmuş gibi. Kalbim biraz sıkışıyor. Aradığım adamın o olmasına imkân yok.

Ama etrafta başka kimse yok.

"Jenna?" dedi gülünç derecede güzel adam.

Lanet olsun, sanırım. *Beni* arıyor!

Elimi havaya kaldırıp çılgınca sallıyorum. O kadar şoktayım ki, "Sen Matt olmalısın!" derken kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Jöleden yapılmış bacaklarımın üzerinde ona doğru yürürken gülümsüyor. Yakından daha da yakışıklı, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Elini uzatıyor ve ben de titrediğini fark etmemesini umarak elimi uzatıyorum.

Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa büyük 'H' ile bir şeyler mi oluyor?

Elim biraz cızırdıyor ve kalbim çarpıyor. Başımı sallıyorum ve avucumu geri çekerken biraz gülüyorum. Kalbim ısrarla kulaklarımda çınlıyor ve yanaklarım kızarıyor ama içimden gözlerimi deviriyorum. *Her zamanki gibi dramatik davranıyorsun Jenna*, diyorum kendime. Ama onun bakışlarıyla karşılaştığımda bana dikkatle bakıyor, sanki ellerimiz birbirine değdiğinde o da bir şeyler hissetmiş gibi. Sessizliği bozmak için "Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum. Dolgun dudakları kıvrılıp

bir gülümseme. Çaresizce o dudakları öpmenin ya da vücudumda aşk ısırıkları bırakmalarının nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum...

"Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum Jenna," diyor ve adım onun ağzında bir şarkı gibi tınıyor. Bakışları neredeyse belli belirsiz vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum. Tanrım, berbat görünüyor olmalıyım. Uçuşun büyük bölümünü başımın üstünde dağınık bir topuzla geçirdiğim için saçlarım yüzümün etrafında gevşek duruyor. Eminim giysilerim kırıışmıştır ve üzerimde

Muhtemelen gömleğimdeki kırıntılar. Koyu renk takım elbisesi ve bembeyaz gömleğiyle onun yanında dururken evsiz gibi görünüyor olmalıyım.

Ama bana gülmüyor ya da kuyruğunu kısıtıp kaçmıyor. Bunun yerine kibarca "Çantalarınızı taşımanıza yardım edebilir miyim?" dedi.

Yardım edemiyorum ama rahatlamış bir şekilde sırtıyorum. "Bunu çok isterim."

Bavulumu, spor çantamı ve devasa cüzdanımı alırken kaşlarının saç çizgisine doğru inişini izliyorum. Elbette hepsi en sevdiğim desende. "Leopar desenini sever misin?" Matt kayıtsızca soruyor ama sözlerinde alaycı bir ifade var.

"Hiç de değil," diye cevap veriyorum, saçlarımı şakacı bir şekilde savurarak. O gülünce, "Hayır, bayıldım. Gardırobumun yüzde ellisi leopar, haberin olsun." Bu ifadeyi düşündüm ve gözden geçirdim. "Ya da kaplan. Ya da zebra."

Terminalde yürürken sahte bir korku içinde nefesini tutuyor. Kıkırdıyorum. Matt o kadar düğmeli görünüyor ki onun eğlenceli bir tip olduğunu düşünmezdim. Ama şimdi benim için daha da çekici hale geldi.

"Yüzde elli mi?" diye tekrarlıyor kuşkuyla. "Diğer yüzde elli ne?"

"Suni deri," diye cevap veriyorum hemen. Bana yan gözle bakıyor, kaşlarından biri kalkıyor ve ben de elmacık kemiklerimde beliren kızarıklıktan onu uzaklaştırmak için gülüyorum. "Tamam, tamam, sadece yüzde yirmi beş hayvan desenli," diyorum. "Yemin ederim düz renk olan bir ya da iki şeyim var ama onlar da genellikle siyah ya da sıcak pembe."

Havaalanından çıktık ve otoparka doğru yürüdük. Etrafıma bakıyorum, şaşkınlık dolu bir nefesi zar zor dizginleyebiliyorum. Toto, artık kesinlikle New York'ta değiliz. Uzakta, kusursuz mavi gökyüzüne karşı karla kaplı dağları görüyorum. Küçük havaalanı uzun zümrüt yeşili çimenler ve uzun, yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili. Kaldırımlarda minik mor çiçekler sıralanıyor.

"Burası çok güzel," diye nefes alıyorum.

Matt gülümsüyor. "Montana'ya ilk gelişin mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Pek çok eyaleti gezdim ama nedense Montana listede hiç yer almadı."

Bunun üzerine kaşlarını tekrar kaldırıyor. "Gezdiniz mi?" diye soruyor. "Orduda mısın?"

"Tanrım, hayır," diyorum telaşla. "Bir saniye bile dayanamazdım. 'Turne' derken 'kokuşmuş bir otobüste bir grupta ülke çapında turne' demek istedim."

Cebinden bir dizi anahtar çıkarıyor ve neredeyse arabasına doğru yürüyorum, onun olduğunu fark etmeden. Çenemin düşmemesi için elimden geleni yapıyorum. Şık, gümüş rengi, parlak bir Jaguar. *Lanet* olsun.

Matt gerçek bir centilmen gibi benim için yolcu kapısını açtı ve ben de içeri girdim. "Bu bir 2020 XE mi?" Aptal ağzımı kapalı tutamadan soruyorum.

Bagajımı güvenli bir şekilde bagaja yerleştirdikten sonra sürücü koltuğundan bana sırtıyor. "Grup hakkında soru sormaya bile fırsatım olmadı," diyor, "şimdi de araba bilginle beni şaşkına mı çevireceksin?"

Otoparktan çıkıp yola koyuluyoruz. Camımı indirip kolumu dışarı çıkarıyorum, ılık yaz havasını tenimde hissetmekten memnunum. "Grubun adı Lolly Popz," diyorum ona, araba kullanırkenki mükemmel profiline ya da direksiyonun üzerindeki uzun parmaklı ellerine bakmamaya çalışarak. "Ben kurucu üyelerden biriyim. Tamamen kadınlardan oluşan bir pop punk grubuyuz. Ben şarkı söylüyorum. Arabaya gelince," diye gülümsüyorum, "büyükbabam arabaları çok sever ve bu bilgiyi bana da öğretti."

"Güzel, yetenekli ve arabadan anlayan biri," diyor Matt, dikiz aynasında bir an için bakışlarımla buluşarak. "Seni daha da yakından tanımak için sabırsızlanıyorum Jenna."

Başımın tepesinden ayak parmaklarımla ucuna kadar kızarmış olmalıyım. Normalde kızaran biri değilimdir, bu benim için hiç görülmemiş bir şey. Sanırım bu mükemmel adamın üzerimde böyle bir etkisi var.

Cebimde telefonumun çaldığını hissediyorum. Sarah arıyor. *Daha inmedin mi? Adamla tanıştın mı?!*

Matt yola odaklanmışken, ben hemen cevap yazdım, *Evet ve evet. Ve mi? Mükemmel. Rüya gibi. Kusursuz. Sıcaktan daha sıcak. Öleceğim.*

En iyi arkadaşım on altı ünlem işaretiyle cevap veriyor ve ben gülüyorum.

"Araba kullanmam komik mi?" Matt soruyor ve ben de hiç düşünmeden şakacı bir şekilde koluna vuruyorum. O anda yüzüm daha da kıpkırmızı kesiliyor, ama o bana sırtlamakla yetiniyor, önceden kalkık olan kaşları daha da yukarı kalkıyor.

Otoyolda ilerlerken düşünüyorum da. Kendimi neyin içine soktum ben?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jenna

S Ėimdi Valley, Montana, New York City'ye ya da büyükannem ve büyükbabamın yağadığı New Jersey'deki şirin banliyöye *hiç* benzemiyor. Gökdelenler, çatlayan kaldırımlar ve insan kalabalığı yerine,

Her yerde bodur, neēeyle boyanmış binalar, yemyeşil bir alan ve gülümseyen yüzler var. şehir merkezinden yavaşça geçerken, dondurma yiyen ya da şirin anne-baba d kk nlarından alışveriş poşetleri taşıyan birkaç aile görüyorum. Güzel bir fıskiye özenle hazırlanmış kavislerle havaya su fışkırtıyor. Her şeyin arkasında, karla kaplı dağlar dikkatli muhafızlar gibi beliriyor.

"Burası çok güzel," diyorum yanından geçerken bize bakan küçük bir çocuğa el sallayarak.

"Gerçekten  yle," diye katılıyor Matt. "Her mevsim de  yle. Bir de kışın görmelisiniz.

Her şey kardan parılıyor."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordum.

"Tüm hayatım boyunca," diye yanıtlıyor. "Tüm ailem buradaydı. Eğer burada doğduysanız, genellikle buradan ayrılamazsınız. Kar Vadisi'nin öyle pastoral bir cazibesi var ki buradan ayrılmak çok zor."

Dağlara, ağaçlara, çiçeklere, küçük şirin binalara ve küçük şirin ailelere bakınca bunu anlayabiliyorum. New York'la ilgili her şeyi seviyorum: koşuşturmayı, telaşı, çılgınlığı ve hatta gürültüyü. Ama şimdi buradayım ve küçük kasaba yaşamının cazibesini de görebiliyorum. Her şey biraz daha parlak ve biraz daha sakin görünüyor. Belki birazını ben de kullanabilirim.

şehir merkezinden ayrılıp birkaç dakika daha araba sürdükten sonra muhteşem bir siteye ulaştık. Tüm o güzel evlere bakmamaya çalışıyorum. Yine de bir araba yoluna girdiğimizde, kendime izin veriyorum

Önümdeki eve iyice baktım. Sanırım Matt'in evi. Koyu renk dış cephesi ve lacivert kapısıyla iki katlı hoş bir ev. Çevre düzenlemesi basit ama belli ki iyi yapılmış. Kocaman bir çam ağacı ön bahçeye hakim, evi rahatlatıcı bir gölgeye büründürüyor.

"Bu çok güzel," diyorum ve Matt mütevazı bir teşekkürle başını eğiyor.

"Pek iyi bir iç mimar sayılmam," diye itiraf ediyor.

ve ön kapıya doğru yürüyoruz. "O yüzden içeriyi çok acımasızca yargılamayın."

Homurdanıyorum ve anında pişman oluyorum. "Evimi görmelisin," diyorum, kadınlara yakışmayan kahkahamı fark etmemesini umarak. "Mobilyaların çoğu Target ve ikinci el mağazalarından geliyor. Çok şık değil."

Kapıyı açtığında kaşlarımı kaldırarak ona dönüyorum. Deri mobilyalara, siyah-beyaz renk paletine ve şık dekorasyona bakarak, "*Hadi* ama," diyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Burası harika görünüyor!"

Sırıttırıyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Çok nazıksın," diyor kıkırdayarak. "Annemden biraz yardım almış olabilirim."

"Bunda yanlış bir şey yok," diyorum ona. "Büyükannemi hâlâ neredeyse her gün arıyorum."

Annem hakkında bir şeyler soracağını tahmin ediyorum ama her zamanki centilmenliğiyle yorum yapmayacak kadar nazik. Bunun yerine bana sade ama zevkli bir şekilde dekore edilmiş misafir yatak odasını gösteriyor ve valizimi bırakıyor. Onun inceliği karşısında bir kez daha rahatladım. Evleneceğim adamın bu olduğunu biliyorum ve çok da çekici, ama ilk gece onun odasında uyumak biraz tuhaf olurdu.

Matt bana, "Birazdan akşam yemeği hazırlamaya başlayacağım," diyor ve ben de ona gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Kalbime giden yol *kesinlikle* midemden geçiyor ve uçtaki önemsiz cips paketimden sonra açlıktan ölüyorum. İçimden bir ses onun iyi bir aşçı olduğunu söylüyor.

"Hızlı bir duş almamın sakıncası var mı?" diye sordum.

"Hiç de değil," diye yanıtlıyor. "Misafir odasına bitişik bir banyo var.

Orada ne isterseniz onu kullanın."

"Ne istersem" lüks kokulu kalıp sabunlar, şampuanlar ve hatta bir tanesini keyifle yaktığım mumlara dönüşüyor. Uzun, sıcak bir duş alıp uçağın bayat kokularından arınıyorum. Banyo buharla dolarken, hayal gücüm dörtnala havalanıyor. Acaba Matt de burada olsaydı nasıl olurdu? Gıcır gıcır beyaz gömleğinin düğmelerini yavaşça açtığını, tertemiz ütülenmiş takım elbise pantolonundan kayarak çıktığını hayal ediyorum,

Duša giriyor ve ellerini ıslak, sabunlu tenimde gezdiriyordu.

Yavaşla, Jenna! Kendimi azarlıyorum, suyu ve hızla akan düşüncelerimi kapatıyorum. Bu adamla tanıştıktan sonra bu kadar istekli olduğuma inanamıyorum. Onunla ilgili bir şeylerin üzerimde yadsınamaz bir etkisi var. Ama kendime bunun kesinlikle henüz bitmiş bir iş olmadığını hatırlatmam gerekiyor.

Bir çift siyah dar kot pantolon ve pembe bir atlet giyiyorum, saçlarımı doğal gevşek dalgalarına fönle kurutuyorum. Son dakikada biraz makyaj yapıyorum ve pırıltılı pembe dudak parlaticısına karşı koyamıyorum. Elbette onu dudaklarım hakkında düşünmeye teşvik etmekten zarar gelmez.

Krom aletleri ve siyah mermer tezgahıyla pırıl pırıl parlayan mutfığa girdiğimde Matt çoktan akşam yemeğini hazırlamaya başlamıştı. Ceketini çıkarmış ve beyaz gömleğinin kollarını kıvrarak kaslı kollarını ortaya çıkarmıştı. Boğazımı garip bir şekilde temizleyerek varlığını duyuruyorum ve o da arkasını dönüyor. Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa bakışlarını takdirle vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor mu?

"Tekrar hoş geldiniz," diyor. "Ben de tam somon, kuşkonmaz ve patates yapmak üzereydim. Deniz mahsullerinin sakıncası var mı?"

Yemekten bahsetmek bile ağzımı sulandırıyor. "Hiç de değil," diye cevap veriyorum. "Kulağa harika geliyor. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bir şişe beyaz şarap çıkarıyor, bir bardak dolduruyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. "Orada oturup içerek yardımcı olabilirsin," diyor gülümseyerek.

Tezgâha bir tabure çekiyorum ve itaat ediyorum. "Bana uyar."

Kuşkonmazı soteliyor, ustalıkla biraz zeytinyağı döküyor ve büyük bir raftan birkaç farklı baharat ekliyor. Çenemi elime dayıyorum ve utanmadan onu izliyorum. Yemek pişirirken bile bir şekilde seksi. Belki de hareket ediş biçiminden kaynaklanıyordur - o kadar kendinden emin, o kadar kendinden emin ki, sanki bu tarifi binlerce kez yapmış ve ezbere biliyormuş gibi. Belki de pantolonunun kıcını gösterme şeklidir.

"Peki bu posta siparişi işine nasıl girdin Jenna?" Matt bir dakika sonra sorar.

Başımı hafifçe sallıyorum, susuz düşüncelerimin sisinden çıkıyorum. "Aslında bu benim fikrim değildi," diye itiraf ediyorum şarabımı kadehte döndürerek. "Dediğim gibi, ben bir grubun solistiyim. Ama büyükannem ve büyükbabam, ki onlar benim ailem sayılır, yuva kurmamı istediler."

"Saçındaki pembe hakkında ne düşünüyorlar?" diye soruyor.

Gölmekten kendimi alamıyorum. "Bu onların favorisi değil," diyorum. "Ama bence güzel görünüyor."

Omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor ve mavi gözlerinin kararından onun da öyle olduğunu anlıyorum. Tekrar kızarmamak için boşuna çabalayarak başka tarafa bakıyorum. "Grubum son birkaç yıldır aralıklarla turneye çıkıyor," diyorum, Ani sessizliği doldurmak için çaresizce. "Büyükanne ve büyükbaba beni bunun için kaydettiklerini söylediklerinde şok oldum. Gerçekten buradayım çünkü önümüzdeki birkaç ay izinliyim. Yeni yıldan sonra turneye geri dönmeyi umuyorum."

Dürüstlüğümün fazla olup olmadığını merak ediyorum - belki de bu posta siparişi işine gerçekten yatırım yapmıştır. Ama Matt beni şaşırtıyor ve şöyle diyor: "Evet, bu benim fikrim de değildi. Beni bu işe sokan annemdi. Aslında beni ve beş kardeşimi de o ayarladı. Hep birlikte Snow Valley'i satın alacağımıza dair çılgınca bir fikri var."

Ona bakakaldım. "Beş kardeş mi?" İnanamayarak tekrarladım. Sonra ifadesinin geri kalanı kafamda canlanıyor. "Bekle, Kar Vadisi'ni mi *satın alacaksın*? Bir kasaba nasıl satın alınır?"

Bir kahkaha attı. "Görünüşe göre bu mümkün. Bu benim için de yeni bir haber," diyor. "Kasaba mali sıkıntı içinde ve bir alıcıya ihtiyacı var, bu yüzden anne kardeşlerim ve benim birlikte katılmamız için baskı yaptı. Ama alıcının evli olması gerektiğini söyleyen eski bir yönetmelik var ve hep birlikte satın alacağımız için..." Kuşkonmazı tavadan çıkarır ve somon ile patatesleri hazırlamaya koyulur. "Pekala. İşte geldik."

"Yani hepinize posta siparişiyle gelin mi aldı?!"

"Aldı. Kararlı değilse hiçbir şeydir."

"Hepiniz ne zaman... evleneceksiniz?" Mırıldanması zor bir kelime.

Matt iç çeker. "Noel'e kadar."

Gözlerimin açıldığını hissediyorum. "Bu..."

"Deli mi?" diye bitirdi. "Evet. Bana mı söylüyorsun?"

Tekrar sessizliğe gömüldük. Havayı nefis bir koku doldurmuş, elimde olmadan onu içime çekiyorum. Yine de kendimi biraz tedirgin hissediyorum. Matt'le birbirimizi gerçekten seversek, birkaç ay içinde evleneceğimizi düşünmek çok tuhaf. Bizi bir araya getiren koşullar daha da tuhaf. Altı kardeş Noel'e kadar nasıl evlenebilir ki?

Bu sadece küçük bir tatil Jen, kendime hatırlatıyorum. Seneye tekrar turneye çıkacaksın, unuttun mu?

Doğru.

Neyse ki Matt yemeğimizi bitirirken biraz daha havadan sudan konuşmaya başladık. Avukat olduğunu ve kendi muayenehanesi olduğunu öğreniyorum. "Biraz işkoliğimdir," diye itiraf ediyor. "Ama beni en çok mutlu eden şey bu, çok çalıştığımı ve iyi iş çıkardığımı bilmek." Hobilerini sorduğumda tenis oynamaktan, kitap okumaktan ve müzik dinlemekten hoşlandığını söylüyor.

İşte bu, üzerine eğilebileceğim bir konu. "Ne tür müzik?" Masayı hazırlarken soruyorum (kibarca yardım etmeme izin vermedi).

"Her türden" diyor. "Alternatif, grunge ve R&B mesela." Ona bakıyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, neden?"

Onun hazırladığı güzel sofraya karşılıklı oturduk. Somon mükemmel pişmiş, çıtır patates ve taze, yeşil kuşkonmaz ile tamamlanıyor. Bir buçuk kadeh şarap da içtiğim için her şey özellikle güzel görünüyor.

Tabağıma biraz yemek koyup ağzına kadar doldurma dürtüsüne karşı koymaya çalışırken "Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. Açlıktan ölüyorum. "Bana pek 'alternatif, grunge, R&B' tipi gibi gelmiyorsun."

Matt'ın bana attığı sırtış biraz hınzırca. "Ne yani, benim 'opera, piyano ve smooth caz' dinleyen biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum, onun yerine patateslerden kocaman bir ısırık almayı tercih ediyorum.

Ben de *tam olarak* bunu düşünüyordum.

Cevap veremeyince gülüyor ve başını sallıyor. "Yeterince makul," diyor. "Ben de bu tür müzikleri severim. Ama Placido Domingo dinlemeden önce Radiohead, Garbage ve Drake dinlerim."

"Aman Tanrım, Garbage'a bayılıyorum!" Heyecandan neredeyse çatalımı yere atarak haykırıyorum. "Shirley Ann Manson bir vokalist olarak en büyük ilham kaynaklarımdan biri. Ama Garbage'ın bir grunge grubu olduğunu ima ediyorsanız, sizi düzeltmek zorundayım..."

Sohbetimiz kolay ve akıcı hale geliyor, en iyi bildiğim ve sevdiğim konuya odaklanıyor. Tüm zamanımı müzisyenlerle geçirsem bile uzun zamandır bu dinamikte bir müzik sohbeti yapmamıştım. Matt bu konuda şaşırtıcı derecede bilgili; müzisyen biyografileri okumayı sevdiğini ve eskiden gitar ve piyano çaldığını söylüyor. "Artık ikisini de pek yapmıyorum" diyor, "ama garajda hala bir Les Paul'um var."

"Bir ara bana göstermen gerekecek!" Heyecanla söylüyorum. O da gülümsüyor. "Memnuniyetle."

Yemeğimizi bitirdiğimizde, tabaklarımız ve bardaklarımız boş, hâlâ rahatça sohbet ediyoruz. Matt'in beni neredeyse hiç çaba harcamadan güldürdüğünü fark ediyorum ve benim de onu güldürdüğümü görmekten memnun oluyorum. Komik olduğumu düşünüyorum, ama bu düşüncem başkaları tarafından her zaman paylaşılmıyor, çünkü mizahım genellikle 'küstah' olarak etiketleniyor. Ancak Matt bunu takdir ediyor ve hatta bana karşılık veriyor gibi görünüyor.

"Sen tam bir müzik uzmanısın," diyor.

"Evet, uzun zamandır tüm hayatım bu," diye cevap veriyorum. "Bahse girerim sen tam bir hukuk uzmanısın."

Yüzünü buruşturuyor. "Ahh. Bunun bir hakaret gibi mi görünmesi gerekiyordu?" Sırıtiyorum. "Belki biraz."

"Bunu unutmayacağım," diyor ve sözlerinde biraz flört havası var. Bakışlarını tutmak için kendime meydan okuyorum ve ikimiz de birbirimize arsızca gülümseyene kadar bunu yapıyorum. Yüzümün kızardığını hissediyorum ve sonunda gözlerimi kaçırıyorum. Bir insanın onun kadar ateşli olmasına nasıl izin verilir?

Tabaklarımızı toplayıp mutfağı temizlediğimizde, bir esnemeyi bastıramıyorum. "Çok yorucu bir gün geçirdin," diye gözlemliyor Matt. "Yatağa gitmek ister misin?"

Seninle mi? Neredeyse söyleyecektim ama sonra boş yatak odasına sahip olduğum için mutlu olduğumu hatırladım. "Evet, muhtemelen öyle yapmalıyım," diye itiraf ediyorum. "Ama yemek ve sohbet için teşekkür ederim. Bu gerçekten çok güzeldi."

Koluma hafifçe dokunuyor. Havaalanında aramızda geçen elektrik, teni benimkine değdiğinde bir kez daha cızırdıyor. "Öyleydi," diye kabul ediyor. "Yatak odam üst katta. Bir şeye ihtiyacın olursa beni uyandır. İyi geceler Jenna."

Bununla birlikte merdivenlerden yukarı çıkıyor ve beni şaşkınlık içinde yatağıma doğru yürümeye bırakıyor. Yüzümü yıkadım, pijamalarımı giydim, ışıkları kapattım ve uzandım. Anladım: yatak evdekinden çok daha rahat.

Uykuya dalmak üzereyken kendi kendime mırıldandım, "Fazla rahatlama Jen. Bunun sürüp sürmeyeceğini bilmiyoruz." Ama uykuya dalarken, bir parçamın içtenlikle sürmesini umduğunu fark ediyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Jenna

W

Uyanıp mutfağa gittiğimde tezgahın üzerinde bir not gördüm. *5'e kadar çalışıyorum. Mutfaktan istediğinizi alabilirsiniz. Sonra görüşmek üzere. M. Kalbim*

son kısımda küçük bir takla atıyor. Matt'i daha sonra da görmek için sabırsızlanmam hoş bir sürpriz oldu.

Kendime kahve yapıyorum ve saat 11'e yaklaşmasına rağmen kahvaltı için birkaç yumurta çırpıyorum. Geç saatlere kadar uyumaya eğilimliyim - sabahın erken saatlerine kadar parti yapmaktan ve sahne almaktan edindiğim kötü bir alışkanlık. Matt muhtemelen birkaç saat önce gitmiştir. İçimden bir ses onun erken kalktığını söylüyor. Muhtemelen işe gitmeden önce spor bile yapıyordur. Hiç kuşkusuz her şeyini toparlayan insanlardan biri.

Bir gece önceki konuşmamızı hatırlayınca kendi kendime kıkırdıyorum. Sadece piyano çalan yaşlı adamları ya da yabancı dilde opera feryatlarını değil, *normal* müzik dinlemesi beni hala gıdıklıyor. Başka ne gibi sürprizleri olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Bay Matt Mistletoe'da kesinlikle görüldüğünden daha fazlası var.

Kahvaltımı bitirip bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra, mutfakta ne yapacağımı şaşırmış bir halde dikiliyorum. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Matt'le iyi anlaşıyor olsak da, o hâlâ neredeyse bir yabancı ve ben onun evinde yalnızım. Ama dün gece mütevazı bir kütüphanesi olduğundan bahsetmişti, ben de araştırmaya karar verdim.

Evin içinde dolaşıyorum ve sonunda kütüphaneye rastlıyorum. Çalışma odası olarak da kullanıldığı belli olan geniş bir oda. Hukuk fakültesi diploması, şık bir dizüstü bilgisayar ve kalem dolu bir kahve fincanı ile birlikte masasının üzerinde çerçevelenmiş olarak duruyor. Duvarlar kitap raflarıyla kaplı ve odanın ortasında deri bir koltuk var.

odanın köşesinde. Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdiriyorum, içlerinden ilgimi çekecek var mı diye merak ediyorum. Sadece hukuk ciltleri ve kurgusal olmayan kitaplar değil, aynı zamanda çeşitli türler de bulduğuma şaşıyorum - gizemler, bilimkurgu, hatta bazı aşk romanları. Sırıtmadan duramıyorum. Belki de bunlar annesinin bağışıdır.

Koltuğumda bir romanla otururken, ailesinin geri kalanının nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Mistletoe kardeşlerin hepsi Matt'in üstün genetiğiyle mi kutsanmış? Hepsinin de iyi işleri var mı? Matt birkaç kez annesi Joy'dan bahsetti ama babasından hiç söz etmedi. Acaba babası öldü mü ya da başka bir şekilde ortalıkta yok mu? Mükemmel çekirdek ailelere sahip insanları her zaman biraz kıskanmışımdır ve Matt'in onlardan biri olmaması beni biraz rahatlattı.

Bir süre kitabıma odaklanmaya çalışıyorum ama kendimi veremiyorum. Heyecanlanıyorum.

Belki daha fiziksel bir şeyler yapmak daha iyi olabilir.

Matt'in arka bahçede küçük bir bahçesi olduğunu hatırlıyorum. Hemen yatak odasına koşup büyük boy bir tişört ve şort giyiyorum. Benim hiç çiçeklerim olmadı -onlara bakamayacak kadar sık uzaklardayım- ama büyükannem Carrie'nin çocukken bakımına yardım ettiğim bir bahçesi vardı. Bahçeciliğin inceliklerini hiç öğrenmedim ama temellerini biliyorum.

Muhteşem bir günde dışarı çıkıyorum. Güneş safir mavisi bir gökyüzünde parıldıyor ve dağlar uzakta nöbet tutuyor. Etrafımdaki güzelliğe bakarken bir an için kendimi kaybediyorum. New York'un güzelliğinde kendimi hiç kaybetmediğim kesin. Belki de geniş açık alanlar bana daha uygun.

Henüz karar verme, diye sessizce kendimi azarlıyorum. Sonra Matt'in bahçesini eleştirel bir gözle inceliyorum. Her şey yemyeşil ve iyi büyüyor, tanıdığım bazı çiçeklerden ve eyalete özgü olması gereken bazı çiçeklerden oluşuyor. Ancak bazı çiçeklerin budanmaya ihtiyacı var. Masanın üzerinde rahatça duran bir makas setini elime alıp işe koyuluyorum.

Sonunda, yaptığım işten gurur duyuyorum ve yeni Ev Tanrıçası statümü akşam yemeği yaparak sürdürmeye karar veriyorum. Bu riskli bir seçim-- bazen yemeklerim iyi oluyor, ama bazen de felaketten başka bir şey olmuyor. Muhtemelen basit bir makarna yemeği ve salatayı çok fazla berbat edemem ve Matt'in zaten malzemeleri var. Yüzümdeki ve ellerimdeki kiri ve teri yıkadıktan sonra mutfakta hızlıca bir kokteyl hazırlıyorum. Bunun için biraz sıvı cesarete ihtiyacım olacak.

Birkaç dakika sonra su kaynatıyor, sebzeleri doğruyor ve yarın yokmuş gibi kokteyli mi h  p  rdeterek yudumluyorum. *Bunun neredeyse eğlenceli olduğunu* düşünüyorum ama bunun alkol yüzünden olabileceğini de fark ediyorum. Yine de hiçbir şeyi berbat etmemeyi başarıyorum (makarnanın *al dente*'den bir iki dakika sonra kaynaması dışında).   abucak masayı hazırlıyorum, ikinci bir cin tonik yapıyorum ve hatta dolaplardan birinde bulduğum bir mumu yakıyorum. *Vay be. Ben iyiyim.*

"Tatlım! Ben geldim!" Salata k  sesini masaya koyar koymaz Matt'in sesi girişten geliyor. Selamlama kar  sısında gözlerimi deviriyorum ama biraz da kıkırdıyorum. Ondan böyle bir şefkat görmeye alı  abilirim.

  ki elimde birer kokteyllle onu karşılamak için kapıya doğru yürüyorum. Kendiminkini ona uzattığımda, bakı  ıların utanmadan vücudumda gezindiğini ve kısa   ortuma takıldığını görüyorum. "Akşam yemeğini de ben hazırladım," diyorum şımarıkça ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Safir mavisi, bir alev in orta kısmı gibi sıcak bir şekilde parlıyor. Kızarmamaya çalışıyorum ve elimden geldiğince bakı  ılarına karşılık veriyorum.

Matt gülümsüyor ve o an sona eriyor ama ben hâlâ sanki az önce ruhumun derinliklerine bakmış gibi hissediyorum. Kokteylimden büyük bir yudum alıyorum, kalbim aniden çarpmaya ba  lıyor. Buna kesinlikle hazırlıklı değildim.

"Bize ne yaptın?" diye soruyor, ceketini asıyor ve masaya doğru yürüyor. Kar  sısına oturuyorum ve makarna ile salataya g  m  l  yoruz (dondurucuda bulduğum bir pint dondurma tatlı olarak hizmet edecek). Bir süre sonra "Bu çok güzel," dedi.

Ka  ırlarımı kaldırıyorum. "  a  ırmı   gibisin."

Gülüyor. "Sadece rock yıldızı olduğun kadar   ef olduğunu da bilmiyordum." Dudaklarım muzip bir sırıtışla kıvrılıyor. "Birçok gizli yeteneğim var." "Ne gibi?" diye soruyor hemen.

Dramatik bir etki yaratmak için duraksıyorum ve cin toni  ime sırıtıyorum. Bakı  ılarıyla karşılaştığımda gözleri yine kararmıştı ve yüz ifadesi sadece *açlık* olarak tanımlanabilirdi. İhtiyaç. Sanki masanın üzerinden atlayıp beni yemeye hazırmış gibi. Neredeyse içkimi d  kecektim ve bardağı a  zıma götürdüğümde elim hafifçe titriyor. Dinami  imizde bir şeyler kesinlikle değişti. Çok cinsel bir şey kesinlikle ortaya   ıktı.

Pekala, sanırım. Oyun ba  lasın.

"Bir hanımefendi tüm sırlarını bir kerede açıklayamaz," diyorum i  kimden uzun bir yudum alarak.

"En azından bazılarını söyle," diye yanıtlıyor yarım bir sırıtışla.

Yakasını ka  ıdı  ını fark ediyorum ve paylaşabileceğim bir yeteneğin farkına varıyorum. "Buraya gel," diyorum işaret parmağımla işaret ederek.

Nedenini sormadan ayağa kalkıyor ve ben sandalyemi masadan uzaklaştırırken önümde duruyor. Bir an için, o inanılmaz mavi gözlerine bakarken, onu neden davet ettiğimi hatırlamakta zorlanıyorum. Göğsümde sıcak bir kızarıklıkla, yüzümün şu anda tehlikeli bir şekilde kasıklarına yakın olduğunu da fark ediyorum. Aceleyle ayağa kalkıyorum. Dudaklarında bir sırıtma mı seziyorum?

Yavaşça ona yaklaşıyorum, parmaklarım nazikçe yakasında duruyor. Kalbinin ellerimin altında düzenli olarak attığını hissedebiliyorum. "Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye soruyorum.

"Bu kadar yakın olmak mı? Hiç de değil," diye nefes alıyor.

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Ben değil," diyorum. "Yaka. Onu çekiştiriyordun."

"Çok rahat değil," diye itiraf ediyor. "Bir bakmama izin verin."

Kaşlarını kaldırıyor ama ben daha fazla açıklama yapamadan gömleğinin düğmelerini açıyor. Gömleğini çıkardığında sendelemek için tüm irademi kullanıyorum. Sandığımdan daha da kaslı, bronz tenli ve görkemli karın kasları var. Vücuduna bu kadar iyi bakan yarı çıplak bir adama hiç bu kadar yakın olmamıştım ve kalbimin boğazıma doğru atmaya başladığını hissediyorum. Parmaklarım kaslarının izini sürmek ve tenini kendi tenimde hissetmek için yanıp tutuşuyor.

Onun yerine yutkunuyorum ve teklif edilen gömleği alıyorum.

"Bu iyi kalite," diyorum kumaşı parmak uçlarımda arasında ovuşturarak, "ama belli ki sana uygun değil."

"Sen de mi terzisin?" diye soruyor.

Sırıyorum. "Sahnede giydiğim tüm kostümleri ben yapıyorum. Büyükannem Carrie bana öğrettiği için küçüklüğümde beri dikiş dikiyorum." Profesyonel bir terzi gibi çerçevesini inceliyorum. "İzin ver bir sonraki takımını ben dikeyim. Bu muhtemelen omuzlarını çok sıkıştır, değil mi? Ve bu arkaya doğru ayarlanabilir. Lafı açılmışken..."

Korkup kaçamadan önünde diz çöküyorum. Bana bakıyor ve çenesindeki kasların çalışmasını izliyorum. Parmaklarımı uyluğunun iç kısmına yaklaşıyorum. "Pantolonunun içinde doğru durmuyorsun," diyorum, sesim tuhaf bir şekilde gergin çıkıyor. Kendimi duymakta zorlanıyorum; tek odaklanabildiğim kulaklarımda gittikçe hızlanan kalbimin gümbürtüsü.

"Öyle mi?" diye homurdanıyor, sesi her zamankinden çok daha alçak.

Nefesimi tutarak, kendi cesaretime inanmakta güçlük çekerek, elimi pantolonunda büyüyen şişkinliği nazikçe izleyene kadar hareket ettiriyorum.

Ona bakıyorum ve her türlü kısıtlama ortadan kalkıyor.

Matt beni tek bir akıcı hareketle ayağa kaldırıyor ve ağzını ağzıma yapıştırıyor. Dudakları dolgun, öpüşmek için mükemmel ve anında ihtiyaçtan başımı döndürüyor. Kollarımı ona doluyorum ve o da aynısını yapınca nefes nefese kalıyorum - kolları çok kaslı, çok güçlü. Öpüşmelerimiz daha çılgınca bir hal alırken bile onun kucağında rahatlıyorum. Buklelerimi elinin etrafına sarıyor, başımı nazikçe sabit tutuyor ve neredeyse ağzına doğru inliyorum. Sokaklarda baskın bir kadını, ama çarşaplarda bir alfa erkeğine kim karşı koyabilir?

Boynumdan aşağı öpücükler bırakıyor, köprük kemigimi hafifçe ısıyor. "Tişörtünü çıkar," diye mırıldanıyor tenime karşı ve ben de seve seve kabul ediyorum. Üzerimde sadece eski bir spor sütyeni olduğunu hatırlıyorum - seksi iç çamaşırı olarak ilk tercihim değil. "Onu da çıkar," diyor ve ne giydiğimin önemli olmadığını fark ediyorum çünkü yakında hepsi yerde olacak.

Göğüslerim ortaya çıkar çıkmaz onları avuçlarının arasına alıyor ve inliyor. "Lanet olsun," diye nefes alıyor, başparmaklarını hassas meme uçlarımda hafifçe ovuşturuyor. "Çok güzelsin Jenna." Ellerini kum saati şeklindeki vücudumda gezdiriyor ve sonra parmaklarını şortumun içine sokuyor. Kaşlarını kaldırarak izin istedi. Çaresiz bir iniltiyle izin verdim.

Matt tek bir hareketle şortumu çıkarıp yere fırlatıyor. Elleriyle kıcımlı kavlıyor ve bana Gekerci dükkânındaki bir çocuk gibi sırtlıyor. Sonra, ağzımı tekrar kendi ağzıyla kavrarken, kıcıma, inlememe neden olacak kadar sert bir şaplak attı. Elleri hemen geri dönüyor, kızaran derimi yumuşatıyor, sonra sırtımda aşağı yukarı hareket ederek geri kalan her yerimi keşfediyor. Dokunuşu şefkatli ama sert ve bir kadını nasıl memnun edeceğini *çok* iyi bilen bir adamın dokunuşu.

Ve bu muhteşem, tanrısal alfa erkeği tarafından memnun edilmek için can atıyorum.

Külotumu çıkardığında, pantolonunun düğmelerini açmaya başlıyorum, daha önce fırçaladığım çıkıntıya daha iyi bakmaya hevesliyim. Pantolonunu tekmeliyor ve beni öpmeye devam ediyor, dili dudaklarımda arasından geçiyor. Tanrım, bu adam iyi öpüşüyor. Arada sırada, hiç beklemediğim bir anda, alt dudağımı emiyor ya da ısıyor, içime doğru titreşimler gönderiyor. Ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum; çıkardığı alçak inilti bana iyi bir iş çıkardığımı söylüyor.

Matt elini tümseğime sürerken nefesim kesiliyor. Gözleri parlayarak öpüştüğümü keserken, "Masaya otur," diye mırıldanıyor.

Tereddütle arkama bakıyorum. Tabaklarımız masanın sadece yarısını kaplıyor; varsayımsal olarak diğer yarısına oturabilir ya da uzanabilirim. Ama ya çok ağırsam? "Hımm," diye başlıyorum ama bir bakışıyla beni susturuyor.

"Masaya otur," diye emredici bir sesle tekrarlıyor. "Bir daha söylemeyeceğim."

Dudaklarım titriyor ve onun talimatına uyarak masanın kenarında belli belirsiz dengede duruyorum. Yavaşça bana doğru geliyor, bronzlaşmış ve dar siyah boxer külotuyla göz kamaştırıyor. Sadece benim için hazır olda duran sikinin dış hatlarını görebiliyorum ve bu manzara ağzımı sulandırıyor. *Ne zaman bu kadar azdın Jenna?* O önümde diz çökerken kendime inanamayarak soruyorum. Sanırım cevap, Matt Mistletoe ile tanıştığım zaman.

Eli tekrar tümseğimin üzerinde geziniyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Sonra hassas çıkıntıma yavaş daireler çizerek sürtünmeye başlıyor ve ayak parmaklarımla zevkle kıvrılmasına neden oluyor. Elini sıcak, kadifemsi ağzıyla değiştirdiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım. En son ne zaman birinin bana oral seks yaptığını hatırlamıyorum, özellikle de bu kadar muhteşem birinin.

"Aman Tanrım," diye sayıklıyorum, o şehre giderken başımı arkaya yatırıyorum. "Evet!"

Dilinin sıcaklığında, nefesinin ritmik sesinde ve ellerinin kalçalarım üzerindeki nazik baskısında kendimi kaybederek saatlerce onun hizmetlerinden zevk alıyorum. Aklımı okuyabiliyor gibi görünüyor ve yalamasını istediğimde yalıyor, emmesini istediğimde emiyor ve tam olarak en iyi hissettirdiği yeri okşuyor. Damlayan seksime bir parmağını soktuğunda, bir çığlık atıyorum ve kendinden geçmiş bir mutluluk içinde oturuyorum. Merkezim, tenim ve tüm vücudum zevkle titreşiyor ve titreşiyor gibi görünüyor.

"Benim için gelecek misin?" Matt fısıldıyor, ben de çaresizce başımı sallıyorum. Aniden durduğunda dudaklarımdan çılgınca bir sızlanma kaçıyor.

"Henüz değil," diye homurdanıyor. Sonra külotunu sıyrıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel siki ortaya çıkarıyor. Tabanı bir soda kutusu kadar kalın, etkileyici bir uzunlukta ve orta derecede kavisli: kısacası, bir kızın hayal edebileceği her şey.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, kendime rağmen. "Lütfen onu hemen içime sok."

"Öyle mi?" Matt bana sırtlıyor, elini yavaşça uzunluğu boyunca pompalıyor, ikimiz de ucunda bir boncuk oluşurken izliyoruz. Ağzım kuruyor ve ben

sıvıyı yalamayı çok isterdim ama onun ritmik okşamaları beni büyülüyordu. Bunun yerine elimi uzatıp şaftını tutuyorum ve sabırsızca girişime doğru yönlendiriyorum. Zekice dirseklerimin üzerine yaslanıyorum ve sağlam masa ağırlığımı taşıyınca ona sırtıyorum. "Evet, hemen şimdi," diye nefes alıyorum.

Hiç vakit kaybetmiyor. Aleti ıslak girişime kolayca kayıyor, beni o kadar tamamen, o kadar mükemmel bir şekilde dolduruyor ki, gözlerim başımın içine dönüyor. "Çok darsın," diye geveliyor, ben de karşılık olarak mırıldanıyorum, kelimeler bile üretmiyorum. Yavaşça ve şefkatle içime girip çıkmaya başladığında güçlü kollarına yapışıyor, kısılmış gözlerine bakıyorum. İçimde hareket ettiği hissi cennet gibi.

Eli göğsüme gidip ben inleyene kadar meme ucumu uyarınca hızını artırıyor, hızla girip çıkıyor. O durmaksızın içime girerken nefesim kısa küçük soluklarla çıkıyor. Yaklaşmakta olan orgazmın tanıdık baskısı artıyor, şimdiye kadar yaşadığım tüm orgazmları sudan çıkaracakmış gibi bir his var içimde. Matt, çıkardığı homurdanmalardan, iterken kıvrımlarımı okşayıp okşamasına kadar duygusallık yayıyor. Onunla ilgili her şey bende uçurumun kenarına doğru kayma isteği uyandırıyor.

Bacaklarımı kaldırıp ayak bileklerimi omuzlarının üzerine koyduğunda, hamleleri o mükemmel noktaya, hiç kimsenin bulamadığı o küçük sıcaklık ve sinir uçları demetine çarpıyor. Titremeye başlıyorum ve içime daha sert, daha hızlı giriyor. "Aman Tanrım," diye bağıriyorum, "boşalacağım."

"Evet bebeğim," diye homurdanıyor Matt, başparmağını klitorisime sürüyor. "Şimdi benim için gel."

Sanki bir işaretmiş gibi, orgazm bir gelgit dalgası gibi içime çöküyor ve sürüklenip gidiyorum. Tüm vücudum ılık ve ısı yayıyor gibi görünüyor, yine de kontrolsüzce titriyorum, hareketlerimi kontrol edemiyorum. Kollarına daha da sıkı sarılıyorum, parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Matt içime, içimden çıkmaya, tekrar içime dalmaya devam ediyor ve ben sadece gözlerimi kapatıp dalganın geri kalanını yaşayabiliyorum.

Vücudunun gerildiğini hissediyorum ve boğuk bir iniltiyle içime boşalıyor. Sonra beni öpmek için eğildi ve dudaklarımız birbirine değdiğinde, saf mutluluk iniltisini tutamadım. Bu, sevişmemizin hayal edebileceğimin ötesinde bir şeydi.

"Teşekkür ederim Jenna," diye fısıldıyor, pembe bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırarak.

"Ne için?" Ben soruyorum.

Sadece gülümsüyor ve alnımdan öpüyor. "Kar Vadisi'ne geldiğin için."

İtiraf etmeliyim ki, bu zevk tamamen bana ait.

YEDİNCİ BÖLÜM

Matt

T

İş günü hiç bu kadar yavaş geçmemişti.

İşimi sevdiğimi söyleyerek bu konuya giriş yapmalıyım.

Beş yıldır Mistletoe LLP'nin sahibiyim ve şu ana kadar diğer üç avukata ev sahipliği yapıyoruz. Burası küçük bir ofis, ancak Snow Valley küçük bir kasaba ve biz de evimize gurur ve hassasiyetle hizmet ediyoruz. Her gün, toplumuma hizmet etmeyi dört gözle bekleyerek işe geliyorum.

Sadece bugün eve gitmek için de sabırsızlanıyorum.

Kahvemden uzun bir yudum alıp ofisimin penceresinin ötesindeki dağlara bakıyorum. Son iki haftada hayatımın ne kadar değiştiğini hâlâ kavrayamıyorum. Jenna Cook şehre gelmeden önce her günüm tahmin edilebilirdi. Tutarlılığın rahatlığından hoşlandığım için hiç şikayet etmedim. Şimdi ise her gün Jenna'nın hayatımı biraz daha ilginç kılmak için ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını merak ediyorum. Öyle bir etkisi var.

Pembe saçlarını ve leopar desenlerini gördüğümde Kar Vadisi'nde her şeyi sarsacağını anlamalıydım. Sadece en çok sarsılanın ben olacağımı fark etmemiştim.

İşimde bir durgunluk var, ben de telefonumu kontrol ediyorum. Jenna'nın bana mesaj attığını görünce dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Bu gece için heyecanlı mısın? diye yazmış.

Ben de cevap yazdım. *Hiçbir fikrin yok. Benimle köhne bir barda dans mı ediyorsun? Cennete.*

Mesajıma sırtıttığını hayal ediyorum. Rekor sürede cevap verdi: *Dans etmekten bahseden kim?*

Bu bar bunun için bilinir, diye cevap yazıyorum. *Çizgi dansı.*

Peki o zaman, diye cevap veriyor, hoppala!

Başımı sallıyorum ve kıkırdıyorum. Jenna'nın ruhu sürekli coşkuludur. Her türlü çılgın etkinliği önerebilirim ve o da katılmaya can atar. Ben de çamura saplanıp kalmış biri değilim ama son zamanlarda evden çıkıp Jenna'ya şehri gezdirmek için daha fazla ilham alıyorum.

Gerçi evde de bol bol eğleniyoruz.

Sabırsızlıkla saatimi kontrol ediyorum. Yirmi dakika var. Masama ağır oturuyorum ve bunu yaparken omuzlarımda rahatsız edici bir gerilme hissediyorum. Neyse ki Jenna biz konuşurken benim için yeni bir takım elbise üzerinde çalışıyor. Başka ne gibi gizli yetenekleri olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Özellikle şarkı söylemesini duymak için sabırsızlanıyorum. Bazen mırıldanıyor, hatta uykusunda bile (üç gece sonra misafir odasından benim odama geçti), ama tam sesi henüz yanımda ortaya çıkmadı. Bakalım onu ikna edebilecek miyim?

Masamın düzenli kaosa, sonra boş kahve fincanıma bakıyorum ve bugünlük işimin biraz erken bittiğine karar veriyorum. Ayağa kalkıp ceketimi giyiyorum ve kapıdan çıkarken avukat yardımcıma el sallıyorum. Boş ver. Bu gece dans etmem gereken bir bayan var.

"Tatlım, ben geldim!" Eve girerken sesleniyorum. Burada olduğu ilk gün bunu söylemek aptalca bir şeydi ama artık rutine bağladım. Jenna bunu duyduğunda her zaman kıkırdar ve genellikle şakacı bir "Merhaba tatlım!" diye karşılık verir. Ama bugün hiçbir şey duymuyorum.

"Jenna?" Ceketimi asıyorum ve anahtarlarımı kapının yanındaki kaseye koyuyorum. Hâlâ cevap yok. Kaşlarımı çatarak üst kattaki yatak odasına çıkıyorum ama içeri adımımı atamadan kapı yüzüme kapanıyor.

"Henüz hazır değilim!" Jenna kapının diğer tarafından ciyaklıyor. "Eve çok erken geldin!"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Ne, bu gece fazladan süslenip püsleniyor musun?"

"Aslına bakarsanız, öyleyim," diye yanıtlıyor. "Git bize bir içki hazırla, ben de işimi bitireyim."

"Evet, hanımefendi," diye cevap veriyorum. Usulca aşağıya iniyorum ve kardeşlerimin "kırbaçlanmama" ne diyeceklerini merak ediyorum. Kendi mektupları

Nate'inki bu hafta burada olacak olsa da sipariş gelinler henüz gelmedi. Hayatlarına giren yeni kadınlar hakkında neler söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum.

Kendi adıma, mümkün olduğunca sessiz kaldım. Jenna geldikten sonraki gece annem aradı ve detayları öğrenmek için bana yalvardı. "Neye benziyor? İyi biri mi? İyi bir aileden mi geliyor?" Elimden geldiğince belirsiz cevaplar verdim. Ancak Jenna'nın yakın bir zamanda ailemle tanışmasını istiyorum, bu ilk aklıma geldiğinde beni şok eden bir gerçektir. Birbirimizi sadece iki haftadır tanıyoruz ve kadınları ailemle tanıştırmak konusunda her zaman isteksiz olmuşumdur. Yine de Jenna'da farklı bir şeyler var. Onunla ilgili bir şey bana *doğru* geliyor.

Aşırı dramatik iç monologum karşısında başımı sallıyorum ve kokteyllerimizi hazırlamayı bitiriyorum.

Yukarı çıktığımda, iki elimde birer içki, "Pekala, Bayan Şey. İlk çıkışını yapmaya hazır mısınız?"

Kapı yavaşça açıldı ve neredeyse içkilerimi düşürüyordum. Jenna her zaman muhteşemdir, ama bu gece yeni bir boyuta geçmiş. Jenna'nın sahnedeyken büründüğü kişiliğin bu olduğunu hayal ediyorum ve bu sarhoş edici. Platin ve pembe saçları kıvrılmış, makyajında koyu kırmızı bir dudak ve koyu renk gözler var. Elleri kalçalarında ayakta dururken, altında sadece kırmızı bir sütyen olan n deri bir yelek, inanılmaz derecede küçük kot şort ve kırmızı kovboy çizimleri giyiyor. O tam bir rock yıldızı ve ben hayranlık içindeyim.

Ağzımın bir balık gibi açık kaldığını görünce bana göz kamaştırıcı bir sırıtiş fırlatıyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor ve kısa şortunun içindeki mükemmel poposunu görmemi sağlayan bir dönüş yapıyor.

"Sanırım," diye homurdandım, içkileri şifonyerin üzerine koyarken, "bu gece bu yatak odasından çıkmayacağız, ne de olsa."

Jenna'yı yakaladım ve onu öptüm, kırmızı ruja lanet olsun. O da beni öpüyor, kollarımda eriyor ama sonra kıkırdarak geri çekiliyor. "Bu kadar işi evde oturmak için yapmadım," diyor içkisini kaldırırken. "Şimdi giyin ve buradan gidelim!"

On dakika ve birkaç öpücükten sonra koyu renk bir kot pantolon ve siyah düğmeli bir bluz giymiştim. Jenna arkasından çıkardığı kovboy şapkasını takmam için bana yalvarıyor ama onu yeterince öptüğüm için konuyu kapatıyor.

Muhteşem bir yaz sonu akşamı; ilk yıldızlar alacakaranlıkta göz kırpmıyor. Jenna için yolcu tarafındaki kapıyı açıyorum ve o da bu özel muamele karşısında "ooh" ve "aah" diyor. Sonra Snow Valley şehir merkezine doğru yola çıktık.

bizim gibi favori country şarkıcılarımız. (Dolly Parton ikimiz için de bir şampiyon.)

Bara girdiğimizde Jenna hemen bize içki getirmeye giderken ben de bir masa buluyorum. Işıklar loş ve puslu, yerler de dökülen biralardan yapış yapış. Yine de buranın Jenna'nın seveceği türden bir yer olduğunu biliyordum.

"Bu harika!" diye bağıyor müziğin üzerine, oturduğumuzda şüphelerimi doğruluyor. Kendisi de bir yudum aldıktan sonra bana bir viski uzatıyor. İçki tercihi her zamanki gibi cin tonik. Kırmızı dudakları bardağının kenarında boğucu bir sırtışla kıvrılıyor. Uzanıp elimi kolunun üzerinde gezdiriyorum, ona dokunmaya her zaman hevesliyim.

"Daha önce hiç çizgi dansı yaptın mı?" diye sordum. Başını sallıyor. Bir elimle içkimi tutarken diğer elimi ona uzatıyorum. "O zaman hadi gidelim küçük hanım."

"Güneyli ağzıyla konuşmaya mı çalışıyorsun?" diye gülüyor. Omuz silkip sırtıyorum. "Bence daha kötüsü de olabilirdi."

Küçük bir grup insan dans pistinde Alan Jackson'ın bir şarkısına eşlik ederek dans ediyor. Kendimi aptal durumuna düşüreceğimden kesinlikle eminim ve kaderime boyun eğmiş durumdayım. Öte yandan Jenna hemen dansa başladı. "Hadi Matt!" diye cesaretlendiriyor, elimi sıkıca kavıyor ve beni dans pistine çekiyor.

Jenna ustalıkla dans ederken ben birkaç adımda tökezliyorum. Onun tatlı kalçalarının sallanışını, zıplarken minik sutyeninin içindeki göğüslerinin sallanışını izlerken kayboluyorum. Beni bakarken yakalıyor ve göz kırptırıyor, sonra beni yanımdan dürtüyor. "Biraz daha az bak, biraz daha fazla dans et," diye beni uyarıyor. Elimden geleni yapıyorum ama pek de iyi değil.

Sonunda, Jenna etrafımızdaki herkesle arkadaş olduktan sonra, müzik popüler bir modern kulüp şarkısına geçiyor. Jenna sırtı önüme gelecek şekilde dönüyor ve omzunun üzerinden bana sırtarak baştan çıkarıcı bir şekilde bana sürtünüyor. Ellerimi kalçalarına koyup yavaşça aşağı inerek kısa şortunun altından kalçalarının yumuşak tenini okşarken pantolonumda bir seğirme hissediyorum. Tanrım, beni o kadar zahmetsizce tahrik ediyor ki. Daha önce hiç onun gibi duygusallık ve güven saçan bir kadınla birlikte olmamıştım.

"Eğleniyor musun?" Boynundan aşağı öpmeden önce kulağına mırıldanıyorum. "Mmm," diye mırıldanıyor. "Çok eğlenceli."

"Sana burası hakkında söylemeyi unuttuğum bir şey var," diye fısıldıyorum.

Arkasını dönüyor, kollarını boynuma doluyor, başı öne eğik. "Ne?"

Tam o sırada, kovboy şapkalı uzun boylu bir adam odanın önündeki küçük sahneye adım atıyor. "Haftalık karaoke yarışmamız başlamak üzere!" diye anons ediyor dağınık alkışlar ve uğultular arasında. Jenna'nın mavi gözleri açılıyor ve bana şüpheyle bakıyor. Masumca omuz silkiyorum.

"Hâlâ bana şarkı söyletmeye çalışıyorsun, öyle mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Belki," diye itiraf ediyorum. "Hadi ama. Sen bir yıldızsın. Karaoke senin için büyük bir mesele olmamalı."

Jenna sahneye doğru bakar, yüzünde hüznü bir ifade vardır. "Karaokeyi çok severim..." diyor. Bana döndüğünde genişçe sırtıyordu. "Bir şarkı söyleyeceğim. Sadece senin için."

"Ben şanslı bir adamım."

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve kaydolmak için sahneye koşuyor. Ben de bara gidip bir tur daha içki sipariş ediyorum. Ancak içimden bir ses bunun için sıvı cesarete ihtiyacı olmayacağını söylüyor.

Jenna benimle oturuyor ve ilk birkaç yarışmacının şarkı söylemesini izliyoruz. Bir kişi *I Wanna Dance With Somebody* şarkısını feryat figan

söylerken, bir diğeri Steven Tyler'a bırakılmasını tercih edeceğim

Aerosmith'in *Dream On* şarkısını söylüyor. Gözle görülür bir şekilde irkildiğimde Jenna kaburgalarımı dürtüyor. "Ellerinden geleni yapıyorlar,"

diye kıkırdıyor sessizce. "Şarkı söylemek zordur ve oraya çıkıp deneyen herkesi takdir ediyorum." Her performanstan sonra yüksek sesle ve coşkuyla alkışlıyor. Ben de onun coşkusuna ayak uydurmaya çalışıyorum.

Kovboy şapkalı adam ona seslendiğinde Jenna bana dönüyor ve elimi tutuyor. "İşte hiçbir şey olmuyor!" Beni yanağımdan öpüyor ve sahneye fırlıyor, onu şimdiye kadar gördüğümde daha mutlu görünüyor. Kollarımı göğsümde kavuşturarak sandalyemde arkama yaslanıyorum. İçimden bir ses hepimizi bir ziyafetin beklediğini söylüyor.

Pat Benatar'ın *Hit Me With Your Best Shot* şarkısının açılış notaları karaoke pistinde çalmaya başladığında, aralarında benimkinin de bulunduğu kalabalık yuhalamalar ve bağırışlarla patlıyor. Jenna mikrofonu standından çıkarıyor, sahnede kasılarak dolaşıyor ve daha şarkı söylemeye başlamadan kalabalığı etkiliyor. Sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Orada kesinlikle mutlu olduğu yerde.

İlk notalar ağzından çıktığında çenem düştü. İyi bir şarkıcı olduğunu biliyordum; sadece mırıldanmasından ve ıslık çalmasından anlayabiliyordum ve orta derecede ünlü bir grupla turneye çıktığını biliyordum. Yine de--ve ben eğilimli değilim

Şarkı söylemesi bir insanın yapabileceğinin çok ötesinde. Her bir nota güçlü, muhteşem, kristal berraklığında ve seksi bir hırıltıya sahip: gerçek bir rockçının sesi. Karizması da, kalçalarını her sallayışından büyülenmiş kalabalığa verdiği göz kırpmalara ve sırtıtmalara kadar, alışılmışın dışında. Ben de en az seyirciler kadar büyülenmiş durumdayım ve göğsümde gurur gibi bir şeyin kabardığını hissediyorum. *O benimle*, diye bağırmak istiyorum, sanki bu 1950'lerden kalma bir gençlik dramasıymış gibi. Bunun yerine, hiçbir şey söylemiyorum ama gülümsemeden duramıyorum.

İşte benim kızım.

Şarkı bittiğinde bir poz veriyor ve kalabalık aklını kaybediyor. İnsanlar sendeleyerek ayağa kalkıyor, alkışlıyor ve sanki bir futbol maçında galibiyet golünü atmış gibi tezahürat yapıyorlar. Jenna eğilir, el sallar ve tekrar eğilerek ön sıradakilere teşekkür eder. Bu gerçekten büyülü bir andı. Acaba grubuyla turneye çıktığı zamanları yeniden mi yaşıyor diye düşünüyorum ve ağzıma acı tatlı bir tat geliyor. Eğer benimle gerçekten evlenip Kar Vadisi'ne taşınırsa, grubuyla geçirdiği zaman muhtemelen sona erecek...

Bunun üzerinde duracak vaktim yok, çünkü Jenna aceleyle masaya geri dönüyor, kocaman gülümsüyor. "Çok eğleneliydi!" diye haykırıyor, gözleri dışarıdaki yıldızlar gibi parlıyor.

Ayağa kalkıp onu kollarımla sarıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "İnanılmazdın," diye fısıldıyorum kulağına. "Duyduğum en iyi şarkıcıydın."

"Ah, kes şunu," diye mırıldanıyor ama onu daha da sıkıyorum.

"Ciddiyim," diyorum inançla. Sonra, ne demek istediğimi kanıtlamak için onu kollarımın arasına alıyorum ve elimden geldiğince tutkuyla öpüyorum.

Bardan çıktığımızda, plastik birincilik kupasını gururla göğsüne bastırmış halde, yıldızların altında onu tekrar öpüyorum.

"Sen başka bir şeysin Jenna Cook," diye fısıldıyorum.

Bana bakıyor, gözleri dans ediyor. "Ciddi misin?"

Sırıtiyorum. "'Başka bir şeyin' ne olduğunu söylemedim."

Bana şakacı bir şekilde vuruyor ve yol boyunca el ele tutuşuyoruz.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jenna

"O Aman Tanrım! Jenna!"

Ben ona doğru koşup sıkıca sarılırken en iyi arkadaşım Sarah ciyaklıyor ve bavulunu bırakıyor. Bu kadar zamandır Üç aydır Snow Valley'deyiz ve Sarah'yı da aynı süredir görmüyoruz. Genellikle her hafta sonunu birlikte geçirir, farklı şeyler yaparız: grup çalışmalarına katılmak, brunch'a gitmek, alışverişe çıkmak ya da en iyisi çılgın insanlar gibi dans ederken müzik dinlemek. Snow Valley'de çok mutluydum ama kankam olmadan aynı şey değildi.

"Seni görmek çok güzel," diyorum kalın dalgalı kahverengi saçlarına doğru, hâlâ onu sıkıca kavrarken.

"Sen de!" Sarah uzaklaşıyor ve beni kol mesafesinden tutuyor. "İnanılmaz görünüyorsun. Bu küçük kasabanın ışıltını azaltacağından endişeleniyordum ama hâlâ her yerde parlıyorsun!"

Gülüyorum ve çantalarını alıyorum. "Teşekkürler bebeğim," diyorum. "Elimden geleni yapıyorum."

Havaalanından ayrıldık ve Matt'in evine gittik. Sarah aslında bir otelde kalacaktı ama Matt onun kendi misafir odasında kalması için ısrar etti. Matt'in evine vardığımızda Sarah alçak sesle ısıklık çalıyor ve yapıyı beğeniyle inceliyor. "Burası muhteşem Jen," diyor.

"Öyle değil mi?" Kabul ediyorum. "Sana evin geri kalanını göstereyim."

Hızlı bir tur atıp misafir odasında bitirdik. Sarah yatağın üzerinde geriye doğru uzanıyor ve keyifle inliyor. "Çok rahat," diyor. "Bu evdeki yatağımdan daha iyi. Bunu yanımda götürmek zorunda kalacağım."

"Burada kaldığımda ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

Sarah kaşlarını kaldırıyor. "Demek sadece bir misafir odası var, ha?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Peki, nerede uyuyorsun?"

Kızardığımı hissediyorum ve Sarah gülerek ellerini sevinçle birbirine vuruyor. "Biliyordum! İkiniz arasında işlerin ciddileştiğini biliyordum!"

"Sana her şeyi anlatacağım," diye söz veriyorum, "önümde en az iki Bloody Mary varken. Anlaştık mı?"

Sırıttıyor. "Anlaştık."

On beş dakika sonra, ilk kokteylim bana servis ediliyor ve krep ve pastırma siparişi yolda. Seçtiğimiz brunch mekânı Snow Valley'nin pitoresk şehir merkezinde ve bugün erken mevsim karından kaçmaya çalışan insanlarla dolu. Kar Vadisi, restoranın penceresinden dışarıya doğru süzülen sağanak yağışla birlikte kesinlikle adının hakkını veriyor ve kasaba kolaylıkla bir Hallmark filminin dekoru olabilir. Kendimi bir filmin kahramanı gibi hissetmeden edemiyorum. *Kimin aklına gelirdi ki?* İçkimi yudumlayıp baharatının tadını çıkarırken kendi kendime memnuniyetle düşünüyorum.

"Neler yapıyorsun?" Bir parça tostı kemirirken en iyi arkadaşşıma soruyorum.

"Hiçbir şey yok," diye iç geçiriyor. "Bazen gitar çalmak, bazen sigara içmek, seni özlemek... Hepsi bu kadar, gerçekten."

"Peki ya kulüpler?" Ben soruyorum.

Sırıttıyor. "Tamam, bir miktar kulüp. Sokağın aşağısında yeni bir yer var, bence çok seversin!"

Sarah heyecanla yeni kulübün atmosferi hakkında konuşuyor ve ben göğsümde bir düğüm hissediyorum. Sadece birkaç aydır uzaktayım ama New York uzak bir anı gibi geliyor. Önümüzdeki ay burada kalıp kalmayacağıma ya da eve dönüp dönmeyeceğime karar vermem gerekiyor - ne de olsa Matt ve ben Noel'e kadar evlenmek zorundayız. Snow Valley'e ilk geldiğimde, büyükannem ve büyükbabamı memnun etmek için göstermelik bir girişimde bulunduktan sonra buradan ayrılacağım açık bir seçimdi. Şimdi, bakış açım odaklanmamış gibi görünüyor, sanki geleceğime lekeli bir kamera lensinden bakmaya çalışıyorum.

"Sarah," diyorum aniden, tam da ikinci içkim geldiğinde. "Seninle konuşmam gerek."

Genelde neşeyle parlayan kahverengi gözleri, ifadesi ciddileşirken daralıyor. "Her zaman can kulağıyla dinliyorum bebeğim," diyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Sertçe yutkunuyorum, aniden kahvaltı için iştahımı kaybediyorum. "Bunu söylemek çok çılgınca ama... New York'a geri döneceğimden o kadar da emin değilim."

York."

Sanki söyleyeceklerimden şüphelenmiş gibi başını sallıyor. "Demek *öyle* Bu adamla ciddi misin?"

"O sadece..." Peçeteyle oynayarak kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "O inanılmaz biri, Sarah. Bunu kolay kolay söylemeyeceğimi biliyorsun. Matt'i tamamen yanlış tanımışım. Avukat olduğu için çok gergin olacağını düşünmüştüm ama eğlenceli, şapşal ve şaşırtıcı biri. Ve çok düşünceli. Söylediğim her şeyi hatırlıyor, aptalca şeyleri bile ve her sabah işe gitmeden önce bana bir not bırakıyor. Bunlar küçük şeyler ama fark yaratıyorlar, anlıyor musunuz?"

Sarah hüzünle iç çekerek elimi sıkıyor. "Biliyorum."

"Ben sadece..." Yemeğimiz geliyor ve ben bir süre sessiz kalıp ne söylemek istediğimi anlamaya çalışıyorum. Sarah omletini yerken ben de kreplerimin üzerine şurup gezdiriyorum. Yememek için yemeğiyle oynayan bir çocuk gibi hissederek çatalımla boş boş bir krebi dürtüyorum.

İçimi çekiyorum ve çatalımı yere bırakıyorum. "Sadece yapmam gereken doğru şeyi bilmek istiyorum," diyorum, sinirlendiğimde yaptığım gibi ellerimle çılgınca hareketler yaparak. "Burada kalıp sadece birkaç aydır tanıdığım bir adamla evlenmenin mi yoksa eve dönüp o hiç var olmamış gibi davranmanın mı doğru olduğunu bilmek istiyorum. Ve, Tanrım, Sarah, grup..." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, acı gözyaşlarımın kirpiklerime battığını hissediyorum. "Grup hakkında ne yapacağız? Ya geri dönmezsem? Hepiniz benden nefret mi edeceksiniz?"

"Aman Tanrım, Jen," diyor Sarah sandalyesinden kalkıp benimkine geçerken. Ben ağlamamak için kendimi zor tutarak sandalyeme çökerken o eğilip kollarını omuzlarıma doluyor. "Senden asla nefret edemeyiz. Grup iyi bir dönem geçirdi, biliyor musun? Josie ve Lil'in zaten yan projeleri var ve onlara daha fazla zaman ayırmak istiyorlar. Kim bilir? Belki evlenirsiniz ve burada birkaç yıl geçirirsiniz, sonra da tekrar turneye çıkarsınız. Evlendiniz diye hiçbir şeyin kesinleşmesi gerekmiyor."

"Ama bu delilik, değil mi?" Tekrar yerine oturup endişeyle beni izlerken yaşlı gözlerle ona bakıyorum. "Üç aydır tanıdığım bir adamla evlenmeyi düşünmek bile kesinlikle *çılgınlık*, değil mi?"

Sarah omletinden bir ısıruk daha alıp mimozasından bir yudum daha içerken bu fikirle oynar. "Bilmiyorum Jenna," diye itiraf etti. "Biraz çılgınca ama bazen en iyi fikirler *öyle* olur." Bana ani bir sırtışla bakıyor. "Mesela, on dokuz yaşındayken bir grup kurmaya karar verdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Parmak uçlarımla bir damla gözyaşımı silerek gülüyorum. "Çok doğru," diye kabul ediyorum ve sonunda kreplerime başlıyorum. Bazen en iyi arkadaşınızla dertleşmek bile iştahınızın açılmasına yardımcı oluyor.

Bir süre yemek yiyip sohbet ettik ve kendimi çok daha iyi hissettim. Ne seçim yaparsam yapayım Sarah'nın desteğine sahip olacağımı bilmek rahatlatıcı. Yine de yemeğin sonuna doğru mideme bir taş oturmuş gibi hissediyorum. Geçici bir endişe olarak geçiştiriyorum ama hesabı bölüşüp paltolarımızı topladığımızda hasta olacağımı anlıyorum.

"Hemen döneceğim," diyorum Sarah'ya aceleyle ve neredeyse koşarak banyoya gidiyorum.

Yaklaşık on dakika sonra, her zamankinden daha da solgun görünerek ortaya çıktığımda, Sarah ceketimi tutuyor ve endişeli görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, üzgünüm," diye mırıldanıyorum, ayrıntıya girmek istemiyorum. Montumu ondan alıp zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Muhtemelen garip bir şeyler yemişsindir. Hadi eve gidelim ve aptal filmler izleyelim, olur mu?"

Matt'lere döndüğümüzde, ağrıyan karnımı emzirirken deri koltukta cenin pozisyonunda kıvrılıyorum. Başımı Sarah'nın kucağına koyuyorum ve o da saçlarımı okşuyor. "İyi olduğuna emin misin, bebeğim?" diye soruyor.

"Ah, umarım gıda zehirlenmesi değildir," diyorum. "Özellikle de sadece birkaç günlüğüne burada olduğun için."

"Benim için endişelenmeyin!" diye haykırıyor. "Ne olursa olsun kendimi eğlendirebilirim. Bunu sen de biliyorsun. Sen sadece kendini daha iyi hissetmeye odaklan. Şimdi ne izleyelim?"

Uzaktan kumandayı elime alıyorum ve seçtiğimiz yayın servisinde geziniyorum. Sarah ve benim yıllar önce sevdiğimiz eski bir romantik komedide karar kıldım. Yarısına geldiğimizde, yeniden ergen olmuşuz gibi kıkırdıyoruz. Birden midemde korkunç bir sancı hissettim.

"Oh, Tanrım," diye mırıldanıyorum ve tekrar banyoya koşuyorum. Zar zor zamanında yetişiyorum.

Bittiğinde soğuk fayansın üzerine oturup dizlerimi göğsüme çekiyorum. Uzun zamandır bu kadar kötü hissetmemiştim. Genelde sadece çok fazla içtiğimde hasta olurum, ki bu da turda maalesef sık rastlanan bir durum. Ama bu sabah sadece iki Bloody Mary içtim, ki toleransım göz önüne alındığında bu çok fazla değil. Başka bir şeyler dönüyor olmalı.

Kapıya belli belirsiz bir vuruş duyuyorum. "Jen?" Sarah soruyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Birazdan çıkacağım," dedim.

"Hayır, sadece içeri girmeme izin ver."

Gözlerimi deviriyorum ama onun ısrarı iten ie beni rahatlatıyor. "Peki, tamam."

Sarah kapıyı açıyor ve parmak uçlarına basarak büyük banyoya giriyor. Benim oturduğum pozisyonu taklit ederek hiç istifini bozmadan karşımda yere öküyor. "Nasılsın dostum?" diye soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum ve bir elimi karnıma koyuyorum. "Harika değil. Aklıma gelmişken, dün de midem bulanıyordu ama bu şekilde hastalanmamıştım. Acaba grip mi oldum?"

Sarah bana o kadar dikkatle bakıyor ki sadece "Ne?" diye sorabiliyorum.

"Jenna," diyor kaşları çatılmış bir halde, "Matt'le korunuyor musunuz?"

Sözlerindeki ima beni hemen bir yük treni gibi çarpıyor.

"Evet," diyorum kararlı bir şekilde, içimde oluşan ani paniği bastırarak. "Doğum kontrol hapı kullanmıyorum çünkü vücudumda kimyasalları sevmiyorum ama her zaman prezervatif kullanıyoruz."

"Her zaman mı?" Sarah bastırır.

"Yani çoğu zaman," diye güçsüzce itiraf ediyorum. "Belki bir ya da iki kez kendimizi o ana kaptırdık, anlıyor musun? Ve ayağımız kaydı?"

En iyi arkadaşım bana ciddi bir bakış fırlatıyor. "Bu hap kullanırken yapabileceğin ve daha sonra endişelenmeyeceğin bir şey, ama sadece prezervatif kullanıyorsan, neler olabileceğini biliyorsun..."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, korkuyla saçımı bir avuç tuttum. "Sence... Aman Tanrım, sence hamile miyim?"

Aramızdaki sessizlik çok şey anlatıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, karnıma yeni bir ışıkla bakıyorum. Kesinlikle farklı görünmüyordu. Matt'le en son ne zaman prezervatif kullanmadığımızı düğünmeye alığarak beynimi yokluyorum. Birkaç hafta önce bir kez, ondan birkaç hafta önce de bir kez. Kalbim iki kat hızlı atmaya başladı. Bu olaylardan herhangi biri hamile kalmama neden olabilirdi.

"Hamilelik testiniz var mı?" Sarah soruyor.

Başımı sallıyorum, konuşmıyorum.

"Hemen eczaneye gidip birkaç tane alalım," diyor Sarah, oktan ayağa kalkmaya başlamışken.

"Bekle!" Elini tuttum ve yavaşça aşağıya çektim. Birden korku, heyecan, mide bulantısı ve sanki milyarlarca başka duyguyla başım döndü. "Henüz kendimizi kaptırmayalım. Önümüzdeki birkaç günün tadını seninle birlikte çıkarmak istiyorum. Tamam mı? Sen gittikten sonra bir test yaptıracağım."

Yüz ifadesinden de anlaşılacağı üzere Sarah bu fikirden hoşlanmıyor. "Bilmiyorum, Jen," diyor. "Eğer bilmezsen daha çok korkmayacak mısın? Ve Matt'e hemen söylemek istemez misin?"

"Matt'e hiçbir şey söylemek zorunda değiliz," diyorum kararlılıkla. "Teste girip emin olana kadar olmaz. Ve seninle eğlence dolu birkaç gün geçirmeden teste girmek istemiyorum. Her ihtimale karşı alkol bile almayacağıma söz veriyorum."

"Matt bunu şüpheli bulmayacak mı?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Muhtemelen," diye itiraf ediyorum. "Ona kendimi pek iyi hissetmediğimi ve cin tonik içmeyi ağırdan aldığımı söylerim."

"Bundan kesinlikle emin misin?" Sarah diyor ki. "Sınava girdiğinde burada olmamanı seni daha iyi hissettirmeyeceğinden emin misin?"

Derin nefes alıyorum, sakın kalmaya çalışıyorum.

"Bu iyi olurdu," diyorum, "ama şu anda bu konuda endişelenmek istemediğimden eminim. Sadece birkaç gün eğlenelim. Tamam mı?"

Sarah gülümsüyor. "Tamam," diyor. "Ama burada olduğum süre boyunca banyoda oturursak hiç eğlenceli olmaz."

Gülüyorum ve ayağa kalkıp oturma odasına gidiyoruz. Matt birkaç saat daha eve gelmeyecek. Filmi izlemeye devam ederken midemin daha az bulandığını hissediyorum, ama düşüncelerim ve duygularım beni bataklık gibi içine çekmekle tehdit ediyor. Büyük bir parçam hâlâ bir yuva kurmaya hazır olup olmadığımdan emin değil. Evlilik yeterince büyük bir olaydı, ama *annelik* de mi? Buna gerçekten hazır mıyım?

İçimden bir ses fısıldıyor: *Evet. Bunu yapabilirsin. Ve bu çok güzel olur çünkü sen ve Matt bu çocuğu birlikte yaptınız.*

Başımı Sarah'nın omzuna yasladım. Birkaç gün sonra bunu daha fazla düşüneceğim. Şimdilik en iyi arkadaşımın geçireceğim zamanın tadını çıkarıyorum ve onun Matt'le tanışması için *sabırsızlanıyorum*.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Matt

S Jenna ve en iyi arkadaşıyla vakit geçirmek iki ergene bakıcılık yapmak gibiydi. Güldüler, kıkırdadılar, kavga ettiler ve dakikada bir mil hızla şakalar yaptılar. Geç saatlere kadar ve bir sabah ikisini de misafir odasında kız kardeşler gibi birbirlerine sarılmış uyurken buldum. Aralarında hayran olduğum bir bağ vardı ama Sarah sonunda eve döndüğünde çok yorulmuştum.

Havaalanından dönerken Jenna'ya "Çok eğleneliydi," diyorum. "Arkadaşının ziyarete gelmesine sevindim. Ama şimdi muhtemelen bütün gün uyuyabilirim."

Gülüyor, pencereden dışarı bakıyor. Kar hafifçe yağıyor, hızlı rüzgarlarla taşınıyor ve ben onu aynada kar tanelerinin sürüklenişini izlerken izliyorum. Bu haliyle profili o kadar zarif ve huzurlu ki neredeyse nefesimi kesiyor.

Jenna'ya aşık olduğumu zaten biliyorum. Bunu haftalar önce fark ettim. Alışılmadık bir duyguydu, uzun zamandır karşılaşmamıştım ama ortaya çıktığında ne olduğunu hemen anladım. Yatakta birbirimize sarılmıştık, yoğun bir sevişme seansından sonra başı göğsümdeydi. Saçlarını okşadım ve dünyanın en güzel kadını olduğunu fısıldadım.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye cevap verdi, gözleri parlayarak. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Şey," diye gülümsedi, "kesinlikle dünyanın en şanslı kadınıyım, bu kesin."

"Neden?" Ben sordum.

Dudaklarıma baygın bir öpücük kondurdu. "Çünkü seni sevebiliyorum."

Onun itirafıyla birlikte benim de ona olan hayranlığım su yüzüne çıktı. Ona olabildiğince sıkıca sarıldım, onu bırakmaya hiç niyetim yoktu. "Ben de seni seviyorum Jenna," dedim.

Bu cümle dilime yabancı geliyordu ama bunu kastettiğime dair en ufak bir şüphem yoktu. Ne de olsa saçındaki pembe çizgiyi ve burnundaki eskiden deldirdiği minik deliği seviyorum. Araba radyosunda şarkı söylemesini, bilmediği kelimeleri uydurmasını seviyorum. İşten eve döndüğümde, yemeği yakmış olsa bile, her zaman yemeği hazırlamış olmasını seviyorum. Benimle sevişmesini seviyorum. Gülümsemesini seviyorum. Onunla ilgili her lanet şeyi seviyorum.

Onun da beni sevdiğini bilmek, almayı asla hayal edemeyeceğim bir hediye. Kâğıt üzerinde, çalışmamamız için milyonlarca neden var. Birileri bizi bir araya getirme riskini aldığı için her gün posta siparişi gelin tanrılarına şükrediyorum. Hatta geçen hafta bir telefon görüşmesinde anneme bile teşekkür ettim ki bu onu şok etti.

"Ciddi misin? Noel'e kadar evleneceğinizi mi sanıyorsunuz?" Joy kuşkuyla sormuştu.

"Göreceğiz," diye cevap verdim. Diğer kardeşlerim de posta siparişi gelinleriyle iyi anlaşıyorlar, ancak içlerinden herhangi birinin potansiyel gelinleri hakkında benim Jenna hakkında hissettiğim kadar güçlü hisler beslediğinden emin değilim. Birbirimize duygularımızı açacak türden kardeşler değiliz.

Jenna ve ben havaalanından eve döndüğümüzde, her zamanki rutinimize giriyoruz: akşam yemeği, takılmak, sevişmek ve sonra yatakta birlikte uzanmak, uzuvlarımız birbirine dolanmış. Burnunun ucunu öpüyorum ve o da yüzünü buruşturarak beni güldürüyor.

"Hey, Matt?" diyor birkaç dakika sonra. "Ne var ne yok?"

"Sadece seni çok seviyorum. Hepsi bu."

Onu daha yakın tutuyorum, başının üstünü öpüyorum. "Hepsi bu mu?"

"Aslında," diyor sessizleşmeden önce. "Boş ver."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Emin misin?"

Nazıkçe gülümsüyor. "Evet. İyi geceler Matt."

Birkaç dakika içinde uyuyor ve aklından başka ne geçtiğini merak ediyorum.

Uzun bir günün ardından kapıdan içeri girdiğimde ev tuhaf bir şekilde sessizleşiyor. "Tatlım, ben geldim!" Her zamanki gibi sesleniyorum ama beni sadece sessizlik karşılıyor. Ceketimi kaşlarımı çatarak asıyorum. Jenna bazen hafta sonları ayak işlerine gider ama hafta içi ben eve gelene kadar genellikle akşam yemeğini ve içecekleri hazırlamış olur. Çok geleneksel ve ev gibi, ama bunu sevdiğimi fark ediyorum ve kıvrımlı kızım da buna aldırıyor gibi görünüyor.

Yemek odasına giriyorum. Garip bir şekilde sessizdi ve mutfak boştu. Jenna nerede? Etrafta dolaşıp diğer odalara bakıyorum ama tatlı kız arkadaşımı hiçbir yerde bulamıyorum.

Gereksiz paniğe kapılmaya yatkın değilimdir ama korku göğüs kemiğimin arkasında bir yerlerde yükselmeye başlar. Jenna dün gece bir şey söylemek istemiş ama bir türlü söyleyememişti. Beni terk etmeyi planlıyordu da son anda mı vazgeçti? Olamaz, diye düşünüyorum ikinci kata çıkan merdivenleri her zamankinden daha aceleyle çıkarken. Her şey çok iyi gidiyor, inanılmaz derecede iyi. Odadaki fil hariç, benimle ya da ilişkimizle ilgili hiçbir endişesini dile getirmedi: grubu ve turneye devam etmeleri.

Kahretsin, boş yatak odamıza bakarken düşünüyorum. Belki Sarah, Jenna'yı Lolly Popz'un ona ihtiyacı olduğuna ikna etmiştir. Belki de şu anda uçakla New York'a dönüyordur. Belki de...

Büyük banyonun kapısının kapalı olduğunu bir sarsıntıyla fark ediyorum. Parmak uçlarımla kapıyı tıklattım. "Jenna?" diye seslendim.

Yanıt yok.

Tam arkamı dönecektim ki boğuk bir ağlama sesi duydum. Topuğumun üzerinde geri dönüyorum ve kapıyı tekrar, bu kez daha ısrarlı bir şekilde çalıyorum. "Jenna, içeride olduğunu duyuyorum," diyorum, onu bulduğum için rahatlamış ama ağladığını duyduğum için endişelenmiş bir halde. "İyi misin?"

Kilit tıkırdıyor. Kapıyı yavaşça açıyorum, göreceğim şey için kendimi hazırlıyorum.

Sadece Jenna, benim güzel Jenna'm, yüzünden maskara yüklü gözyaşları akıyor. Bakışlarını elinde tuttuğu bir şeye doğru takip ediyorum.

Hamilelik testi.

Pozitif hamilelik testi.

Bir an için hiçbir şey hissetmiyorum. Sanırım bu bir şok, beynim umutsuzca gözlerimin gördüklerini işlemeye çalışıyor. Sonra, her şeyi bir anda hissediyorum. Kalbim gırtlığıma fırlıyor ve ellerim Jenna'nın üst kollarına dayanmak için dışarı fırlıyor.

"Jenna, iyi misin?" Sesim garip bir şekilde boğazımda düğümlenerek soruyorum. "Bu... bu..."

"Bu inanılmaz," diye hıçkırıyor ve göğsüme yığılıyor. Sanki az önce suyun altına batmışım gibi rahatlıyorum. Baba olacağım için çok korkuyorum ve hep korkmuşumdur ama Tanrım, aynı zamanda heyecanlıyım da. Babam Hank kaya gibi sağlamdır, altı erkek çocuklu bir evde gerekli olan da buydu. Her zaman onun varlığını, nazik etkisini ve aptalca mizah anlayışını taklit etmek istedim. Bana öğrettiklerini aktarmak istiyorum ve şimdi bu şansı elde edeceğim.

Jenna bunun inanılmaz olduğunu söylüyorsa, o da heyecanlanmış olmalı. Ama sıcak gözyaşlarının hâlâ gömleğimin önünü lekelediğini hissediyorum. Ona bakmadan önce bir dakika boyunca saçlarını okşuyorum, onu yakınımda tutuyorum.

"Sorun nedir, tatlım?" diye sordum. "Oturmak ister misin?"

Başını sallıyor. Onu yatak odasına götürüyorum ve yatağın kenarına oturuyor, yüzünü ellerinin arasına alacak şekilde öne doğru eğiliyor. Yanına oturup sırtını geniş, yavaş daireler çizerek ovuyorum. Kalbim hala çarpıyor ama şu anda Jenna'nın yanında olmam gerektiğini biliyorum.

"Çok korkuyorum," diye fısıldıyor sonunda, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü kaldırarak. "Anne olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama şimdi çok ama çok mutlu ve heyecanlıyım. Bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim." Burnunu çekiyor. "Ama... Aman Tanrım, grup ne olacak? Kariyerim ne olacak?" Tekrar ağlamaya başlıyor, küçük nefesler alıyor. "Ne yapacağım ben?"

Kalbim onun için acıyor ve onu tekrar göğsüme bastırarak ipeksi saçlarına karşı güven verici sözler mırıldanıyorum. Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Baba olacak olmama rağmen kariyerim hakkında endişelenmeme gerek yok. Beklenmedik bir şekilde bu duruma itilmek korkunç olmalı. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı.

O zaman planımın ne olduğunu *tam olarak* biliyorum.

"Bir saniye bekle," diyorum aniden, ayağa kalkabilmek için ondan uzaklaşıyorum. Şifonyerime gidip üst çekmeceyi karıştırarak orada saklı olan küçük kutuyu bulmaya çalışıyorum. Kutuyu yaklaşık iki hafta önce almıştım, Jenna benimle evlenmek istediğinden emin olmasa bile ben onunla evlenmek istediğimi kesinlikle biliyordum. Uykulu Kar Vadisi'nde hayatın hep aynı olacağını sanıyordum. Ama Jenna hayatıma çok daha fazla ışık, renk ve müzik kattı ve bir daha asla onsuz olmak istemiyorum.

"Jenna," diyorum derin bir nefes aldıktan sonra. "Bunun senin için korkunç olduğunu biliyorum. Tanrım, ben de çok korkuyorum. Ama ne olursa olsun, bilmeni isterim ki

Bu işte birlikte olduğumuzu." Önünde diz çöküyorum ve Jenna ellerini yüzüne götürerek soluk soluğa kalıyor. "Posta siparişi gelinime aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama artık benim için bundan çok daha fazlasısın. Sen tanıdığım en iyi insansın ve mutluluğa çok layıksın. Bunu sana vermeme izin ver. Sana istediğin her şeyi vermeme izin ver."

Jenna şimdi yine ağlıyor ama o kadar çok gülümsüyor ki yüzü acıyor olmalı. Ben de gülümsüyorum, aptal gibi sırtıyorum, bilim fuarında birincilik ödülü kazanmış bir çocuk gibi. Yüzük kutusunu açıyorum ve Jenna içindeki parıldayan pırlantaya bakarak nefesini tutuyor.

"Kariyerini çözeceğiz tatlım," diye devam ediyorum. "Annelik yaparken bile şarkı söylemenin ve müzik yapmanın yolları var. Hepsini birlikte çözeceğiz. Seni her adımında destekleyeceğim. Evlen benimle, Jenna. Evlenir misin?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Aman Tanrım, Matt. Evet. Birlikte anne baba olalım. Dünyayı birlikte ele geçirelim." Gözyaşlarıyla gülüyor. "Ve eğer kardeşlerin de acele edip nişanlanırlarsa Kar Vadisi'ni kurtaralım."

Titreyen elini uzatıyor ve ben de yüzüğü parmağına takıyorum. Tam oturdu. Sevincimi zorlukla kontrol edebiliyorum, ayağa kalkıp onu kucağıma alıyorum, ikimiz de gülerken onu kendi etrafımda döndürüyorum. Her şey aniden daha aydınlık ve parlak görünüyor, sanki bu odaya güneş doğmuş gibi. Tüm vücuduma yayılan bir sıcaklık hissediyorum ve bunun daha önce hiç yaşamadığım bir sevinç olduğunu fark ediyorum.

Ayağa kalkıp birbirimize sarılırken Jenna, "Çok iyi bir teklifti," diye fısıldıyor. "Ne zaman böyle bir ahmağa dönüştün, Bay Kodaman Avukat?"

Sırtıyorum ve burnunun ucunu öpüyorum, o da her zamanki gibi yüzünü buruşturuyor. "Üzüleceğim bir şey olduğunda. Şimdi, kutlama için acele edip yatağa gidebilir miyiz?"

Kıkırdıyor ve beni yatağa çekip öyle tatlı öpüyor ki şu anda burada mutlu bir adam olarak ölebilirim.

Ama Tanrı'ya şükür hayattayım. Birlikte hayatımız daha yeni başlıyor ve içimden bir ses önümüzde birkaç maceradan daha fazlası olduğunu söylüyor.

EPILOG

Jenna

S Ėimdi Vadi kışın ışı1 ışı1 parlıyor olabilir ama yaz başında da bir o kadar güzeldir. Hava tatlı, güneş parlak ve ağaclar kocaman ve yapraklı. Çiçekler ciddiyetle açar, muhteşem parfümleriyle havayı kokluyorlar.

Size ilk söyleyen ben olayım; böyle bir ortamda New York'u *hiç* özlemiyorum.

Gezindiğimiz park evimizden sadece beş dakika uzaklıkta. Matt bana burada evlenme teklif etmek istediğıyle ilgili şakalar yapıyor ama ben o meşum günde hüngür hüngür ağlamaya başlayınca tüm planlar suya düştü. "Ağlamayı durdurmak için planlarımı yeniden düzenlemek zorunda kaldım," diye takılır ve ben de ona her zaman dilimi çıkararak karşılık veririm. İtiraf etmeliyim ki annelik beni çok da olgunlaştırmadı.

"Anne!" İki yaşındaki Joy, kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor. Elinde bir şey var. Kirli yerden bir şey kopardığından endişelenerek irkiliyorum ama sonra onu bir süslemeyle sunuyor ve parlak sarı bir çiçek. "Al!"

"Benim tatlı bebeğim!" Ötüyorum. "Bu benim için mi?"

"Ne yani, babam çiçek almayacak mı?" Matt, bebek arabasını iterek sahte bir dehşetle soruyor.

"Al!" Joy minik mor ayakkabısını yere vuruyor. "Anne!"

Gülüyorum ve Matt'e omuz silkiyorum. "Özür dilerim," diyorum ona, uzatılan çiçeğı alıp kulağımanın arkasına sıkıştırırken. "Annem yine kazandı."

İlk kelimedede kesinlikle anne kazandı; "banyo" ve "köpek yavrusu" kelimelerinden sonra "baba" kelimesi onun sözlüğüne bile girmedi. Matt'e sık sık bununla övünürüm. O da

Her ne kadar ninnileri her zaman ben söylesem de, her zaman en çok istenen masal anlatıcısıdır.

Anne olmak konusunda endişelerim vardı ama Joy doğar doğmaz tüm korkularım yok oldu. Başından beri çok güzel ve mükemmeldi, isminin verdiği coşkuyla bize sırtıyordu. Ona "Joy" adını vermek kolay bir seçimdi çünkü Matt'in annesinin adı da Joy. Sonuç olarak, Büyükanne Joy'a "İlk Joy" demeye başladık ve o da bunu çok seviyor. Ne de olsa bizi bir araya getiren Matt'in annesiydi. Bunun için biraz övgüyü kesinlikle hak ediyor.

Tüm Ökseotu kardeşleri gelinleriyle bir araya getiren de Birinci Joy'du. Başından beri çılgınca bir fikirdi ama mucizevi bir şekilde işe yaradı. Noel'e kadar hepimiz evlendik, kardeşler kasabayı satın alabildi ve tatlı Kar Vadisi kurtuldu.

"Teknik olarak bu parkın sahibi olduğuna inanabiliyor musun?" Yürüyüşümüze devam ederken Matt'e soruyorum. Sevimli bir köpek ve sahibi yanımızdan geçerken Joy, henüz kendine ait bir köpeği olmayan bir çocuğun tüm coşkusuyla "Yavru köpek!" diye bağırıyor.

Matt omuz silkiyor ve bana yan yan sırtıyor. "Ve hepsi benimle evlenmeye karar verdiğin için."

"Şey, çünkü diğer tüm hanımlar da kardeşlerinizle evlenmeyi kabul etti," diyorum. "Gerçi herkesin adını asla hatırlayamam. Altı ay içinde tek çocukluktan on iki kişilik bir ailenin kardeşi olmaya geçtim!"

Matt gülüyor. "Evet, bu bir mucize, değil mi?"

Parktan çıkıp yakındaki bir bar olan Moose Tracks'e yürürken keyifle gülümsüyorum. Her Salı ve Cuma gecesi burada şarkı söylüyorum ve bana destek olması için resmi bir grup kurmaya çalışıyorum. Kalabalık ilk başlarda mütevazıydı ama her performansta daha da arttı. Teknik olarak çocukların içeri girmesine izin verilmiyor ama bazen Matt, Joy'la birlikte en arkada duruyor ve o da annesinin şarkı söylemesini izlerken küçük kollarını sevinçle sallıyor. Matt harika bir baba olduğu ve Joy'la ben yanlarında olmadığım da bile çok iyi anlaştıkları için ona minnettarım.

"Hey, Joey!" Maaş çekimi almak için içeri girerken barmene sesleniyorum. Saat o kadar erken ki Joy'un bir bar taburesine çıkıp elma suyu istemesine kimse aldırıyor. Küçük bir kasabada yaşamının avantajlarından biri de bu.

"Hey, Jenna!" dedi Matt ve bana el sallayarak. "Aslında biraz önce seni soran biri vardı. Ellerinde senin

numara. Onları geri aramak isteyebilirsiniz."

"Kim o?" Ben soruyorum ama Joey sadece başını sallıyor ve sırtlıyor.

"Numarayı yazdım ve arkadaki ilan panosuna astım," diyor. "Şimdi ara onları, tamam mı?"

Arka tarafa geçip kafam karışmış bir şekilde numarayı telefonuma tuşluyorum. Kim barı arayıp bana ulaşmaya çalışır ki, özellikle de haftada sadece iki gece buradayken?

"Alo?" diyor diğer uçtaki bir erkek sesi.

"Merhaba," diyorum. "Benim adım Jenna Cook Mistletoe. Moose Tracks'ten arıyorum. Beni arayan biri olduğunu duydum?"

"Kesinlikle öyleydin," diye yanıtlıyor adam, sesi hemen ısınıyor. "Benim adım Chris Jones. Greenleaf'ten bir yapımcıyım, sadece birkaç kasaba ötede. Birkaç gece önce sizi şarkı söylerken gördüm ve hayran kaldım."

"Ah, dostum," diye kekeliyorum, iltifat karşısında kızarıyorum. "Çok teşekkür ederim."

Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Merak ediyordum da Jenna, WNBX Hearts'a konuk olmak ister misin? Biz yerel yetenekleri sergileyen bir radyo programıyız. Eğer kaydettiğiniz şarkılar varsa, onları da bize göndermekten çekinmeyin. Seni elimizden geldiğince tanıtmak isteriz."

Çenem açık kalıyor; neredeyse elimle geri itmek zorunda kalıyorum. "Um," diyorum anlamlı bir şekilde ve sonra devam etmeyi başarıyorum, "Evet! Bu inanılmaz olurdu. Bunu gerçekten çok isterdim."

"Peki, güzel," diyor Chris. "Birkaç gün içinde seni tekrar arayacağım ve detayları konuşacağız. Tamam mı?"

"Tamam!" O kadar çok gülümsüyorum ki yüzüm acıyor. "Harika! Çok teşekkür ederim."

Telefonu kapatıyor ve ben de barın önüne koşuyorum; Joy memnuniyetle elma suyunu yudumluyor, Matt de Joey ile sohbet ediyor. İkisi de bana bilmiş bilmiş bakıyor; Joey ona gizemli arayanın ne sorduğunu söylemiş olmalı. Ben beklenmedik bir şekilde mutluluk gözyaşlarına boğulunca, Matt geçip beni kollarına alıyor.

"Beklediğim tepki bu değildi," diyor.

"Ben de öyle," diye hıçkırıklarımın arasında idare ediyorum. "Sadece bir eş ve anne olmayı ve sahne almayı nasıl başaracağımı bilmiyordum ve böyle fırsatlar yakaladığım için çok şanslıyım."

Matt, "Hepsini hak ediyorsun, aşkım," diyor ve beni yanağımdan öpüyor.

"Anne, neden ağlıyorsun?" Joy bana dikkatle bakıyor, pembe dudakları abartılı bir kaş çatmayla somurtuyor.

Gülüyorum ve onu kucağıma alıyorum. "Mutlu ağlamalar bebeğim," diyorum dudaklarımı pürüzsüz alnına bastırarak.

Maaş çekimi aldım ve eve döndük. Hâlâ bulutların üzerindeymişim gibi hissediyorum. *Hayat bundan daha iyi nasıl olabilir?* Merak ediyorum. Sonra cevabı bildiğimi fark ettim.

"Matt," diyorum, yürümeyi bırakması için elini çekiştiriyorum. Joy bebek arabasında derin bir uykuya dalmış, sabahki aktivitelerden yorgun düşmüştü.

Bana bakıyor ve maviden de mavi gözlerinde parlayan güneş ışığı hâlâ nefesimi kesiyor. "Ne oldu?"

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum ellerini tutarak. Kaşlarını kaldırıyor. "İyi bir şey mi?"

Kıkırdıyorum. "*Harika* bir şey. Emin olana kadar sana söylemek istemedim ama bu sabah bir test daha yaptım ve... şey, yine hamileyim."

Gözleri neredeyse komik bir şekilde açılıyor ve elleriyle yüzümü kavıyor. "Gerçekten mi?" diye nefes alıyor.

Başımı sallıyorum, gözlerimden yeni bir yaş dalgasının süzüldüğünü hissediyorum. Bunun suçunu erken hamilelik hormonlarına atacağım. "Gerçekten, gerçekten."

Matt sırtıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Güneş tepemizde parlarken ve güzel kızımız bebek arabasında huzur içinde uyurken bir süre bu şekilde duruyoruz, hafifçe ileri geri sallanıyoruz. Keşke bu anı yakalayabilsem ve sonsuza dek yaşayabilsem, ama biliyorum ki gelecek hayal edebileceğimden bile daha iyi olacak.

Matt beni nazıkçe öpüyor. "Seni seviyorum, Bayan Ökseotu," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Ben de seni seviyorum," diyorum. Bir elimi karnımın üzerine koyuyorum, gelecekteki oğlumuz ya da kızımızla tanışmanın, güzel, mükemmel ailemizi ve güzel, mükemmel hayatımızı büyütmenin heyecanını şimdiden yaşıyorum. Matt'in elini tutuyorum ve o da bebek arabasını kapıyor. "Şimdi eve gidelim."

SON

Okuduklarınızı beğendiniz mi?

Ardından Jenna ve Matt'in beş yıl sonraki hayatlarına özel bir bakış için bizi izlemeye devam edin!

Kopyanızı [buradan](#) (bülten aboneliği gereklidir) veya [buradan](#) (abonelik gerekmez) alabilirsiniz.

Uyarı: ileride buhar var!

YAZAR HAKKINDA

Çekingenliğinizi bir kenara bırakın, çünkü S.E. Law sizi kadınlarını TALEP EDEN üst düzey alfa erkeklerle vahşı bir yolculuğa çıkarmak üzere. Şeker hayranı

bastonlar, buzlu dondurmalar ve gökkuşuğı olan her şey.

www.selawromance.com adresinden haber bültenime katılın ve sadece abone olduğunuz için ücretsiz bir kitap kazanın.

Web sitem: www.selawromance.com Instagram:

@selawromance

Facebook sayfası: www.facebook.com/selawromance

TRACY LORRAINE'DEN SPENCER

BİRİNCİ BÖLÜM

Gabriella

"**T** gerçekten daha önce hiç tanışmadınız mı?" Gece geç saatlerde müşterilerimden birinin sözleri bana doğru süzülüyor ve ilgimi çekiyor.

Masayı sildiğim yerden başımı kaldırdığımda, iki kadının da cep telefonlarından birindeki düğün fotoğrafına baktığını fark ediyorum.

"Hayır, hayır. Son ilişki felaketinden sonra hayatını bir uzmanın ellerine bırakmaya karar verdi."

"Çok mutlu görünüyorlar. Çok... mükemmel."

Onlara yaklaşıyorum, daha iyi duyabilmek için zaten temiz olan bir masayı temizliyorum.

"Evet, yeni tanıştıklarına inanamazsınız."

"Posta ile gelin siparişinin eski moda bir şey olduğunu sanırdım."

"Görünüşe göre değil. Bir sürü insan bunu yapıyor. Bir sürü web sitesi var.

Google'da aratın, çok şaşıracaksınız. Affedersin canım," diyor, duyma mesafesinde olduğumu fark ederek. "Tekrar doldurma şansınız var mı?" diye soruyor, kupasını kaldırarak. "Oh, elbette. Çok özür dilerim." Tencereyi almak için acele ettim, ama

Az önce kulak misafiri olduğum konuşma aklımdan geçmeye devam ediyor.

Çalıştığım lokantaya gelen yeni bir grup müşteri, postayla gelin siparişi işine kulak misafiri olmamı engelliyor ama benim ilgimi çekmekten fazlası var.

Neredeyse geldiğim andan beri New York'tan gitmek istiyorum. Herhangi bir yerin diğer ucunda beni bekleyen bir kocaya sahip olmak kulağa olması gerekenden çok daha cazip geliyor.

Geceyi bitirdiğimde, dolabımdan çantamı çıkarıyorum, annemin bu sabah bana verdiği zarfın üst kısmı dışarı çıkıyor ve

Omuzlar düşer.

Benim için sadece en iyisini istiyor. Tek istediği buydu. Ne yazık ki aynı vizyonu paylaşmıyoruz.

Yeni aldığım diplomayı yayıncılık dünyasında fırtınalar estirmek için kullanmamı istiyor. Ben ise çocukluğumun geçtiği küçük kasabayı ve günlerimi pencere kenarında oturup uzaktaki dağlara bakarak aşk romanları yazarak geçirmeyi hayal ediyorum.

İç çekerek çantamı omzuma attım ve eve doğru yola koyuldum.

"Gabriella, sen misin?" Paylaştığımız çatı katındaki dairenin ön kapısını kapattığım anda annem sesleniyor.

"Evet, anne." *Başka kim olabilir ki?*

Ayakkabılarımı tekmeledikten sonra onun olduğu yere doğru yürüyorum. "İyi geceler mi?"

"Sanırım," diye mırıldanıyorum ve bir şişe su almak için mutfaka yöneliyorum. "Bulduğum iş fırsatına bakma şansın oldu mu?" "Henüz değil, hayır," diye inliyorum.

"Acele etmeniz gerekiyor. Böyle fırsatlar her gün karşına çıkmıyor. Başvurmak için zaman kaybederseniz, kaybedebilirsiniz."

Ona gözlerimi deviriyorum. Çok iyi bir iş olduğuna eminim, ama başka biri için çok iyi bir iş olduğunu kağıtları çıkarmadan zaten biliyorum.

"Duş alacağım ve bir göz atacağım," diye yalan söyledim.

"Güzel. Başvurunuzu düzeltmemi isterseniz, bana seslenmeniz yeterli."

"Elbette."

Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini beklemeden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yatak odama doğru hızlı adımlarla ilerliyorum.

Burası evim gibi hissettirmeli ama değil. Bedenim burada, şehirde olabilir ama kalbimi Montana'daki o küçük kasabada bıraktım.

Parmaklarımı orada geçirdiğim zamanlardan kalma birkaç fotoğrafın üzerinde gezdiriyorum.

Her şey cehenneme dönmeden önce ailece çekilmiş bir fotoğrafımız. Bir diğeri de Spencer'la bir kış karda oynarken.

Onu düşündükçe kalbim sızlıyor. Benim en eski arkadaşım. En iyi arkadaşım. Ayrıldığım güne kadar, onun benim için doğru kişi olduğunu düşünüyordum. Geleceğimizi zihnimde canlandırabiliyordum. Mükemmel kış düğünümüz, Snowflake Lane'de her zaman sevdiğim evimiz, etrafta koşuşturan birkaç çocuk.

Pencerenin dışından gelen bir ses beni hafızamdan sürüklüyor. Kar Vadisi'nde her şey çok kolaydı. Muhtemelen gerçek hayatın stresinden uzak bir çocuk olduğum içindi ama oraya geri dönmek için her şeyimi verirdim.

Söylediğim gibi duş alıyorum, ancak iş tanımını çıkarmak yerine cep telefonumdan Google'ı açıyorum ve müşterimin önerdiği gibi bir arama yapıyorum.

Bir tanesi gözüme çarpana kadar sayfayı biraz aşağı kaydırıyorum.

Noel için Posta Siparişi Gelinler.

Merakla web sayfasını açtım ve daha ne olduğunu anlamadan gelin olmak için başvuru formunu doldurdum.

Buradaki hayatımdan nefret ediyorum. En kötü ne olabilir ki?

Titreyen elimdeki kırmızı güle bakıyorum ve ne halt ettiğimi merak ediyorum.

Başvuruyu doldurduktan sonraki sabah uyandığımda, düşünmeden verdiğim başvuru kararını büyük ölçüde unutmuştum. Birkaç hafta sonra beklediğim son şey, Holly Huckleberry'den bana bir eşleşme bulunduğunu söyleyen bir telefonda.

Başlangıçta bunun bir spam çağrısı olduğunu düşündüm ve beni tam alarma geçiren altı kelime söyleyene kadar telefonu yüzüne kapatmak üzereydim.

"Snow Valley, Montana'da yaşıyor."

Neredeyse telefonu düşürüyordum.

Bana bu sabah uçağa bineceğimi ve gelen yolcu salonuna girdiğimde elimde kırmızı bir gül olacağını açıklamaktan başka bir şey söylemeyi reddetti.

Ben de öyle yapıyorum.

Az önce indiğimiz uçaktaki diğer yolcularla birlikte müstakbel kocama doğru yürüyorum.

Kalbim hızla atıyor, tenim buz gibi ama içim yanıyor. Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olabilir.

Ya da en iyisi olabilir.

Beni biraz olsun sakinleştirmesi umuduyla yavaş bir nefes üfleyerek ilerlemeye devam ediyorum, gözlerim her yere dalıyor, beni fark etmesini, geleceğime ilk bakışımı atmasını bekliyorum.

Dışarı adım attığımda etrafımdaki her şey bulanıklaşmaya başlıyor, ışıklar gerçekte olduğundan daha parlak hale geliyor ve kendimi toparlamak için durmak zorunda kalıyorum.

Nefesimi yavaşlatırken birkaç saniye boyunca ayaklarımın altındaki fayanslara odaklanıyorum ve başımı kaldırdığımda bir çift göze kilitleniyorum.

Çok iyi hatırladığım bir çift göz. Neredeyse benimkiler kadar tanıdıklar.

Ama onlar farklı.

Onların içinde geçmişimdeki mutlu ve neşeli çocuğu göremiyorum.

Tek gördüğüm öfke. Nefret. Eskiden orada olmayan karanlık gölgeler.

Şok içinde sendeleyerek geri çekildim. Bir yandan eve yeni gelmişim gibi hissediyorum ve onun yüzünü görmek her şeyi çok daha gerçek kılıyor, ama aynı zamanda, kısa bir süre önce beni herkesten daha iyi tanıyan biriyle, onun bir yabancı olduğunu hissediyorum.

"S-Spencer?" Kekeliyorum, neredeyse bir şeyler gördüğümü ve karşımdakinin o olmadığını düşünüyorum.

Gözleri benimkilere dikilmişti. Çok uzun zaman önce olmasaydı, tüm düşüncelerini okuyabilirdim. Ama duvarları şu anda tırmanmaya bile çalışamayacağım kadar yüksek.

"Hadi gidelim." Sert sesi içime bir kamyon gibi çarpıyor. Çok derin, çok çakıllı, çok... seksi.

Spencer her zaman ateşliydi, ama o zamanlar daha çocuktuk. Vücudu daha inceydi, yüzü daha az belirgindi. Ama şimdi dönüştüğü adam... vay be.

Eli üst koluma dolanıyor, parmakları acıyla derime batıyor ve beni gelen yolcu alanının ortasındaki donmuş pozisyonumdan çekip çıkarıyor.

"Uh... Ben... uh... yapamam. Bazılarıyla buluşacağım..." Bana dönüp bakıyor, bilmiş gözleri bir an benimkileri tuttuktan sonra elimdeki güle kayıyor. "Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Sen mi?"

"Hadi. Gidelim," diye tekrarlıyor.

Arkasından tökezleyerek ilerliyorum, beynim az önce ne olduğunu anlamaya çalışmakla meşgul.

Buraya dönmemin bir sebebi de onu tekrar görebilmektir. Ama onun beni bekleyen kişi olmasını hiç beklemiyordum. Gelecekteki kocam olmasını.

Bana karşı olan tutumuna rağmen, karnımda uçuşan kelebeklere engel olamıyorum.

Gerçekten eve yeni geldim.

İKİNCİ BÖLÜM

Spencer

O Annemin yıllar boyunca saçma sapan planları oldu ama kardeşlerime ve bana Noel için gelin siparişi vermek, gerçekten de pastayı götürüyor. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Bu küçük kasabayı çok seviyorum.

ama bunun onu kurtarmak için en iyi yol olduğundan emin değilim.

Bombayı patlattığında ve önümüzdeki günlerde sevdiklerimizin ortaya çıkmasını beklememizi söylediğinde kardeşlerimin yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım.

Her zaman bir romantik olmuştur, muhtemelen bağımlısı olduğu tüm aşk romanlarıyla bir ilgisi vardır, ancak bunun gerçekten iyi olacağına inanmak için gerçekten aşka inanması gerekir.

Ancak ben biraz daha gerçekçi olduğumu düşünmek istiyorum. Aşk var, bunu inkar edemem.

İnanılmaz, heyecan verici, hayat değiştirici. Herkesin size söylediği her şey. Ama kalbinizi birine verdiğinizde, ona göz kulak olacağına güvenirsiniz. Ve bakmadıklarında... kahretsin, bu bok acıtıyor.

Kimse seni bunun nasıl bir şey olduğu konusunda uyarmıyor. Uyarmış olsalar bile. Buna asla hazırlıklı olamazsınız.

Eşleştirildiğim kadını düşünmemeye çalıştım. Eğer düşünürsem, sadece bir kişiyi hayal edeceğimi biliyordum.

Altın sarısı saçlar. Her baktığımda beni silahsızlandıran berrak mavi gözler. Dolgun dudaklar, pembe yanaklar ve üzerimdeki gücünü anlamadan önce bile beni yere seren bir gülümseme.

Bunun boşuna olduğunu biliyordum. İsteddiği gibi tek bir kırmızı gülle havaalanında duracak olan kadın asla o olmayacaktı. Gitti. Bana doğru bir bakış bile atmadan yürüyüp gitti.

Eğer ailem için - annem için - olmasaydı, geldikten birkaç dakika sonra o varış alanından çıkıp giderdim. Sadece onu bu kadar mutlu görme düşüncesi, kasabamızı kurtardığını bilmek ayaklarımın yere sabitlenmesini sağladı.

Kalabalığın arasında durup sadece tek bir kırmızı gül değil -gelin siparişi şirketindeki kadın geldiğinde gelinimi nasıl tanımak istediğimi sorduğunda aklıma gelen tek şey buydu- aynı zamanda geleceğimi de taşıyacak olan kadını görmek için beklerken sinirlerim tepeme çıktı.

Başımı sallıyorum, kendi kendime postayla gelin sözlerini söylerken içimden gülüyorum.

Şu anki hayatım nasıl?

Çalışabildiğim kadar çalışmaktan ve ilgimi çeken birini bulduğumda yamaçlardan bir kar tavşanı becermekten mutluydum. İlgimi çekmesine bile gerek yoktu, pek seçici değildim.

Yine de buradayım, müstakbel eşimi bekliyorum. Karını.

Benim için öyle olabileceğini düşündüğüm tek bir kadın vardı. Kalbimi tutan tek bir kadın.

Evet, gençtik ve insanların -özellikle de kardeşlerimin- daha lisedeyken bu kadar ciddiymiş gibi davranarak deli olduğumu düşündüklerini biliyorum ama öyleydi. O benim dünyamdı ve çekip gittiği gün dünyam ayaklarımın altında parçalandı.

İnsanlar ortaya çıkmaya başladığında kalbim boğazımda düğümleniyor. Ortaya çıkan erkekleri görmezden gelip kadınlara odaklanıyorum, içlerinden birinin o olup olmadığını ve gülü unutup unutmadığını merak ediyorum.

Beklemek zorunda kaldıkça göğsüm kabarıyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor. Uzaklaşma fikri unutuldu, mükemmel eşimin kim olduğunu görmeye çok odaklandım.

Orada öylece dururken saniyeler sanki saatler gibi geçiyor. Yolcuların geldiği açıklığa bakarken etrafımdaki dünya yok oluyor, ama bu, gözlerim o tek güle takıldığında olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Midem bulanıyor, sinirden mi, korkudan mı, yoksa biraz heyecandan mı bilemiyorum.

Cesaretimi toplayıp onları kaldırmadan önce bir saniye duruyorum, gözlerim çiçeğe kilitlenmiş.

Kıvrımlarını ve göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkaracak kadar dar, sade beyaz bir kazak giyiyor. Omuzlarından sarkan kıvrılmış sarı saçlarına gelene kadar işler ters gitmeye başlıyor - ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak çok, çok doğru.

Kalbim hızla çarpıyor, ama yukarı çıkıp kafamın bana zaten söylediği şeyi bulurken nefes almayı bıraktığımdan oldukça eminim.

Bu o.

Gabriella.

Birdenbire yeniden on yedi yaşında bir çocuğa dönüştüm, ancak ona bakarken hissettiğim şey sevgi, memnuniyet ve güven duygusu değildi. Bana sırtını dönüp yeni bir hayata başlarken hissettiğim öfke, nefret ve yıkım damarlarımda dolaşıyor.

Bu öfke ayaklarımı hareket ettiriyor, durduğu yerde aramızdaki boşluğu kapatırken, gözlerimi onun şok olmuş gözlerine kilitliyorum.

"S-Spencer?" diye kekeliyor, sanki beni gerçekten göremiyormuş gibi.

Ama öyle, burada durmuş beni mahveden kadına bakıyorum.

Artık o çok iyi hatırladığım zayıf kız değil, kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olan çarpıcı, kıvrımlı bir kadın.

O önümde hareketsiz dururken aklım ve kalbim düello ediyor. Aklım acıyı, kalbim bir zamanlar her şeyin ne kadar güzel olduğunu hatırlıyor. İçimdeki savaş beni kızdırıyor. Kalbim beni kızdırıyor. Son beş yılımı kendimi onun umursamadığına, beni benim onu sevdiğim gibi sevmediğine, çünkü bizim için savaşmadığına ikna etmeye çalışarak geçirdim. Bir kere bile.

"Hadi gidelim." Derin, perili sesim beni şok ediyor, ama tam olarak nasıl hissettiğimi ifade ediyor.

Uzanarak parmaklarımı kolunun üst kısmına doladım, tutuşum çok sıkıydı ama kendimi kontrol etme yeteneğim onu gördüğüm anda kaybıldı.

Hiçbir şey söyleyemeyeceğinden emin olmak için onu arkamdan sürüklüyorum. Bavullarını topluyoruz ve onu doğruca otoparka götürüyorum.

Bir yanımla onu tekrar uçağa bindirip geldiği yere geri göndermem gerektiğini haykırıyor. Ama sonra annemi görüyorum. Bize bu planı açıklarken, erken Noel hediyelerimizden bahsederken gözlerindeki heyecanı hatırlıyorum. Sonra hafızam Gabby ile geçirdiğim zamana geri dönüyor. Arka bahçelerimizde oynayan çocuklardık, ona baktığımda farklı bir şey gördüğüm gün, ilk öpüşmemiz.

Orospu çocuğu.

Yolcu kapısını açarak onu neredeyse içeri atıyorum ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyorum.

Kafam umutsuzca tüm bunları anlamlandırmaya çalışırken kalbim göğsümde çarpıyor.

O burada.

Gülü tutan oydu. Benim için
gönderilen oydu.

Neden?

Neden o?

Bavulunu bagaja attıktan sonra otoparkta birkaç dakika ileri geri volta attım.

Hareket ederken aynada gözlerini üzerimde hissediyorum ve bunca yıldan sonra bile hala onun farkında olmam, vücudumun hala onunla ve ne yaptığıyla uyum içinde olması beni çok rahatsız ediyor.

Duruyorum, ellerimi saçlarıma götürüyorum ve sürücü kapısına doğru yürüyüp koltuğa çökmeden önce saçlarımı yüzümden geriye doğru süpürüyorum.

"Spenc, ben-"

"Şimdi olmaz," diye bağıryorum. Soğuk ses tonum karşısında irkiliyor ve anında pişman oluyorum. Ama ona bakınca, o gittikten sonra hissettiğim tüm o eski ihanet duyguları sanki daha dün yaşanmış gibi geri geliyor.

Beş yıl önceydi ama onun gidişinin acısı beni hiç terk etmedi.

Sanırım birini benim onu sevdiğim gibi sevince böyle oluyor. Gittiklerinde, asla geri alamayacağınız bir parçanızı da yanlarında götürüyorlar.

Boşluktan geri çekilip beni-bizi-eve götürecek yola çıkarken direksiyonu tutuşum acı veriyor.

Tanrım. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, tekrar açarsam tüm bunların bir rüya olduğunu fark edebileceğimi düşünüyorum. Gerçekten berbat bir rüya.

Bir kez daha konuştuğunda şehrin hemen kenarındaydık. Sesi vücudumda karıncalanmalara yol açıyor, bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim bir ses ama bana kendiminki kadar tanıdık geliyor.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben de senin kadar şok oldum." Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Eğer bu beni daha iyi hissettirecekse. Şu anda söyleyeceği herhangi bir şey beni nasıl daha iyi hissettirebilir ki?

Beni gafil avladı. Dünyamı bir kez daha darmadağın etti ve tek yaptığı lanet havaalanından geçmek oldu.

"Bunu sen mi planladın?" Bunu düşünmenin bile çılgınca olduğunu biliyorum ama bilmem gerek.

"Ne? Hayır. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Bildiğim tek şey buraya gidiyor olduğumdu. Holly bana müstakbel kocamın nerede yaşadığını söylediği an, bu şansa balıklama atladım."

"Neden?"

Bana doğru bakıyor. Ön camdan dışarı odaklandığımda bakışlarını hissediyorum ama ona bakmayı reddediyorum. Bakamıyorum.

"Çünkü burası benim evim."

"Saçmalık," diye çıkışıyorum, göz ucuyla onun irkildiğini fark ediyorum.

"Spencer, ben-"

"Bunu şimdi yapamam, Gabby." Adını söylerken, bir kırmızı ışığa yanaşıyorum ve sanki bedenimin kendi aklı varmış gibi, tam zamanında ona dönüyorum ve tüm bedeninin onu kullanmamla sarsıldığını görüyorum. "Ne?"

"Ben Ella," diye

fısıldıyor. "Neden?"

"Öyle işte. Sadece sür lütfen." Sesi çatlıyor, gözleri yaşlarla doluyor. Bu manzara beni dehşete düşürüyor ama ileriye baktığımda ışığın yeşil yandığını görüyorum ve araba sürmeye odaklanmaktan başka çarem kalmıyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gabriella

I

Spencer'ın yolcu koltuğunda oturmuş, pencereden tanıdık kasabanın geçişini izlerken darmadağın bir haldeyim.

Büyük bir parçam buraya döndüğüm için çok rahatladı. Ben çok Bu yerde mutlu bir çocukluğa dair pek çok anı var, çoğu da yanımda oturan adamlarla, ama o geride bıraktığım çocuk değil ve ondaki değişimi düşündükçe duygularımla olan savaşımı daha da kaybediyorum.

Ağlamak istemiyorum ama gözlerim akmayan yaşlarla dolu ve boğazımı tıkayan duygular yüzünden zar zor nefes alabiliyorum.

Beni eski lakabımla çağırması duruma hiç yardımcı olmuyor.

Bunun olacağını biliyordum, kaçınılmazdı. Ama Gabby ben buradan ayrıldıktan kısa bir süre sonra öldü. New York'a iner inmez tüm dünyam altüst oldu ve ben artık o değildim. Bir zamanlar bana sevgiyle, şefkatle seslendiği o ismi duymak bile her seferinde içimi parçalıyordu.

Bir de hayatımdaki diğer adam vardı.

Her zaman yaptığım gibi bu düşünceyi de bir kenara itiyorum. Bize ihanet ettikten sonra bir saniye bile zamanımı hak etmiyor.

Spencer dediğimi yapıyor ve hiç soru sormuyor ama bunu benim için mi yoksa kendisi için mi yaptığından emin değilim.

Belli ki bu durumdan memnun değil ve hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Holly'nin aramasından sonra kimseye söylememeye karar verdim. Gerçi anlatacak kimsem de yoktu. Annem yeni arkadaşlarıyla dinlenmeye gitmişti.

ve patronumu saymazsam, bugünlerde hayatımdaki tek kişi o.

Muhtemelen kimse gittiğimin farkına bile varmamıştır ki bu ciddi anlamda üzücü bir düşünce. Sürüklenip götürüldüğümde burası üzerinde bu kadar küçük bir etki bırakıp bırakmadığımı merak ediyorum.

Gözlerimi arabanın dışına dikmiş, çok sevdiğim kasabanın benzerliklerini ve farklılıklarını inceliyorum. Ökseotu Hırdavat dükkanının önünden geçerken gülümsüyorum, Spencer'ın ailesini düşünmek beni neşeyle dolduruyor. Onlar her zaman bana ilham kaynağı oldular. Çok mutlu, sıcak, sevgi dolu. Kendi aile evimde sahip olmadığım o kadar çok şey vardı ki, her ne kadar biz gidene kadar işlerin ne kadar kötü olduğunu fark etmemiş olsam da.

Kuaförün yeni ve parlak bir ismi ve tabelası olduğunu fark ediyorum ve eskiden burayı işleten yaşlı kadına ne olduğunu merak ediyorum, fırın her zamanki gibi aynı görünüyor, sadece yeni bir kat boya ile.

Yanımdaki adamla her şey havada kalmış olabilir ama bildiğim bir şey var. Ben evimdeyim.

Burada olmak bile kalbimi yeniden bütün hissettiriyor.

Ana cadde sona eriyor ve Spencer yavaşlıyor. Bir yanım her zaman yaptığımız gibi sola, Joy ve Hank'in evine dönmesini bekliyor, bu yüzden sağa gitmesi için işaret verdiğinde şaşırıyorum.

Çok iyi hatırladığım bir evin önünde biraz yavaşlamaya başladığında bu şaşkınlık kısa sürede tam bir inançsızlığa dönüşüyor.

"Bana yapmadığını söyle-"

Ona bakıyorum, profilini inceliyorum. Burnu, çocukken kardeşlerinden birinin kırmasından sonra hep olduğu gibi biraz yamuk, dudakları dolgun ve onu öpmenin nasıl bir his olduğunu, ne kadar elektrikli olduğunu canlı bir şekilde hatırladığımda içimde karıncalanmalar oluşuyor. Çenesi şimdi hatırladığımdan daha kalın, daha koyu kirli sakallarla kaplı, ancak bu sadece kare çene çizgisini daha nefes kesici hale getiriyor.

Sorum üzerine boynundaki kaslar geriliyor ve dişlerini gıcırdatması gerektiği için çenesi patlıyor. Yine de aldığım tek tepki bu, çünkü arabayı döndürürken hiçbir şey söylemiyor.

Gözlerimi kaçırarak, çocukken hayalini kurduğum evi görmek için bekliyorum.

Her zaman eski ve biraz haraptı. Sahibi olan çift bakımını yapamayacak kadar yaşlıydı. Yıllar geçtikçe yavaş yavaş yıkılışını izledik ama bu benim için çekiciliğini hiç azaltmadı.

Bu evde yaşama hayallerim vardı. Onu yenileyip aile evimiz haline getirmeyi. Kendimi güvertede, ayaklarımın dibinde bir köpek ve dumanı tüten bir fincan kahve ile yazı yazarken hayal edebiliyordum. Spencer'ı kocaman bahçede çimleri keserken ve devasa atölyede her zaman yaptığı gibi inanılmaz şeyler yaratırken hayal edebiliyordum. Çocuklarımızı, geleceğimizi, sonsuzluğumuzu görebiliyordum.

Benim için bu evde her şey vardı ama ailemin verdiği bir kararla hepsi elimden alındı.

Ortaya çıktığında eski evin daha iyi bir versiyonunu görmeyi bekliyorum, bu yüzden onu hatırladığım kadar eski ve harap bulduğumda biraz şaşkınlık duymaktan kendimi alamıyorum.

"Aman Tanrım."

Tek kelime etmeden arabayı ön tarafa çeker, motoru durdurur ve kapıyı omuzlayarak açar.

Bagajı açıp çantalarımı çıkardığında hâlâ eve bakıyordum.

O merdivenleri yarılıp verandaya çıkana kadar aklım başıma gelmiyor, kendi kapımı açıp dışarı çıkıyorum.

"Burada mı yaşıyorsun?" Muhtemelen hayatımda sorduğum en aptalca soru, ama onaylanma ihtiyacım beni çok zorluyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sen mi aldın?"

Ön kapının kilidini açar ve içeri girer.

"Evet. Birkaç ay önce açık artırmaya çıktı. Kendime engel olamadım."

"Çifte ne oldu?"

"Öldüler, Gab-fuck," diye bağırıyor, çantalarımı bırakıyor ve ellerini saçlarına götürüyor.

"Oh."

İkimiz koridorda garip bir şekilde duruyoruz. İkimiz de bir şey söylemiyoruz ve sadece zor nefes alış verişlerimizin sesi duyuluyor.

Birkaç saniye sonra gözlerimi Spencer'ın kaslı sırtından ayırmayı başarıyorum. Dışarısı buz gibi olabilir ama o hâlâ sadece uzun kollu bir Henley giyiyor. Üzerine tam oturuyor ve son beş yılda vücuduna eklenen hacmi ortaya çıkarıyor. Kasları gerginlikle dalgalanıyor ve muhtemelen düşünmemem gereken şeyleri düşünmeme neden oluyor, özellikle de şu anda bana bakmakta bile zorlanırken.

Etrafımdaki boş koridora bakıyorum. Duvar kâğıdı çiçekli ve muhtemelen bir zamanlar çok güzeldi, ancak duvarları kapladığı onca yıldan sonra solmuş ve hatta bazı yerlerde kaybolmuş.

"Sana etrafı gezdireyim," diyor aniden ve uzaklaşıyor. Ona ayak uydurmak için acele ediyorum ve arkasındaki en yakın odaya giriyorum.

"Oturma odası." Dekorasyon koridordakine benziyor ve sadece tek bir kanepelerle köşede yerde duran bir televizyon var. "Yemek odası," diyor, sesi çoktan odadan çıktığını belli edecek kadar uzakta.

Arka pencerelerden manzarayı seyrederken "Vay canına," diye nefes alıyorum. Bildiğim gibi ev, uzaktaki karlı dağların manzarasına sahip devasa bir arazide yer alıyor. Bu manzara tam da hayalini kurduğum manzaraydı.

Her şeyi görmek için pencerelere yaklaşırken içimde bir heyecan patlaması yaşıyorum.

Annem ve ben şehirde bir çatı katı dairesinde yaşıyorduk, beş yıldır böyle bir manzara görmemiştik.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum.

Spencer arkamdan anlaşılmaz bir ses çıkarıyor ve ben de dönüp ona bakıyorum.

Gözlerimiz birleşince nefesim kesildi. O anda manzaraya bakmıyordu. Bana bakıyordu.

Çok iyi hatırladığım bir şey aramızda çatırdıyor. Biz bunu anlayamayacak kadar gençken de vardı ve aradan geçen bunca yıla rağmen hala varmış gibi görünüyor.

Dudakları bir şey söylemek ister gibi aralanıyor ve gözlerimin onlara kaymasına engel olamıyorum. Kalçalarım ihtiyaçla sıkıştı.

Ayrılmadan önce, ellerimizi birbirimizden zar zor uzak tutabiliyorduk. Tamamen bağımlıydık ama asla sonuna kadar götürmedik. Gençlik ve birbirimize tamamen aşık olmamıza rağmen ikimiz de acele etmemeye karar vermiştik.

Ama şimdi, ona bir erkek olarak bakıyorum. Kirli sakalı, kasları, perili gözleri. Tek düşünebildiğim ona bir ağaç gibi tırmanmak ve tadının o zamanki gibi olup olmadığını keşfetmek.

Uzun, dayanılmaz saniyelerden sonra boğazını temizliyor ve havalanıyor. "Mutfak."

Ona yetişmek için acele ediyorum ama önümdeki güzelliği görünce duruyorum.

"Aman Tanrım, Spencer. Bunu sen mi yaptın?" Gözlerim odanın içinde uçuşuyor, önce neye bakacağımı bilemiyorum. Sanırım şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı mutfak.

Mermer tezgahlar, el oyması koyu ahşap kapılar. Bu... mükemmel.

"Evet," diyor hiçbir şey olmamış gibi. "Şimdiye kadar yapabildiğim tek şey bu." "Spencer, bu inanılmaz." Odanın içine doğru yürüyorum. titizlikle yaptığını bildiğim kapıların üzerinde parmaklarını gezdiriyor. "Oldukça iyi oldu."

Gülüyorum, elimde değil. "Her zaman çok mütevazıydın."

"Beni tanımıyorsun, *Ella*." Sadece bir noktayı kanıtlamak için ismimi vurguluyor.

"Öyle değil mi?" Ona dönüp gözlerini tutarak soruyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Spencer

T Bana bakışı beni sinirlendiriyor. Sanki yüzeydeki her şeyin ötesini görebiliyor. Derimin altında fokurdayan öfkeyi ve anılarıma kadar gömmek için çok uğraştığım bir şey.

Bu evi satın almak muhtemelen bir hataydı. Onun için ne anlama geldiğini biliyordum. Hayalini biliyordum. Hatta uzun yıllar boyunca aynı hayali paylaştım. Neredeyse onun kadar canlı bir şekilde görebiliyordum.

Ama çekip gittiği an, geleceğe dair tüm umutlarımla birlikte paramparça oldu.

Yıllar boyunca eve göz kulak oldum, hatta yaşlı çift tarafından bir iki kez gerekli bakımları yapmak için çağırıldım.

İçeri ilk adımımı attığımda, sanki onu hissedebiliyordum. Garipti. Ama bundan da öte, bağımlılık yapıcıydı.

Onu itiraf etmek istediğimden daha fazla özlemiştim ve yıllarca planladığımız geleceğin bir parçası olmak bile göz ardı edilemeyecek kadar önemliydi. Bu yüzden açık artırmaya çıkacağını gördüğümde, onu benim yapmam gerektiğini biliyordum.

Büyükannemden ve büyükbabamdan kalan bir miktar miras vardı ve ailemin biraz yardımıyla bir kredi aldım ve benim olmasını sağladım.

Bir başkasının evdeki potansiyeli görüp benim karşılayabileceğimden daha fazla teklif vermesinden korkuyordum ama açık artırma günü şansım yaver gitmiş olacak ki, çocukluğumun pek çok düşünce ve sohbetine konu olan bu evin gururlu sahibi olarak oradan ayrıldım.

Tam bir karmaşaydı. Hâlâ da öyle. Ama burası için büyük planlarım var. Sadece hepsini gerçekleştirmek için zamana ihtiyacım var.

Burayı yaşanabilir hale getirmek için işe mutfaktan başlamam gerektiğini biliyordum. Yaşlı adam bir bakım evine yerleştirildiğinde mutfak uzun süredir boştu ve berbat bir durumdaydı.

Anahtarları aldığım ilk gün onu söktüm ve planları çizmeye başladım.

Kendi evime sahip olduğumda kullanmak üzere yıllardır biriktirdiğim malzemelerle inşaatçımın bahçesinde bir dolap dolusu dolabım vardı ve kapılar için mükemmel ahşaba sahiptim.

Başardığım şeyle gurur duyuyorum, ama o görene kadar, ne kadar iyi olduğunu gerçekten takdir ettiğimi sanmıyorum. Ve onu bunun ortasında görmek... kahretsin. Buna hazırlıklı değildim.

"Ben... um..." Kekeliyorum, onun bakışlarına kilitlenmişken kelimelerimi bulamıyorum. "Yatak odaları," diye geveliyorum, arkamı dönüp merdivenlere yöneliyorum.

Tırmanmaya başlamadan önce çantalarını topluyorum.

Hafif ayak sesleri beni takip ediyor ve ben daha da büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak etmeye başlıyorum, gerçi müstakbel eşime gösterecek özenle hazırlanmış bir yatak odam yok.

O son iki kelime bana çarparken adımlarım duraksıyor.

Gabriella benim karım olacak.

Hep istediğim şey buydu. Hep istediğimiz şey. Ayrıntılı bir Noel düğünü için planlar yapmıştı, elbisesi, süslemeler, her şey. Planladığım şeyin onun için yeterli olacağından emin değilim. Ama ikimiz de bunun için imza attık ve ben vazgeçemem. Onun hayallerini yıkarsam annemin yüzündeki ifadeye dayanmam.

Beş ağabeyim bunu benimsiyor, bu yüzden benim de erkek gibi davranıp aynısını yapmam gerekiyor.

"Kahretsin," diye soluyor, sırtıma çarpıyor. Küçük ellerinden biri yan tarafımı kavırıyor, dokunuşu ondan uzaklaşmamı sağlayacak kadar yakıcı.

"Özür dilerim."

"Sorun yok."

"Banyo," diyorum, ilk kapıyı tekmeleyerek açıyorum, ama etrafta takılmıyorum, gerçekten bakacak bir şey yok. "Ebeveyn yatak odası," diyorum, yerde bir şilte ve köşede tek bir çekmecedan oluşan uyuduğum odaya doğru başımı sallayarak. "Diğerleri misafir odası ama bu oda." Tekrar başımı sallıyorum, bu sefer koridorun karşısında. "Onun içinde başka bir yatak var."

Sinirle yutkunuyorum ve ilk kez yeni gelinime sunacak ne kadar az şeyim olduğunu fark ediyorum. Belki de en azından bir yatak almalıydım.

"Tamam, peki ben nerede uyuyacağım?" diye soruyor endişeyle, iki kapı arasına bakarak.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Onun yerine bakışlarını takip ediyorum ve yerde yatan yatağımı buluyorum ve kafamda ikimizin üzerinde, uzuvlarımız birbirine dolanmış ve yıllar önce hiç yaşayamadığımız şeyi yaşarken bir görüntü belirliyor.

Sonunda onu benim yapabilme düşüncesiyle sikim kabarıyor, ama ona dönüp baktığımda, bir kez daha gidişinin acısıyla sarsılıyorum.

Bunu bir daha yaşamamın imkânı yok.

Evlilik işini yapacağım. Bu kasabayı satın almak ve sakinleri için güvenli tutmak için ihtiyacımız olan onayı alacağım. Ama ona aşık olamam, bir daha olmaz. Eğer bu konuda ciddi değilse ve yine çekip giderse, muhtemelen bu beni öldürür.

"Ben burada uyuyorum. Sanırım karar sana kalmış." Ona bakmak için dönüyorum, beni esir alan mavi gözlerine baktığımda hemen pişman oluyorum.

"Beni nerede istiyorsun?"

Alt dudağımı ağzımın içine çekip dişlerimi geçiriyorum. "Nerede rahat edersen. Affedersiniz, yapmam gereken..." Bitirmedim. onun yerine merdivenlere koşuyorum.

Bunu yapamam.

Bunu yapamam.

Ne yaptığımı anlayamadan ön kapı arkamdan kapandı, arabadayım ve motoru çalıştırdım.

Ayağımı gaza basıp garaj yolunda hızla ilerlerken lastiklerin altındaki çakıllar havalanıyor.

Ondan uzaklaşmam gerek. Bana tekrar hissetmeme izin veremeyeceğim şeyler hissettiriyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gabriella

H

Gitti.

Çantalarımın uzaklaşarak pencereye koşuyorum ve arabasının garaj yolundan hızla uzaklaştığını görüyorum.

Ne oluyor be?

Nedenini bilmesem de içimi bir hayal kırıklığı kapladı. Spencer ve ben Kar Vadisi'nden ayrıldığım günden beri konuşmadık. Gerçekten mutlu bir şekilde yeniden bir araya geleceğimizi ve arkadaşlığımıza hiç ayrılmamışız gibi devam edeceğimizi mi düşünmüştüm?

Buraya gelmek için verdiğim kararın ağırlığı üzerime çökerken başımı öne eğiyorum.

Beni bekleyen ondan başka biri olsaydı ne olurdu? Onun hâlâ burada yaşadığını bilerek burada kendime bir hayat ve bir koca kurabilir miydim? Yedi yaşından beri kalbim ondaydı. Burada ondan başka biriyle çalışabileceğimi düşünmek saflıktı.

Beni bekleyen kişinin kardeşlerinden biri olduğunu hayal edin. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Nefesimi üfleyerek pencereden uzaklaşıyorum. Geçmişimdeki çocuğun peşinden bir ezik gibi dışarı bakmak beni hiçbir yere götürmeyecek.

Seyrek odaya bakıyorum, çantalarımı içeri sürükleme ve burada bir yuva kurma düşünceleri zihnimi dolduruyor. Yanımda onun sıcak bedeniyle yatağa girme düşüncesi, burnuma dolan kokusu neredeyse reddedilemeyecek kadar fazla ama hüznü bir iç çekişle onun odasını geride bırakıyorum ve bunun yerine çantalarımı koridorun diğer tarafındaki odaya götürüyorum.

Her ne kadar ona giden kız olduğumu göstermek istesem de, onu zorlamak istemiyorum. Bu durumun zaten yeterince garip olduğunu biliyor.

Onun karşısındaki oda da çok benzer görünüyor. Soyulmuş, solmuş duvar kâğıtları, açıkta bırakılmış döşeme tahtaları ve dışarıdan gelen soğuğu içeri alan bir pencere.

Burada yapması gereken çok iş var, ancak her şey bittiğinde ne kadar inanılmaz görüneceğini şimdiden hayal edebiliyorum.

Çantalarımı bir duvara yaslayıp fermuarlarını açıyorum, ancak kıyafet koyacak yerim olmadığı için pek bir şey çıkarmıyorum.

Spencer'ın müstakbel eşinden ne beklediğini merak ediyorum. Eminim dışarıdaki pek çok kadın bunu benim gibi benimsemeyecektir. Buranın durumu umurunda bile değil, buranın ona ait olması bile benim için kabul ettiğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Çatısı olmasa da burada kalmaya razıyım.

Banyo malzemelerimden bazılarını çıkardım ve duş almak için banyoya girdim. Uçağıma yetişmek için bu sabah güneşten önce kalkmışım. Sırtım ağrıyor ve boynum tutuluyor. Banyonun muhtemelen eski olduğunu biliyorum ama umarım kullanılabilir bir küveti vardır.

Keşfettiğim eski pençe ayaklı küvette neredeyse bir saat dinleniyorum ve dışarı çıktığımda cildim güzelce budanmış ve midem bugün yediğim tek yemeğin arzu edilenden daha az uçak yemeği olduğunu hatırlatarak gurulduyor.

Saçımı kurutmadan önce bir çift tayt ve büyük boy kapüşonlu bir tişört giyiyorum ve yenilebilir bir şeyler bulma umuduyla mutfakı keşfe çıkıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, hem buzdolabını hem de dolapları tamamen dolu buldum. *Belki de gelininin gelişi için hazırlık yapmıştır.*

Taze domates ve fesleğenleri çıkarıp basit bir domates sosu hazırladıktan sonra biraz makarna aldım ve alt katı biraz daha derinlemesine keşfederken kaynamaya bıraktım.

Bir kiler, alt katta bir banyo ve inanılmaz manzaradan en iyi şekilde yararlanan pencereli iki büyük oda daha buluyorum. Özellikle bir tanesi, güneş dağların arkasından batmaya başladığında bile inanılmaz bir ışığa sahip. O anda karar veriyorum, eğer burada kalabilirsem, burası benim ofisim olacak. Ne pahasına olursa olsun, onu bir şekilde buranın benim olması gerektiğine ikna edeceğim.

Diğer odanın köşesinde eski bir sandalye buluyorum, üzerindeki tozları temizliyorum ve onu yeni favori odama sürükleyerek tam gün güneşinin altına yerleştiriyorum.

Günün geri kalanında orada oturuyorum. Güneş günün son inişini yaparken akşam yemeğimi yedikten sonra dizüstü bilgisayarımı buluyorum ve önümdeki bu manzarada her zaman yapmayı hayal ettiğim tek şeyi yapmaya koyuluyorum. Yazıyorum.

Yıllar boyunca başladığım tonlarca kitap var, ancak hiçbirine devam etmek için yeterli ilhamı bulamadım. Ama şimdi burada, her zaman hayalini kurduğum, kalbime sahip olan tek adamın sahip olduğu evde otururken, kelimelerin parmaklarımdan döküldüğünü görüyorum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp bir kez daha ağrıyan boynumu ve omuzlarımı uzattığımda hava çoktan kararmıştı.

Spencer'ın evden kaçmasının üzerinden saatler geçti ve ne zaman tekrar ortaya çıkacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Dağınıklığımyı toparladıktan sonra yatağa doğru ilerliyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp üzerime uyumak için bir gömlek geçiriyorum ve yorganın altına giriyorum. Pencere cereyanı yüzünden hava soğuk ama çok geçmeden çarşafları ısıttım ve huzurlu bir uykuya daldım.

Gecenin bir vakti uyanıyorum. Oda tamamen karanlık ve ev sessizlik içinde gibi görünüyor.

Spencer'ın eve gelip gelmediği hakkında hiçbir fikrim yok ama banyoya gidebilmek için bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallarken, umarım güvenli bir şekilde yatağına sıkışmıştır.

Kapıyı çekip açtığımda gıcırıyor ve yemin ederim sessiz evin içinde yankılanıyor. Yüzümü buruşturarak, eğer buradaysa onu uyandırmamak umuduyla yeterince geniş olduğu anda kapıdan içeri süzülüyorum.

Parmak uçlarımda banyoya gidip işimi yapıyorum, ellerimi kurulamadan ve kapıyı çekip açmadan önce kuruyan ağzımı gargarayla çalkalıyorum.

Durmadan önce bir adım atıyorum, kalbim boğazıma fırlıyor.

Merdivenlerden ayak sesleri yükselmeye başlıyor ve hala kapının kolunda olan elim çarpışmak üzere olduğumuzu düşünerek titremeye başlıyor.

Yatak odamın kapısına bakıyorum ama içeri kaçmak için yeterli zamanım olmadığını biliyorum.

O yaklaşırken kalbim çarpıyor.

Işığı açmamış, bu yüzden görüldüğünde sadece koridorun sonundaki pencereden içeri giren ayın ışığıyla aydınlanıyor.

"Siktir," diye bağılıyor banyoya doğru döndüğü anda ve beni orada farlara yakalanmış bir geyik gibi dikilirken buluyor.

Gözlerimiz birleşiyor, onunkiler karanlık ve vahşi ve nefesimi içime çektiğimde üzerindeki alkol kokusunu kaçıramıyorum.

"Spencer, ben-"

"Hayır." Bana doğru bir adım atıyor ve iki parmağını dudaklarıma bastırıyor.

Benim alanıma girdiğinde göğsüm kabarıyor.

Gözleri benimkilerden parmaklarının yarısını kapattığı dudaklarıma, oradan da daha aşağıya kayıyor.

"Sen... Siktir."

Bakışlarını takip ediyorum ve gömleğime bakıyorum.

Kahretsin. Eski bir Snow Valley forması giyiyorum. *Onun* Snow Valley forması. Eğer beni döndürseydi, eski numarasının arkada yazılı olduğunu görürdü.

New York'a ilk geldiğimde bu gömlek benim kurtarıcımdı. O zamanlar hala onun kokusunu taşıyordu ve her gece onunla uyurdum.

Bir süre sonra kokusu kayboldu ve annem onu bulduğunda çarşaflarımla birlikte paketleyip çamaşırhaneye gönderdi. Yıkılmışım. Ona ait sahip olduğum tek şeydi. Tutunabileceğim tek şeydi.

Ondan sonra yatarken takmaya başladım ve o zamandan beri devam ediyorum, çok özlediğim yere daha yakın hissetme ihtiyacı duyuyorum.

Beni döndürüyor ve elini enseme koyarak nazikçe duvara doğru itiyor.

"Orospu çocuğu," o kadar alçak sesle söylüyor ki, hayal edip etmediğimi merak ediyorum, ta ki tekrar konuşana kadar. "Benim numaramı taşıyorsun. Neden?" Parmakları esniyor, canımı yakacak kadar değil ama içimi ısıtacak kadar.

"Çünkü bu senin. Bana seni hatırlatıyor."

"Ama sen gittin." Yaklaşıyor, vücudunun ön kısmı sırtıma hafifçe bastırıyor. "Çekip gittin ve bir daha arkana bakmadın."

"Yapmamı sen söyledin."

Alnını omzuma koyuyor ve vedalaşmaya gittiğim gün bana söylediği sözler aklımdan geçerken derin bir nefes alıyor.

"Çok kızgındım," diye itiraf ediyor. "Beni terk ediyordun."

"Bitirmene gerek yoktu. Bitirebilirdik-"

"Hayır, asla işe yaramazdı." "Kim demiş?"

"Hiç aramadın bile." Bulanık sesindeki duygu beni öldürüyor.

"Yapmamamı söylemiştin. Eğer gitmek zorunda kalırsam... işte bu." Cümlemin sonunda kendi sesim çatlıyor.

"Siktir, Gabby... Ella... Siktir."

Geri çekiliyor ve ben onun sıcaklığını, dokunuşunu hemen özlüyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum, geri dönmek üzereyim ama yüzündeki yoğun ifade ve gözlerindeki karanlık uyarı beni olduğum yerde donduruyor.

Bir kez daha ileri doğru bir adım atar, daha önce olmayan bir kararlılık içinden sızar.

"Beni tam olarak ne kadar özledin?" Elini uzatıp bir parmağını gömleğinin eteğinin altına sokuyor. "Numaramın altında çıplak kalacak kadar mı?"

Kaldırıyor ve kışkımdan yukarı doğru kesilmiş dantel külotumu ortaya çıkarıyor. "Hmmm... o kadar da değil o zaman."

"Hayır, Spenc-"

"Hiç bunu giyip benim yerimde olmayı dileyerek kendini tatmin ettin mi?"

Nefesim kesildi, sözleri karşısında şok oldum. Yine de içimde uyandırdıkları ihtiyacı inkar edemiyorum.

"Cevap ver bana," diyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum, ona gerçeği söylediğim için yanaklarım kızarıyor.

Parmağı tenime değdiğinde nefesim tekrar kesiliyor. Bir ucunu dantelin kenarı boyunca gezdiriyor.

İhtiyacım olan havayı içime çekmeye çalışırken nefesim kesiliyor.

"Bunu sana yaptığımı hayal ettin mi? Parmaklarımın içinde olduğunu, dilimin klitorisine değdiğini?"

Lanet olsun, eskiden tanıdığım tatlı çocuk nereye gitti? Benimle asla böyle pis kelimelerle konuşmazdı. Çok sıcak. Çok ateşli.

Aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatıyor ve parmakları hâlâ külotumun üzerinde gezinerek ön tarafıma doğru ilerliyor.

Beklenti içimi doldururken belimin altındaki tüm kaslar kasılıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, yüksek sesle söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum. "Siktir."

Ellerinden biri saçımı yumrukluyor ve boynumu ortaya çıkarmak için başımı yana çekiyor.

"Spencer," diye inliyorum burnu hassas derimden kulağıma kadar ilerlediğinde.

"Sssh, benim küçük farem."

"Tanrım," diye inliyorum çocukken bana seslendiği ismi duyunca. Bunu bir daha duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Gözyaşları gözlerimi yakıyor ama vücudumu saran sıcaklık daha baskın.

Dudaklarını boynumda gezdiriyor, dili tenimin tadına bakmak için gizlice dışarı çıkıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Uzanarak, kendimi sabitlemek için bir elimi duvara koyuyorum.

"Benim için ıslandın mı?"

Parmaklarını külotumun dantelinin içine soktuğunda beynim neredeyse geri tepiyor.

"Cevap ver bana," diye kulağıma üflüyor ve tüm vücudumun tüylerinin diken diken olmasına neden oluyor.

"Evet. Lütfen, Spencer. Lütfen," diye utanmadan yalvarıyorum. "Lütfen ne? Ne kadar iyi olabileceğini hatırlatmak için mi?"

"Evet, evet," diye bağıyorum o aşağı iterken.

Parmakları beni ayırıyor, sırlıslıkla merkezimi buluyor ve kulağıma inliyor. Aşağıya inip giriş yerimle alay etmeden önce klitorisimin etrafında bir kez dönüyor. "Bunu hiç talep etmedim."

"Tanrım, Spencer." Sözleri karşısında şok olmuş gibi görünmek istiyorum ama sesim sadece muhtaçmışım gibi çıkıyor.

"Belki de seni karım yapmadan önce yapmalıyım. Çok gecikti, sence de öyle değil mi?"

Bir parmağını içime sokuyor ve ben bu hissin etkisiyle ona doğru sarkıyorum. Diğer eli çıplak göğsümü avucunun içine alana kadar karnımda geziniyor.

Boğazından bir hırıltı daha yükseliyor.

Becerikli parmaklarıyla benimle oynamaya devam ederken "Lütfen," diye fısıldıyorum.

Bir an serbest bırakılmaya doğru gidiyorum ve bir an sonra ayaklarım yerden kesiliyor ve hareket ediyoruz.

Beni yerdeki yatağa yatırıyor. Gömleğimi belime dolayarak ortasına oturuyorum ve kendi bedenini soymasını izliyorum.

Fuuuuuk.

Hatırladığım Spencer kesinlikle bir erkeğe dönüşmüştü.

Gözlerim açıkta kalan gövdesinde bayram ediyor, kaslarının çizgilerini pantolonunun bel bandına kadar takip ediyor.

Kemeriyle oynarken parmaklarını izliyorum ve pantolonunu indirip odanın köşesine fırlatmadan önce ayakkabılarını çıkarıyor.

Hayal gücüne pek de bir şey bırakmayan boxer külotuna uzanmasını bekliyorum ama yapmıyor. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöküyor ve ben arkama yaslanıp onu izleyebilmek için dirseklerime dayanana kadar beni itiyor.

Parmakları kalçalarımıdaki dantellere dolanıyor ve onları çekip çıkararak omzunun üzerinden atıyor. Gözleri kısa bir süre benimkilere kaymadan önce yeni ağda yapılmış göbeğime odaklanıyor.

Eğer koridorda vahşi görüldüğünü düşünseydim, şu anla kıyaslanamazdı.

Sert elleriyle kalçalarımı bastırarak bacaklarımı aralıyor ve ileri doğru hareket ediyor.

Dili benimle birleştiği anda çığlık atıyorum, sırtım yatağa çarpıyor ve ellerim onu yerinde tutmak için saçlarına kayıyor.

"Oh, kahretsin. Spencer."

Beni açmak için bir parmağını ve ardından diğerini eklemenden önce baskıyı artırıyor.

Daha yeni başlamış gibi hissediyorum ama boşalmam kontrol edemediğim bir hızla ilerliyor. Hazır olmadan çok önce, yüzünde patlarken onun adını haykırıyorum.

Geri çekilip elinin tersiyle ağzını sildiğinde göğsüm kabarıyor ve tenim ter içinde kalıyor.

Gözlerimiz bir kez daha birleşiyor, aramızda sessiz kelimeler konuşuluyor.

Daha fazlasını yapmasını, bana dokunmasını, benden iyiliğime karşılık vermeme istemesini, her şeyi yapmasını bekliyorum. Ama gerçekte tek yaptığı ayağa kalkıp odadan çıkmak oluyor.

Banyo kapısını öyle bir çarpıyor ki tüm ev sallanıyor.

Döndüğünde hâlâ derme çatma yatağının ortasında oturuyordum. Saçları dağınık, gözleri şişmiş ve boxer'ı hala yırtık ama yanımdaki çarşafı kaldırıp içine girmekten başka bir şey yapmıyor ya da söylemiyor.

Ne oluyor be?

Muhtemelen gitme zamanımın geldiğine karar vererek bir ayağımı yere koydum, alçak şilteyi itmeye hazırdım ki sesi odayı doldurdu.

"Atla."

ALTINCI BÖLÜM

Spencer

I bunu yapmamalıydım. Her şeyi doğru yapmaya niyetliydim. Karım olana kadar gelinimden hiçbir şey almamayı. Onu görmenin çok zor olacağını düşünmemiştim.

Yabancı birinin gelmesini bekliyordum ama işte buradayız.

O yanımda ağır ağır nefes alırken ben sırtüstü uzanıp tavanda hareket eden gölgelere bakıyorum.

Bir yanım döndüğümde onu yatağında bulmayı umuyordu ama bunun gerçekten olacağını düşünecek kadar aptal değildim. Bugün ona yaptığım karşılamadan sonra akli başında hangi kadın benim yatağında olmak isterdi ki? O kadın şimdiye kadar sevdiğim tek kadın olabilirdi ama yine de ona pek iyi davranmadım.

Sabah çıktıktan sonra doğruca bara gittim.

Bir içkiye ihtiyacım vardı ve onun tatlı kokusundan ve ruhumun derinliklerini gördüğüne yemin ettiğim gözlerinden uzaklaşmam gerekiyordu.

Onu evimde görmek, yıllardır hayalini kurduğumuz evde. Bu çok fazlaydı. Bununla başa çıkamazdım. Bir korkak gibi kaçtım. Oda dönmeye başlayana kadar içtim ve eve doğru uzun, çok soğuk bir yürüyüş yapmak için ayrılmak zorunda kaldım.

Onun burada olduğunu düşündüğümde, araba yolunu dönüp evi karanlıkta görmeden çok önce sertleşmişim.

Tek düşünebildiğim oydu. Pantolonunun kıcını ve kalçalarını nasıl sardığını, kazağının düşük yakasından göğüslerinin kabarıklığının beni nasıl tahrik ettiğini. Ama onu benim yaptığım gibi, benim lanet numaramda bulmak. Buna katlanmak çok zordu ve kendim için koyduğum tüm kuralları çiğnedim. Belki hepsini değil. Bir mucize eseri, dilime boşaldıktan sonra çizgiyi çekmeyi başardım.

Kokusu etrafımdaki odayı dolduruyor, onu ters çevirmek ve sıcak küçük vücudunun içine batmak için neredeyse çaresiz kalmama neden oluyor.

Sikim çarşafı yırtıyor ama ona uzanmıyorum. Bugün ona nasıl davrandığımdan sonra acı çekmeyi hak ediyorum.

Yan dönerek, önüm sırtına değene kadar ona doğru kayıyorum. Birleştiğimiz anda, sanki uyanmış ve beni bekliyormuş gibi tekrar bana sokuluyor.

"G- Ella, uyanık mısın?" Fısıldıyorum ama nefes alış verışı sabit kaldığı için sorum cevapsız kalıyor. Ya derin uykuda ya da çok iyi bir oyuncu. Ortaokulda tiyatro sınıfımızdaki performansını düşünüyorum ve muhtemelen birincisi olduğuna karar veriyorum.

Kolumu beline dolayarak onu kendime daha sıkı sarıyorum ve bir daha asla yapamayacağımı düşündüğüm bir şeyin tadını çıkarıyorum.

O kollarımdayken uykuya dalmış olmalıyım çünkü bir de baktım ki pencereye doğru bakıyorum ve gözlerim kapalı olmasına rağmen güneş beni kör ediyor.

Sırt üstü yuvarlanarak gözlerimi aralıyorum, arkalarında dün gece içtiğim viskiden gelen donuk bir gümbürtü kendini belli ediyor. Yan tarafa baktığımda onu kıvrılmış, hâlâ derin uykuda buluyorum.

Gözleri hafifçe kapalı, yanakları dün gece kulağına müstehcen şeyler fısıldadığım zamanki gibi pembe kırmızı ve pembe dolgun dudakları hafifçe ayrılmış, onu öpmediğim için pişmanlık duyuyorum. Ama bir öpücüğün her şeyi mahvedeceğini biliyorum.

Önce onu koridordan aşağı indirmeliyim. Ciddi olduğunu, bunu benim kadar çok istediğini bilmeliyim. Çünkü artık bir kez daha burada, kalması için canla başla savaşıcağım.

Dün gece söylediklerinde haklıydı. Gittiği gün onunla ilişkiyi bitirdim ama bunun tek nedeni gitmesine çok kızmış, incinmiş, hayır... harap olmuş olmamdı. Acımasızcaydı, bunu o zaman da biliyordum. Başka seçeneği yoktu. Babasının şehirde bir işi vardı ve annesiyle birlikte onu takip etmek zorundaydılar, aileler böyle yapar. Ama beni geride bıraktı ve o noktada yapabileceğim tek şey kendimi korumaktı ve aptalca bir şekilde sürüklenirken ona zarar vermenin yardımcı olacağını düşündüm. Geriyi görmek harika bir şey çünkü takip eden günlerde, aylarda, hatta yıllarda, sürdürebileceğimizden çok emin olduğu uzun mesafeli ilişki için her şeyimi verebilirdim.

İşe yarayabileceğinden hâlâ şüpheliyim ama o gittiğinde ne kadar mutsuz olduğumu bildiğimden, keşke daha önce başarısız olma şansı verseydim dedim.

daha başlamadan mahvediyor.

Pişmanlık dolu bir iç çekişle yatağı itiyorum, yere attığım bir pantolonu alıyorum ve uyumasına izin verme umuduyla sessizce odadan çıkıyorum.

Dün benim için yeterince stresliydi, onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Duş aldıktan sonra kahve içmek ve işe gitmek için aşağıya iniyorum, artık bir ev arkadaşım var ve bu evi yaşamak için uygun bir duruma getirmek daha da önemli.

Atölyemin kapısını sürükleyerek açtığımda, son birkaç haftadır üzerinde çalıştığım, neredeyse bitmek üzere olan sayvanlı yatağa bakıyorum.

Annem altımızın da gelinlerinin yolda olduğunu sürpriz bir şekilde duyurana kadar yatak odaları öncelik listemin başında değildi. Yatağımı paylaşacağım birinin olması ihtimali beni harekete geçirdi. Evliliğimi bir yatakta bir yabancıyla tamamlamak istemezdim ama Gabriella'yla daha da az isterdim. Şu anda ona sunabileceğimden daha fazlasını hak ediyor. Aniden hayatıma girdiğinden beri ona davranış şeklimden daha fazlasını hak ediyor.

Kendimi yatağın son rötuşlarına kaptırıyorum, etrafımı saran soğuğu ya da kapatmadığım kapılar sayesinde geniş alana giren acı havayı fark etmiyorum, evlilik yatağımızı tamamlamaya ve ilk gecesine hazır hale getirmeye odaklanmış durumdayım.

AirPods'um takılıyken ve kulaklarımda müzik çınlarken bana katıldığını duymuyorum. Kapiya bakıp onu duvara yaslanmış, üzerinde hala benim formam ama omuzlarına bir battaniye sarılmış halde bulduğumda tenim karıncalanıyor ve bir misafirim olduğunu fark ediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, zımparamı bırakıp AirPods'umu çıkarıyorum. "Selam," diyorum, dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. Dün beni ateşleyen öfkeden sonra inanılmaz bir his.

"Lütfen, seni durdurmama izin verme," diyor ve devam etmemi işaret ediyor.

Tezgâha yaslanıp gözlerinin vücudumda gezinmesini ve dişlerinin alt dudağına gömülmesini izliyorum.

Ateşim yükseliyor ve sikim bir kez daha onun içinde olma, sonunda onu benim yapma düşüncesiyle kabarıyor.

"Eğleniyordun, değil mi?" Kaşlarımı eğlenerek kaldırarak soruyorum.

"İnanamayacağın kadar."

"Bu gerçekten utanç verici, küçük fare, çünkü etrafta durup *eğlenecek* vaktin yok."

"Öyle mi?" diye soruyor, başını yana eğiyor ve bana kendisinin daha genç bir versiyonunu hatırlatıyor. "Peki neden?"

Tezgâhtan kalkıp ona doğru yürüdüm. "Çünkü bugün, küçük fare, senin düğün günün."

Nefes nefese kalıyor, ağzı şoktan bir karış açık kalıyor. "Bugün mü?"

"Evet. Hepimiz adliye binasında..." Cebimden telefonumu çıkardım. "İki saat. Şimdi bunu gerçekten isteyip istemediğine karar verme zamanı." Bu sözleri söylemekten nefret ediyorum ama eğer ihtiyacı varsa ona kaçma şansı vermekten kendimi alamıyorum. Bunu şimdi yapması, zaten birbirimize bağlı olduğumuz zamandan daha iyi.

"Kaçmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum Ella. Şu anda bilmediğim pek çok şey var," diye itiraf ediyorum, bunu yapmak bana acı verse de.

Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey değişmedi, Spence. Son beş yıldır lüks hayatı pek yaşıyorum."

Yüzünden geçen hüznü ifade göğsümü daraltıyor ama her ne kadar New York'taki hayatıyla ilgili her şeyi anlatmasını istesem de şu an bunun zamanı olmadığını biliyorum.

"Her şeyi bilmek istiyorum. Ama şu anda vermen gereken bir karar var. Eğer bu konuda ciddiysen, boş yatak odalarından birindeki dolapta bir elbise ve ihtiyacın olan her şeyi bulacaksın. Eğer istemiyorsan, seni bir daha bırakamayacağımdan hemen uzaklaş."

"Spencer," diyor usulca, atölyeme doğru ilerliyor ve eli yanağıma değip vücutlarımızın ön kısımları birbirine değene kadar uzanıyor. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok ve dünyada hayatımı adamak istediğim başka bir erkek yok. Her zaman sen oldun, Spence."

Duygular boğazımı tıkıyor, öyle ki onları zapt edemeyeceğimi düşünüyorum.

Başımı sallıyorum, sözlerini kabul ediyorum ve gözlerimle ona hislerimin tamamen karşılıklı olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

Parmak uçlarına uzanarak dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor. Hayatımın her bir parçası bu basit hareketle yerine oturdu ve

Onu kollarıma alıp benim için ne kadar önemli olduğunu göstermemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bana ihtiyacın olursa, düğünümüz için hazırlanacağım."

Sıcaklığını da beraberinde götürerek uzaklaşmasına rağmen içimde karıncalanmalar oluşuyor.

Gözlerini benimkilerden ayırıp eve doğru yürümeye başladı. Ama sesimi duyunca durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Her zaman yapmam gerektiği gibi seni benim yapacağım." Gözleri yumuşuyor ve dudakları bir gülümseme şeklinde kıvrılıyor.

"Sabırsızlanıyorum."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum kendi kendime, o sesimi duymazdan geldiğinde. Bu ikinci şans hak etmek için ne yaptım ben?

YEDİNCİ BÖLÜM

Gabriella

I Bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde arka yatak odalarına koştum, bu gösteriyi yola çıkarmaya fazlasıyla hazırdım. Ne olursa olsun, bu posta siparişi gelin olayını görmeye tamamen hazırdım.

Dün havaalanında beni bekliyordu. Bir karar vermiştim ve Holly'ye güveniyordum. Ama Spencer'ı bulmak, o gece doğru şeyi yaptığımdan daha da emin olmamı sağladı.

Nefret ettiğim bir hayattan kaçıp çok sevdiğim bir hayata dönmek istiyordum ama bunu asla beklemiyordum.

İlk girdiğim odada dolap yoktu, ben de diğerini denedim. Kapıyı görür görmez koşup açıyorum.

İçinde bir elbise çantası ve fildişi bir kutu buldum. İkisini de toplayıp dün geceyi geçireceğim misafir odasına götürüyorum. Çantayı yatağın üzerine serdim ve fermuarını indirdim.

"Aman Tanrım," diye soluyorum, ellerimle ağzımı kapatıyorum.

İnanılmaz bir şey. Mükemmel ve çantadan çıkarırken bir şey fark ettim. Çocukken çizdiğim resimle tamamen aynı tarzda.

Önümdeki fildişi beyazı dantele bakarken gözlerimden yaşlar dökülüyor ve şok içinde başımı sallıyorum.

Duş alma, fön çekme ve saçlarımı kıvrırma işlemlerini hızlıca tamamladıktan sonra en iyi şekilde görünmek için makyajıma aşırı zaman harcıyorum.

Kutunun içindeki iç çamaşırını, bir çift ayakkabıyı ve çantayı çekiyorum.

Kısa bir süre tüm ölçüleri nasıl doğru aldığını merak ettim ama sonra Holly'nin başvurunun bir noktasında tüm ölçülerimi istediğini hatırladım

süreç.

Hazır olduğumda, elbisem hariç her şeyimle yatağın ucunda durup aşağıya bakıyorum.

İnsanların bu konuda yanlış olduğunu söyleyebileceği pek çok şey var. Ailem burada değil, hatta bundan haberleri bile yok. Spencer ve ben artık birbirimizi tanımıyoruz, bunun çılgınca ve pervasızca olarak tanımlanmasının milyonlarca başka nedeni var, ama benim için bundan daha mükemmel olamazdı.

Her zaman ikimiz vardık ve hayatımızın bu yeni bölümüne de böyle devam edeceğiz.

"Yirmi dakika, Ella," diye sesleniyor Spencer kapıdan ve karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

En iyi arkadaşım ile evlenmek üzereyim. Hiç bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum.

"Tamam, hemen geliyorum."

Bir şekilde kendimi elbisemin içine sokmayı ve fermuarını yardım almadan kapatmayı başarıyorum. Cüzdanımı ve cep telefonumu çantama tıktırıp kapıyı açmadan önce aynada kendimi kontrol ediyorum.

Dizlerimin bağı çözülerek merdivenlerden iniyorum ve Spencer'ı, sırtı bana dönük olmasına rağmen, ten rengi bir pantolon ve beyaz bir gömlekle beni beklerken buluyorum.

"Spence?" Derin bir nefes alıp beni görmesi için kendimi zorlamadan önce fısıldıyorum.

O kadar yavaş dönüyor ki asla sonuna kadar gidemeyeceğini düşünüyorum ama beni gördüğü anda gözleri açılıyor ve çenesi düşüyor.

"Gabby," diye nefes nefese kalır.

"Kahretsin, özür dilerim." "Sorun

yok. İyi görünüyor muyum-"

"Nefes kesicisin." "Elbise,

o..."

"Her zaman istediğin gibi." "Nasıl?

Nasıl hatırladın?"

Omuz silkiyor. "Sadece doğru geldi. Al, senin için başka bir şeyim var."

Elini cebine attı ve bir kutu çıkardı. Tiffany mavisini hemen tanıyorum ve kalbim takla atıyor.

"Umarım beğenirsiniz," diyor endişeyle. Elini uzatırken eli titriyor. Sanırım hayatımda gördüğüm en sevimli şey bu. Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. İsteddiği her şeyi okuyabiliyorum, dün öfkesinin ardına saklamaya çalıştığı geri dönüşümle ilgili tüm gerçek duygularını görebiliyorum. Bunu istiyor. Bunu en az benim kadar istiyor.

Kutuyu ondan aldım ve üstünü çıkardım.

İçinde, üzerine çiçek desenleri işlenmiş ve ortasında bir elmas kümesi olan güzel bir madalyon buluyorum.

"Aç şunu."

"Tamam." Yerinden çıkarıp kutuyu ona geri veriyorum, çünkü koyacak bir yer yok.

Tırnağımı tokanın altına sokuyorum ve açıyorum.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım. "Nasıl yaptın..."

"Takabilir miyim?" diye soruyor, bir adım öne çıkıp elimden alıyor. Takmak için sırtımda dolaşırken saçlarımı kaldırıyorum.

Ona izin veriyorum, bu arada çocukluğumuzdaki görüntü aklımdan çıkmıyor. "Spencer, bunu nasıl bu kadar çabuk aldın?"

"Ben vermedim. Mezuniyet balosunda sana verecektim ama sen-" "Sola," diye bitiriyorum.

"Evet. Ondan kurtulmalıyım. Neredeyse birkaç kez yapacaktım ama yapamadım. Dün gece çıkardım."

"Bu mükemmel, Spencer. Bunu çok seviyorum." Ona söylemek istemediğim kelimeler neredeyse peşi sıra gelirken dilimi ısırıyorum.

"Sevindim. Gidelim mi?"

"Evet."

Spencer'ın sipariş ettiği arabayla adliyeye giderken ikimiz de sessizdik, ikimiz de son yirmi dört saatteki garip olayların içinde kaybolmuştuk.

Vardığımızda bizi bekliyorlardı ve kısa bir bekleyişin ardından, müstakbel kocamın beni beklediği odaya girmeden önce Spencer'ın burada benim için hazırladığı söylenen bir buket elime tutuşturuldu.

Kapılar açılır açılmaz bana bakıyor ve sanki beni bir kez daha ilk kez görüyormuş gibi.

"Selam," diyorum odanın önünde ona katıldığımda.

"Seni burada görmek ne güzel," diye şaka yapıyor.

Nikâh memuru işe koyuldu ve ben daha ne olduğunu anlamadan Spencer'ın da organize ettiği yüzükleri taktık ve karı koca ilan edildik.

"Gelini öpebilirsin."

Sonunda beni düzgün bir şekilde öpeceğini düşünerek yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor, ama bana doğru eğildiğinde tek yaptığı dudaklarını dudaklarıma iffetli bir öpücükle bastırmak oluyor.

Hayal kırıklığı içimi kaplıyor ve son bir saat içinde onun bu konudaki heyecanını hayal edip etmediğimi merak etmeye başlıyorum. Belki de yanlışmışımdır, belki de tüm bunlar tek taraflıdır ve ben tüm bu romantizm karşısında gafil avlanmışımdır.

Benden uzaklaşıyor ve gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Neyse ki bana bakmıyor, bu yüzden onları görmüyor.

Bunun yerine nikâh memuruna teşekkür etti, elimi tuttu ve birlikte karı koca olarak koridordan geri yürüdük.

Boş koltuklar gerçekliğimin keskin bir hatırlatıcısı.

En iyi arkadaşım, bana sahip olan tek kişiyle, sevdiğim tek kişiyle evleneceğim fikrine kapıldım.

Burada gerçekten neler olduğunu unutuyorum. Spencer posta siparişiyle gelin istedi. Beni istemedi. Beni aramaya gelmedi. Onun için gelen kişi olmam tamamen şans. Bunun nedenini bile bilmiyorum.

Dışarı çıktığımızda arabanın bizi beklediğini gördüğümde hâlâ kendimle tartışıyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" Spencer'ın camdan şoförle konuşmasını izledikten sonra üzüntüyle sordum. Duyamayayım diye ben binene kadar beklemiş. Bu, midemde ağır bir şekilde oturan korku topuna kesinlikle yardımcı olmadı.

Gözleri ileriye odaklanmış bir şekilde, içimden bir topun içine kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak gelmesine neden olan sözler söylüyor. "Özel bir yemek için rezervasyon yaptırmıştım ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Sanki cevap verecekmişim gibi dudaklarım aralanıyor. Ama veremiyorum. Veremiyorum.

Mesafeli duruşu, yeminlerimizi ettikten sonraki bariz ilgisizliği göğsümü parçalıyor.

Ona sırtımı dönüyorum, sadece orada oturuyor olması bile bana katlanılamayacak kadar ağır geliyor ve dikkatimi geçmekte olan kasabaya veriyorum. Uzun zamandır geri dönmeyi arzuladığım bir yer, ama şimdi, ziyaretimin kısa süreli olmasından korkuyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gabriella

T Araba evin önüne yanaştı ve beni şaşırtarak arabadan indikten sonra Spencer bana yardım etmek için elini tekrar içeri soktu.

Onu kızdıracak şekilde almadım, ama son yarım saatten sonra birazcık meydan okumam kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Onu geçip ön kapıya doğru yürüyorum, bir şey anlatmaya çalışıyorum. Kilidi açmasına izin vermek için durmak zorunda kaldığımda her şey yerle bir oluyor.

Yatak odamın güvenliğine doğru koşmaya hazır bir şekilde sessizce ilerliyorum ama onun sesi beni durduruyor.

"Gabriella." Sesinin sertliği karşısında nefesimi tutuyorum. "Ben... Ben özür dilerim." Özür dilediğinde omurgam sertleşti. O zaman bir pislik gibi davrandığının farkında. "Lütfen, arkanı dön."

Birkaç saniye tereddüt ediyorum ama hemen söyleneni yapıyorum. Bunu yapmaktan başka gücüm yok.

"Siktir," diye inliyor. Gözleri vücudumdan aşağıya inmeden önce benimkileri buluyor.

"Neler oluyor, Spencer?"

"I..." Ellerini saçlarına götürüyor ve çekiştiriyor. "Berbat ettim. Ama seni öpmüş olsaydım... o adliyede seni gerçekten öpmüş olsaydım, o zaman durabilir miydim emin değilim."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken dudaklarımdan "Ah," diye dökülüyor. "Çok güzel görünüyorsun," diyor yanağımı okşayarak. "Fantezilerimin hepsinden çok daha güzelsin. Ve şimdi, tamamen benimsin."

"Ama-"

"Anlaşmayı mühürlemem gerek, küçük fare. Bu işi sonuna kadar götürmenin zamanı geldi."

Ne söyleyeceğimi bilemesem de dudaklarım aralanıyor ve midem arzuyla sıkışıyor.

Aramızdaki son boşluğu kapatmadan ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdirmeden önce parmakları bir an seğiriyor. Adliyedeki öpücük kadar masum ama şimdiden çok daha fazlası.

Tekrar yapıyor, diğer kolu belime dolanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Dili alt dudağımı yalayıp erişim ararken dizlerimin bağı çözülüyor.

Neredeyse hemen açılıyorum, kendimi onun içinde kaybetmek için çaresizim.

Dillerimiz birleştiği anda inliyor ve ben titreşimleri ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Tadı ağzımda patlıyor ve aniden yeniden azgın bir genç kız oluyorum, uğruna hayatımı verebileceğim çocukla yeni şeyler keşfetmeye can atıyorum.

"Spencer," diye fısıldıyorum dudaklarına. Bir şey istediğimden mi yoksa sadece onun olduğunu kendime hatırlattığımdan mı emin değilim.

"Üst katta," diye nefes alıyor, dudakları çenemde geziniyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Parmakları benimkilere dolanıyor ve ben dudaklarını kaybetmeye hazır olmadan çok önce beni döndürüp merdivenlerden yukarı çekmeye başlıyor.

Odaya girer girmez, "Aman Tanrım, Spencer," diye soluk soluğa kalıyorum. Yer tahtalarının üzerinde artık sadece bir şilte değil, geniş odanın ortasında el yapımı, dört direkli, göz alıcı bir yatak var.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, elleri belime dolanıyor, önü sırtıma bastırıyor.

"Bu inanılmaz."

"Seni sadece düz bir yatakta bile benim yapamazdım, değil mi?"

Arkamı döndüğümde yüzünde çocuksu bir gülümseme bulacağımı biliyorum. "Bu senin atölyende de olabilir, Spence. Ben sadece sen."

"Lanet olsun, küçük fare," diyor, boynuma öpücükler kondurarak. "Beni öldürüyorsun. Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?"

"Evet, kabaca bir fikrim var. Ama lütfen, şu anda bunları konuşmasak olur mu?"

Omuzlarımdan tutup beni etrafında döndürmeden önce başını sallıyor.

Dudakları bir kez daha benimkileri buluyor ve beni öyle derin öpüyor ki yıldızları görmeye başlıyorum.

Tıpkı eski günlerdeki gibi olacağını düşünmeye başlıyorum, daha ileri gitmeden öpüşüyoruz, ama geri çekilip karanlık gözleri benimkilere baktığında, neredeyse tüm kirli düşüncelerini okuyabiliyorum.

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve başıma gelecekleri bildiğim için ateşim yükseliyor.

"Sana bakmadan duramıyorum," diye itiraf ediyor. "Rüya gördüğümü düşünüp duruyorum."

"Bu çok gerçek," diyorum ve gömleğinin en üst düğmesine uzanıp açıyorum.

Hareketim karşısında gözleri alev alev yanıyor.

Ayakkabılarını çıkarıp pantolonunu tekmelemeden önce gömleğini çıkarıyorum, gözlerim onun her muhteşem santimini içine çekiyor.

"Arkanı dön," diye fısıldıyor ve ben hemen dönüyorum.

Parmakları omurgamdan aşağı inen fermuarı hızla açıyor, ardından askıları omuzlarımdan iterek kumaşın ayaklarımın dibinde toplanmasını sağlıyor.

Bana elini uzatıyor, ben de kendi elimi içine sokuyorum ve elbiseden dışarı çıkıyorum. Başka birinin önünde sadece iç çamaşırlarımla durmak benim için normal bir şey değil ama gözlerinden sızan yoğunluk, tutku ve aşkla, bu durumda hissedeceğimi düşündüğüm güvensizliğin bir zerresini bile hissetmiyorum.

"Çok güzel. Çok seksi. Çok..."

"Senin" diye bitiriyorum.

Vücudunun ön kısmı benimkine çarpıyor ve dudaklarımı morartıcı bir öpücükle alıyor. Islak, kirli, dağınık ve tam da ondan istediğim şey.

Bacaklarım yeni yatağın kenarına değene kadar bizi geriye doğru yürütüyor, sonra beni nazikçe aşağı indiriyor.

"Bunu günlerce hissedeceksin," diye söz veriyor ve bir iki dakika sonra dudakları bir kez daha boynuma inip köprücük kemiğimin üzerinden geçmeden önce.

O, şişmiş ve serbest bırakılmak için yalvaran göğüslerimi öpüp yalarken sırtım kavisleniyor.

"Lütfen," diye inliyorum dişleri dantelin üzerinden beni sıyırdığında. "Daha fazla, Spence.

Daha fazla."

Eli altımdan kayıyor ve sütyenimi çözüyor. Gözleri bir süre benimkileri tutuyor, ama kendini tutması uzun sürmüyor çünkü onları çıplak bedenime bırakıyor.

anlaşılır bazı kelimelerle küfretmeden ve dudaklarını d u d a k l a r ı n a götürmeden önce.

Zirve yapmış meme ucumu sıcak ağzına alıyor, diğer tarafa geçmeden önce dişleri hafifçe ısırıyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım," diye inliyorum, bunu bana neden daha önce yapmadığını merak ediyorum.

Devam ediyor, ağzı şehre giderken diğer tarafı kızdırmak için bir elini yukarı kaldırıyor.

Külotum sıırsıklam ve klitorisim biraz ilgi için zonkluyor. Parmaklarımı saçlarına geçirerek onu hafifçe aşağıya doğru itiyorum.

Cesaretlendirmeme kıkırdıyor, ama emirleri uyguluyor, karnımdan aşağı ve sonra külotumun üzerinden öpüyor.

"Çok ıslak," diye fısıldıyor bacaklarımı ayırdığında. Uyluklarımdan dizlerime kadar öpüyor ve sonra tekrar yukarı çıkarak ona duyduğum ihtiyaçla beni çılgına çeviriyor.

"Spencer."

"Yalvarmanı duymak çok hoşuma gidiyor, küçük fare. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." "Sana. Sana ihtiyacım var. Sana her zaman ihtiyacım vardı."

Parmakları külotumun kenarlarına dolanmadan önce "Siktir," diye bağıyor ve külotumun yırtılma sesi odayı dolduruyor.

"Düğün külotumu mahvettin," diye nefes nefese kaldım. "Sana daha sonra alırım. Ama şimdi."

"Oh kahretsin," diye bağıyorum, klitorisime mükemmel miktarda baskı uygulamadan önce uzunluğumu yalarken sırtım kamburlaşıyor.

O kadar heyecanlıyım, onun için o kadar çaresizim ki, saniyeler gibi gelen bir sürede uçurumdan düşüyorum.

"Spencer," diye çığlık atıyorum iki parmağını içime sokup öylece çevirdiğinde. Gözlerimin arkasında ışıklar yanıp sönüyor, etrafımdaki dünya yok oluyor ve zevk dalgaları vücuduma hücum ediyor.

Yukarı çıktığında dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. O kadar sevimli ki, çocukluğumuzda ona karşı hissettiğim her duygu bana geri dönüyor. Onu havaalanında gördüğüm anda hâlâ sevdiğimi anlamıştım. Aradan beş yıl geçmiş olabilir ama o her zaman olduğu gibi hâlâ kalbimin sahibi.

"Ben... Ben seni seviyorum," diyorum, yüzü hemen ciddileşiyor.

Yanlış bir şey söylediğim için paniklelemeye başlıyorum, ama sonra öne doğru düşüyor, elleri başımın iki yanına iniyor ve beni etkili bir şekilde kafesliyor

gözlerimin içine bakarken.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Gabriella. Seni düşünmediğim, ne yaptığını, mutlu olup olmadığını merak etmediğim bir gün bile geçmedi."

Başımı sallıyorum, ona öyle olmadığımı söylemek istiyorum. Çok numara yaptım ama ondan uzaklaştığım andan itibaren mutlu değildim.

Aşağıya inip dilini ağzımın içine sokuyor ve onun üzerinde kendi tadımı aldığımda inliyorum.

"Güzel, değil mi? Beklediğime kesinlikle değdi." "Spencer, sana ihtiyacım var."

Benden uzaklaşıyor ve yatağın ucunda duruyor, böylece boxer'ını indirebiliyor.

Onu içime çekerken dudaklarım aralanıyor, her şeyini. O... muhteşem. "Sanırım gerçekten kaçırıyormuşum."

"Sanırım haklı olabilirsin. İşin iyi tarafı, şimdi bunu telafi etmek için dünya kadar vaktimiz var."

Hayatımızın geri kalanını kaybettiğimiz zamanı telafi ederek geçirmeyi düşünürken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Sabırsızlanıyorum."

"Bu iyi, çünkü şimdi başlıyoruz."

Hareket ettiğini fark etmeden önce, sikinin başı ıslaklığımı okşarken kalçalarımın arasına giriyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye sorarak beni şehvet dolu sersemliğimden çekip çıkarıyor.

"Um... hayır, ama ben-"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Sen ve ben, küçük fare. Bir daha asla aramıza hiçbir şey giremez."

"Ama ya..." Gençliğimde kurduğum gelecek hayallerimi düşünerek sözümü kesiyorum ve hemen ardından hiçbir argümanım olmadığını fark ediyorum.

Düşüncelerimin nerede olduğunu sezmiş olmalı ki kaşlarını çatıyor.

"Aramızda hiçbir şey yok. Asla," diye tekrarlıyorum.

"Siktir, evet."

Kendini eline alıyor ve sikini girişime doğru yönlendiriyor.

Benimle dalga geçip hafifçe içime doğru iterken vücudum kilitleniyor. "Gabriella?" diye soruyor, endişesi bir an için yüzünde parlıyor. "Ben... um... Ben..." Gerçeği itiraf etmek istemediğim için kekelıyorum. "Sen bakire misin?"

Başımı sallıyorum, utancımdan yerin dibine giriyorum.

"Daha mükemmel olabilir misin, küçük fare? Sana göz kulak olacağım. Bana güvenebilirsin."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, boğazımdaki yumrudan güçlkle konuşabiliyorum. "Çok fazla gelirse bana söyle ve duralım."

Başımı sallıyorum ama ne kadar acıttığı umurumda değil, bu gerçekleşiyor. Sonunda karı koca olarak sonuna kadar gideceğiz.

Kafamı sallıyorum, düşüncelerim çok fazla ve o hemen duruyor.

"İyi misin?"

"Evet, durma."

Kendini alçaltıyor, içime yavaşça iterken dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor.

Çok nazik, çok düşünceli. Kaslarındaki gerginlikten, canı çektiğinde gerçekten bırakmaya ve almaya ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum ama her zamanki gibi benim mutluluğum onun en büyük endişesi.

İçimde bir bariyere geliyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Hazır mısın?"

"Senin bilebileceğinden daha fazla."

Sessizce özür dileyip ileri atılmadan önce gülümsüyor. Acı çekirdeğinden fışkırırken haykırıyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye fısıldıyor, çenemi ve boynumu öpüyor.

Elinden geldiğince **d i k k a t i m i** dağıtıyor ve bir iki dakika sonra acı azalmaya başlıyor.

"Sorun yok."

"Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Sana kendini çok iyi hissettireceğim, karıcığım." Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor.

"Umarım öyledir, kocacığım."

"Siktir," diye **h o m u r d a n ı y o r**, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve kalçalarını sallayarak içimde yepyeni bir dizi hissi ateşliyor.

"Tanrım, Spencer," diye inliyorum, tekrar içeri girmeden önce yavaşça içimden çıkarken sırtım kamburlaşıyor.

"Çok iyi, küçük fare. Çok mükemmel."

Beni öperken ve elleriyle vücudumu keşfederken yavaş, durgun vuruşları devam ediyor. Neredeyse dayanamayacak hale geldiğinde

Baş parmağını klitorisime doğru bastırıyor ve içimde yaptığı şeyle birlikte beni o anda hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiğim ama ne yazık ki çok geçmeden bitiveren akıl almaz bir boşalmaya sürüklüyor. Yine de daha iyi oluyor çünkü sadece birkaç saniye sonra Spencer beni takip ediyor ve onun zevkten nasıl tükendiğini izleyebiliyorum. Gözleri gözlerimi tutuyor, vücudundaki her kas gerilirken benim için hissettiği her şey parlıyor. Aleti içimde şiddetle seğirmeden önce boğazından bir zevk hırıltısı yükseliyor.

Geleceğimize dair düşünceler aklıma geliyor ve her şeyi bir kez daha değiştirip değiştirmediğimizi merak ediyorum. Tek yaptığım gülümsemek çünkü tam burada, şu anda, istediğim tek şey bu. Ve buna sahibim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Spencer

I Gabriella'nın yanına düşüyor ve onu hemen kollarıma çekerek bedenlerimizi ve dudaklarımızı birbirine yapıştırıyorum.

Bunun için çok uzun süre bekledim ve kesinlikle olmadı. hayal kırıklığına uğrattı. O hayal edebileceğim her şey ve daha fazlası.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Ben de seni seviyorum."

En uzun süre boyunca yeniden on yedi yaşındaymışız gibi öpüşüyoruz ve bunun hayatımın en mutlu anlarından biri olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

"Ailen tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?" diye soruyor biraz hava almak için ayrıldığımızda. "Biliyorlar, değil mi?"

Annemi ve onun çılgın planını düşünerek kıkırdıyorum.

"İster inanın ister inanmayın, her şey annem tarafından organize edildi. Önümüzdeki haftalarda Ökseotu için gelen tek gelin sen değilsin."

"Ne?" diye soruyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. Anlıyorum, annem haftalar önce saçma sapan planını bize anlattığında ben de aynı şekilde bakmıştım.

Ona annemin Kar Vadisi'ni Titan Şirketi'nden kurtarma planlarını ve hepimizin evlenebilmesi ve sevgili kasabamızı satın almak için gerekenleri yerine getirebilmemiz için her birimiz için birer tane olmak üzere altı gelin sipariş ettiğini anlattım.

"Bu delilik. Annenin biraz deli olduğunu hep biliyordum ama... vay canına," diyor yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

Annemle ne kadar yakın olduklarını çok iyi hatırlıyorum. Sadece erkek çocukları olduğu için Gabriella'nın sık sık evimizde olmasını çok sevdi.

"Kardeşlerinizin bu plana tamamen katıldıklarını düşünemiyorum."

"Bazılarını ikna etmek diğerlerinden daha uzun sürdü," diyorum, annemin şok edici açıklamasından sonra yapılan konuşmaları düşünerek.

"Peki ya sen? Senin düşüncelerin neydi?"

Geçmişti düşünürken çenemi ovuşturuyorum. "Çok heyecanlanmadım ama hayatım pek de tatmin edici değildi, o yüzden neden olmasın diye düşündüm."

"Yeterince adil."

"Peki ya sen, neden kaydoldun? Şehir hayatı beklediğiniz gibi değil miydi?"

Uzun bir iç çekti, yüzünü üzgün bir ifade kapladı. "Gitmek istemediğimi biliyorsun. Ben bir şehir kızı değilim. Burada dağlarla, huzur ve sessizlikle birlikte olmak istedim. Buradan ayrılmadan önce bile New York'tan nefret ediyordum.

"Babam bize inanılmaz bir çatı katı dairesi ayarlamıştı. Çılgıncaydı ve tamamen abartılıydı. Etkileyici bir terfi aldığını biliyordum ama bu... çok fazla, çok sahteydi.

"Ve haklıydım. Taşınmamızın üzerinden iki ay geçmeden, gitmesinin asıl nedeninin başka bir kadınla birlikte olması olduğu ortaya çıktı."

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım, bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Gitti, onunla birlikte oldu ve bizi terk etti. İstedığımız her şeyi yapabilmemiz için yeterli paramız olduğundan emin oldu. Üniversitenin, bitmek bilmeyen spa günlerinin ve annem için şampanyanın parasını ödedi. Ama hepsi sadece... ugh. Ondan nefret ediyordum. Böyle çekip giderek beni çok incitti."

"Sana Gabby dediğimde bu yüzden mi gerildin? Sana eskiden böyle mi seslenirdi?"

Başını sallıyor. "O kız olmaya devam edemezdim. Bunu duymak bana sadece seni ve seni geride bırakmayı hatırlattı, sonra da onun ihanetinin acısını. Hepsi çok fazlaydı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, ben de başka biri gibi davrandım. Bunun pek faydası olmadı. Acı hala oradaydı."

Onu bedenime daha sıkı çekiyorum, artık her şeyin bittiğini bilmesini istiyorum.

"Annem büyük yayınevlerinde iş bulmam için baskı yapıyordu, böylece bir stajyer bulabileceğimi ve günlük işe gidip gelme ve ofis bloklarında bitmek bilmeyen saatlerle şehrin geri kalanına katılabileceğimi düşünüyordu ama-"

"Hâlâ yazar olmak istiyor musun?" Sanırım, biz gençken ailesinin ona bunun uygun bir kariyer seçimi olmadığını ve 'gerçek' bir işe ihtiyacı olduğunu söylediğini hatırlıyordu.

"Evet. Perişan haldeydim. Hiç arkadaş edinmemiştim, kimseyle bağ kuramamıştım. Tek insanım annemdi ve çoğunlukla onun ağzından çıkanlardan nefret ederdim.

Bir lokantada çalışıyordum ve posta yoluyla gelin olmuş ve boktan hayatını değiştirebilmiş biriyle ilgili bir konuşmaya kulak misafiri oldum.

"Yaklaşan Noel düğünlerinin reklamını gördükten ve nostaljik hissettikten sonra Holly'nin şirketine anlık bir başvuru yaptım. Hiçbir şey duymayı beklemiyordum, hatta beni arayıp onca yer varken burada bana uygun bir eş bulduğunu söylemesini bile beklemiyordum. Teklifini geri çeviremezdim ve işte tam da en başından beri olmam gereken yerdeyim."

"Orada zor zamanlar geçirdiğin için üzgünüm."

Omuz silkiyor. "Olan oldu. Burayı daha çok takdir etmemi sağladı. Her gün seni düşündüm. Neredeyse seni arayacaktım, sana yazacaktım ama sonra nasıl ayrıldığımızı hatırladım ve kendimi benden nefret ettiğine ve bir daha benden haber almak istemediğine inandırdım, bu yüzden hep vazgeçtim. Daha cesur olmalıydım."

"Ve o şeyleri asla söylememeliydim. Kızgındım. Ben de elimi uzatmalıydım ama kendimi kaybetmişim."

"Peki sen ne yapıyordun?" diye sorarak sohbeti biraz değiştirmeye çalışıyor.

"Okulu bitirdikten sonra hep planladığım gibi Mistletoe and Sons'ı büyükbabamdan devraldım ve çoğunlukla kendimi işle meşgul ettim."

Alt dudağını ısırtıyor ve benden uzağa bakıyor. Onu bir kitap gibi okuyabiliyorum ve şu anda çok fazla soru sormak için çaresiz olduğunu biliyorum.

"Tükür onu, küçük fare."

"Peki ya kızlar? Hiç kimse var mıydı?"

"Kimse ciddi değil. Hepsini seninle karşılaştırdım ve asla seninle boy ölçüşemezlerdi." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

"Ama sen..."

"Evet. Yine de keşke yapmasaydım."

"Hayır, sen doğru olanı yaptın. Hayatını yaşamalıydın. Ben kendi hayatımı duraklatmış gibi hissediyorum. Üniversite diploması dışında, son beş yıldır gösterecek bir şeyim yok."

"Siktir et," diyorum beklediğimden biraz daha güçlü bir şekilde. Patlamam karşısında gözleri büyüdü. "Son beş yılı siktir et, hiçbir şey olmamış gibi yazacağız. Hayatlarımız tam burada, şu anda devam ediyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve buna doğru şekilde başlayacağım." Onu sırt üstü yatırıyorum ve bacaklarının arasına yerleşiyorum. "Sen her zaman bu evde bir aile istedin."

ev, değil mi?"

Utangaç bir şekilde başını sallıyor.

"O zaman bol bol pratik yapmamız gerekiyor."

"Seni seviyorum Spencer," diye fısıldıyor, bana doğru uzanarak. "Ben de seni seviyorum, benim küçük farem. Her zaman sevdim."

Gabriella ve Spencer'dan biraz daha mı istiyorsunuz?

Epiloglarını şimdi [indirin](#).

YAZAR HAKKINDA

Tracy Lorraine yeni yetişkin ve çağdaş romantizm yazarıdır. Tracy otuz yaşına yeni girdi ve İngiltere'nin şirin bir Cotswold köyünde kocası, kız bebeği ve sevimli ama biraz da çılgın köpeğiyle birlikte yaşıyor. Kafası her zaman Kindle'ında olan bir kitapkolik olan Tracy, hayalini kurduğu bir hikaye fikrini denemeye karar verdi ve o zamandan beri arkasına bakmadı.

Yeni sürümlerden ve tekliflerden ilk siz haberdar olun. Haber bültenime [buradan](#) kaydolun.

Neler yaptığımı bilmek ve üzerinde çalıştığım şeylerin tanıtımlarını ve parçacıklarını görmek istiyorsanız, Facebook grubumda olmanız gerekir. [Tracy'nin Melekleri](#)'ne buradan katılın.

Tracy'nin kitaplarını şu adresten takip edebilirsiniz
www.tracylorraine.com

EPILOG

Neşe Ökseotu

YENİ YIL GECESİ

Bunca yıldır Hank'le evli olduğum için aşık olmak ve sonsuza dek mutlu yaşamak hakkında bir iki şey biliyorum... ama tüm oğullarımın evlendiğini, eşleri olmaya kararlı eşlerle birlikte olduğunu görmek kalbime yeni bir mutluluk seviyesi getiriyor.

Hank bana bir kadeh şampanya uzatıyor ve bir kolunu belime doluyor. "İyi iş çıkardın Joy," diyor bana. "Çocuklarımızı hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum."

Gülümseyerek oturma odamıza bakıyorum. Noel ağacı hala şöminenin yanındaki köşede, ışıklarla parıldıyor ve şöminenin etrafına sarılmış yaprak dökmeyen çelenkler var. Üzerinde geçmiş Noellerden çerçevelemiş aile fotoğraflarımız var. Ama içimden bir ses bu yıla ait bir aile fotoğrafının en yükseğe, tam ortaya asılacağını söylüyor.

"Altı gelinim olduğuna inanamıyorum," diyorum şampanyadan bir yudum almadan önce. "Hepsi de çok tatlı değil mi?" diye soruyorum. "Ve oğlanların her biri için mükemmel şekilde uygunlar."

Jenna'nın şakacı kişiliği Matt'in daha çekingen tarafını ortaya çıkarır.

Mia, Mason için mükemmel bir eş - kalbi kolunun üzerinde ve huysuz oğlumun içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyor.

Catriona iyi ve kötü günde kararlıdır ve Nate'in her zaman aşkları için savaşacağını bilir.

Hattie herkesin içindeki iyiliği gören çok tatlı biri - bazen vahşi davranışları olan Hartley'nin bile.

Winter o kadar sevgi ve enerji dolu ki Christopher'ın içine kapanık, düşünceli kabuğundan çıkmasını sağlayabilecek tek kişi.

Ve Gabriella, Spencer'ın hayatı boyunca ihtiyaç duyduğu kadındır - ve bunca zamandır birbirlerini tanıdıklarını düşünürsek.

Hank elimi tutuyor ve beni ökseotunun altına çekip öpüyor. Altı çift ebeveynlerinin bu sevgi gösterisini alkışlıyor, yuhalıyor ve bağırıyor. Matt şampanya kadehinin kenarına bir bıçak vurarak dikkatimizi çekiyor.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," diyor. "Bugün beş kardeşimle birlikte kağıtları imzaladık ve Kar Vadisi'ni resmi olarak satın aldık."

Titan Şirketi. Bu kutlama için bir neden olsa da, bence bu Noel'in gerçek kahramanı annemiz. Oğullarının en olmayacak yerde aşkı bulacağına inanacak kadar çılgın olduğun için sana, anne."

"Anneme!" diyor çocuklar, kadehlerini kaldırarak.

"Dur," diyorum gözlerimi silerek. "Beni ağlatıyorsun."

Jenna gülüyor. "Eğer bu seni ağlattıysa, çocuklarının bütün gece ne hakkında konuştuklarını öğrenene kadar bekle."

"Ne?" Odanın içinde güzel aileme bakarak "Ne?" diyorum.

Hartley gülümseyerek, "Hepimiz bahse giriyoruz," diyor.

"Bahisler?" Bir an için kalbim durdu. Evliliklerinin ne kadar süreceğine dair bahse girmezler herhalde.

"Annene panik atak geçirteceksin," diyor Gabriella. "Merak etme Joy, bu iyi bir bahis."

"Şu anda hissettiklerimin üstüne hiçbir şey çıkamaz," diyorum, her kelimesinde ciddi olarak.

"Bence bu bahis olabilir," diye kıkırdıyor Mason.

Hank gülerek, "Tamam, şimdi bilmek zorundayız," diyor.

Nate, "Bahis, sana ve anneme ilk torunu kimin vereceği üzerine" diyor.

Christopher homurdanıyor ve Winter'ı yanına çekiyor. "Winter'ın geldiği gün bunun üzerinde çalışmaya başladım. Şimdi paranı ver, çünkü bu sefer ben kazanıyorum."

Diğer çocuklar itiraz eder ve iyi huylu bir şekilde tartışırlar.

Duyuru karşısında şaşırılmış ama heyecanla dolmuş bir halde etrafıma bakıyorum. Sesimi onların duyabileceği şekilde yükselterek, "İşte bu benim karışmayacağım bir bahis," diyorum.

Çocuklar gülüyor, yüzlerindeki ifade şüpheli. Sanırım bu beni haklı çıkarıyor. Bu Noel'de onların hayatlarına müdahale etme konusunda oldukça iyi olduğumu açıkça belirttim. Ama hepsine kendi hayatlarını yaşamalarına ve evliliklerini kendi başlarına çözmelerine izin vereceğime dair söz verdim. Hank ve ben her zaman yardım elimizi uzatacağız ama bu onların işi.

Gelinler benden kız kıza fotoğraf çektirmek için gelmemi istediler ve ben de fotoğraf makinesini alıp çekmeyi teklif ettim. "Hayır," dedi Catriona. "Buraya bizimle geliyorsun!"

Hiç kızım olmadı ama bu Noel'de altı tane kazandım. Hank'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben de ona ağlamaklı bir gülümseme veriyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Bir şekilde tüm Noel dileklerim gerçek oldu.

Ve belki de gelecek yıl bu zamanlar aile ağacımıza bir sürü bebek eklenmiş olacak.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.